Colecția

Iubiri de poveste

Christina Dodd

Mireasa mea favorită

Autoare tradusă în 25 de limbi

O combinație fermecătoare
între *Jane Eyre* și *Sunetul muzicii*...

Când domnișoara Samantha Prendregast sosește la Silvermere ca să fie guvernantă pentru șase surori greu de stăpânit, tânăra sinceră și plină de viață nu este deloc pregătită să aibă de-a face cu fermecătorul stăpân al domeniului. În fața copiilor, Samantha se poate impune prin inteligență, șiretenie... și recompense. Pe de altă parte, tatăl lor, colonelul William Gregory, nu este la fel de ușor de cucerit... dar este mult prea ușor de iubit.

Colonelul Gregory a prețuit întotdeauna ordinea din viața sa — asta până în momentul în care existența îi este tulburată de sosirea acestei femei captivante, care îi sfidează autoritatea și îl distrage cu îndrăzneala și cu frumusețea ei răpitoare. Și, în ciuda faptului că se înfruntă la fiecare întâlnire, William se simte atras de firea pasională a Samanthei, ajungând chiar să se gândească la căsătorie, ceea ce nu cu mult timp în urmă ar fi considerat o curată nebunie. Dar înainte să se poată implica profund în această relație plină de pasiune, trebuie să descopere ce ascunde Samantha. Iar secretul ei este mult prea șocant și prea periculos pentru a fi dezvăluit...

Christina Dodd este una dintre cele mai apreciate scriitoare contemporane din Statele Unite; a câștigat prestigioasele premii RITA și Golden Heart din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America, iar *Library Journal* a numit-o „Autorul anului".

Află mai multe pe

www.litera.ro
ISBN 978 606 686 623 1

9 786066 866231

CHRISTINA DODD
Mireasa mea favorită

Capitolul 1

Londra
Vara anului 1847

– Problema nu e că ai fost o hoață de buzunare, Samantha, ci că insiști să dezvălui defectele angajatorilor tăi chiar angajatorilor înșiși, iar ei detestă acest tip de sinceritate.

Adorna, Lady Bucknell, vorbea pe tonul blând și îngânat caracteristic, și oricine ar fi ascultat-o ar fi zis că accepta cu calm cea mai recentă concediere a Samanthei.

Samantha Prendregast nu făcea însă aceeași greșeală. Stătea în fața biroului cu bărbia ridicată, exact așa cum o învățase Adorna.

– Nu, doamnă.

Biroul Distinsei Academii a Guvernantelor fusese decorat în nuanțe albastru-deschis, iar frumusețea blondă, plină de eleganță a Adornei strălucea ca un diamant așezat pe un suport îmbrăcat în satin.

– Te-am avertizat cu privire la domnul Wordlaw. Ți-am spus că e genul de bărbat care consideră că femeile trebuie doar văzute, nu și auzite, iar tu m-ai asigurat că te vei putea descurca.

Samantha rezistă impulsului de a se legăna înainte și înapoi.

– Da, doamnă.

– Și, cu toate astea, după nici două luni, ești înapoi la Distinsa Academie a Guvernantelor, fără slujbă, fără referințe și fără garanția că dorința de răzbunare a domnului Wordlaw nu îți va distruge reputația în fața puținilor reprezentanți ai înaltei societăți care încă nu o cunosc. Adorna își împreună mâinile sub bărbie și o fixă pe Samantha cu ochii ei mari și albaștri.

– Așadar, ce ai de spus în apărarea ta de data asta?

Samantha se gândi ce ar putea să spună, cum ar putea să o împace pe Adorna, dar renunțase să mintă cam tot atunci când încetase să mai fure.

– Își terorizează fiul. Băiatul nu vrea să studieze Dreptul. Micul Norman se bâlbâie deja, iar când tatăl l-a târât în fața întregii familii şi l-a luat în râs, inima mea s-a înmuiat şi am vrut... – simți cum se încinge din nou la gândul acelei zile ori, cine ştie, era efectul căldurii de vară din oraş – ... să-i dau individului o lecție.

– Prin urmare, i-ai spus soției sale despre amantă şi ai convins-o pe amantă să renunțe la el. Ce câştig are micul Norman din asta?

– Tatăl doamnei Wordlaw e cel care deține controlul banilor. Femeia şi-a luat băiatul şi şi-a părăsit soțul, lucru pe care ar fi trebuit să-l facă de mult, dar era prea mândră să admită că a făcut o greşeală. Bunicul lui Norman va avea grijă ca micuțul să poată să-şi îndeplinească visul. Samantha îşi aminti cât de fascinat era copilul de ştiință. Cred că băiatul va deveni un mare inventator.

– Şi amanta?

Samantha rânji.

– E o prietenă de-a mea de pe vremea când trăiam pe străzi. Ea s-a bucurat să-i dea papucii bărbatului pentru o şansă la tânărul Lord Penwyn.

– Cum a făcut rost de şansa asta?

– Am aranjat eu lucrurile.

Oftatul delicat al Adornei vădea resemnarea.

– Sunt convinsă de asta.

– Milady, îmi pare rău că mi-am pierdut slujba şi am făcut de ruşine Distinsa Academie a Guvernantelor. Samanthei chiar îi părea rău, mai rău decât ar fi putut spune. Dar nu-mi pare rău că l-am ajutat pe Norman.

– Nu, nici mie nu-mi pare rău de asta. Dar există întotdeauna şi posibilitatea unor demersuri mai discrete.

Samanthei nu-i plăcea că o dezamăgise din nou pe Adorna.

– Ştiu, chiar ştiu asta. Încerc să-mi amintesc ce mi-ați spus, dar câteodată îmi pierd cumpătul şi nu reuşesc să mă adun decât după multă vreme. Şi atunci e prea târziu.

– Stai jos.

Adorna arătă spre un scaun din catifea albastră de lângă Samantha. Samantha se aşeză recunoscătoare. Adorna o salvase de pe străzi cu şase ani în urmă şi, în primii trei ani după aceea, Samantha studiase fiecare vorbă şi fiecare mişcare a acesteia, încercând să îi copieze şarmul şi frumuseţea. Acum, la douăzeci şi doi de ani, Samantha îşi dădea seama că o normandă înaltă şi blondă cu vădite tendinţe de a fi tranşantă nu ar putea niciodată să se strecoare în forma fragilă şi graţioasă a Adornei.

Dar timpul petrecut studiind-o pe Adorna îi oferise Samanthei multe informaţii despre mintea ageră care se ascundea în spatele vocii discrete şi a trupului frumos. Cea mai grea parte din ritualul mustrării se terminase. Acum trebuia să înfrunte consecinţele. Iar la asta se pricepea foarte bine. Nu era un lucru pe care-l învăţase de la Adorna, ci de la un tată care o antrenase, de când nici nu ştia încă bine să umble, să fure din buzunare şi să zâmbească drăgălaş în acelaşi timp.

– Domnul Wordlaw avea o vânătaie de toată frumuseţea când a venit aici să se plângă, zise Adorna.

Samantha îşi strânse pumnii firavi.

Adorna dădu din cap.

– M-am gândit eu. Te-a atacat?

– A încercat. După ce soţia s-a mutat.

Lupta fusese scurtă şi dură, iar pe Samantha o durea braţul acolo unde i-l răsucise. Nu-şi permise să arate cât de tare o înspăimântase violenţa, şi nici de câte ori se trezea noaptea cu inima în gât, înfricoşată de coşmaruri.

– Chiar e un omuleţ abject.

– Are aproape doi metri. Nimeni nu l-ar face omuleţ.

– Nu-i din pricina staturii, ci a caracterului.

– Hmm. Da. Dar este un judecător respectat...

– Respectat?

– Deocamdată. Până când voi putea răspândi vorba că lucrurile stau chiar pe dos.

– Eşti prea bună, milady.

Samantha îşi strânse mâinile în poală şi încercă să pară umilă. Dar fu limpede că nu-i reuşise, căci vocea Adornei se înăspri:

– Chiar şi aşa, draga mea tânără luptătoare pentru dreptate, există şi oameni care sunt de părere că o femeie ar trebui să-şi respecte jurămintele indiferent cât de depravat este soțul ei.

– În general, bărbați.

– În general. Adorna bătu darabana pe scrisoarea deschisă din fața ei şi privi dincolo de Samantha. O bună parte din dificultatea de a-ți găsi o slujbă este dată de faptul că eşti o tânără foarte atrăgătoare.

– Mulțumesc, doamnă.

Adorna o învățase pe Samantha o mulțime de lucruri, printre care şi cum să îşi pună în valoare trăsăturile. Samantha îşi împletea părul blond-deschis şi îl răsucea peste urechi, apoi îl strângea la spate, într-un coc lejer. Îşi folosea ochii căprui, mari, ca să flirteze şi să admire, şi nu le permitea niciodată să îi dezvăluie inteligența. Buzele ei erau generoase, prea generoase în opinia ei, dar Adorna îi spusese că bărbații se vor arăta dornici să le sărute. Ceea ce se dovedise a fi adevărat, deşi ei experiența nu-i plăcuse defel.

Era prea slabă şi ştia asta. Adorna era de acord. Dar ceva din umerii ei puternici, din corpul zvelt şi din mersul ei atrăgea atenția bărbaților. Ba chiar mai multă atenție decât ar fi vrut, de cele mai multe ori, căci viața ei grea îi furnizase cunoştințe explicite despre cum funcționau trupurile bărbaților şi ale femeilor, iar Samantha nu dorea să aibă nimic de-a face cu toate astea.

Nimic din ceea ce ar fi spus Adorna n-ar fi putut să-i schimbe Samanthei părerea în această privință.

– O altă problemă este fosta ta ocupație. Dacă nu ai fi fost o hoață buzunare atât de cunoscută, lucrurile ar fi acum mult mai uşoare.

Samantha trecu la limbajul din copilărie.

– Io nu făcui decât să le dau ce îşi doreau, coniță. Nițică aventură, palpitații. Ce să fac io dacă le plăcea să se laude că micuța de mine le-a golit buzunarele...

Adorna nu zâmbi.

– Asta-i problema. Erai bine îmbrăcată. Erai atrăgătoare. Îi atrăgeai pe alei dosnice şi îi jefuiai, iar lor le plăcea.

Samantha renunță la dialectul cockney și își reluă accentul plăcut de englezoaică bine-crescută pe care-l învățase de la Adorna.

– Bărbaților, cel puțin. Femeile nu erau atât de tolerante.

– M-am considerat întotdeauna foarte tolerantă. Nu te-am trimis la spânzurătoare.

– Niciodată n-am înțeles de ce nu.

Samantha nu înțelesese nici cum își dăduse seama Adorna că îi fuseseră tăiate băierile săculețului de mână, dar în anii care au urmat, și-a dat seama că Adorna avea un al șaselea simț în privința oamenilor și o percepție deosebit de clară cu privire la tot ce o înconjura.

– Am văzut ceva ce mi-a plăcut. Adorna cedă și izbucni în râs. Îmi amintești de mine.

– Milady, dar nu a trebuit să furați niciodată.

– Nu, dar am avut un tată care voia să mă căsătoresc pentru profit. Adorna se uită la scrisoarea deschisă din fața ei. Am o soluție pentru tine. Trebuie să pleci din Londra.

– Să plec din Londra? strigă Samantha sărind în picioare.

– O doamnă trebuie să-și controleze tonul.

Samantha încercă să vorbească pe un ton normal, dar descoperi că nu reușea să se controleze.

– Să plec din Londra? șopti ea.

– Am aici o scrisoare din partea colonelului William Gregory, din Cumbria.

– Cumbria?

– În Țara Lacurilor.

– În Țara Lacurilor? Dar asta e... la țară.

– Aer curat, încuviință Adorna.

Samantha dădu din mână, cu un aer vlăguit.

– În nord. Departe în nord. Și vest. Munți. Munți înalți și amenințători.

– Zăpadă. Curată și albă. Râuri curate. Lacuri albastre frumoase. Te invidiez. Vei fi în vacanță în fiecare zi.

Disperată, Samantha o privi pe Adorna căutând măcar un indiciu cât de mic că doamna glumea. Dar nu era așa.

– Colonelul Gregory are mare nevoie de o guvernantă pentru copiii lui. Iar tu eşti o guvernantă, şi încă una foarte bună.

– Ştiu asta, dar... *la ţară!*

O pictură pe care o văzuse la Royal Museum îi veni în minte. Un drum lung şi sinuos de ţară. Copaci verzi cu coroane bogate. O căprioară pe jumătate ascunsă în pădure. Şi în depărtare un lac azuriu şi munţi impunători învăluiţi în nori. Cea mai îngrozitor de bucolică scenă pe care Samantha o văzuse vreodată.

Adorna însă nu cedă.

– Să lucrez pentru un... colonel? Din armata Maiestăţii Sale?

– Un fiu mai tânăr care a fost trimis în armată şi a servit în India, unde s-a distins în luptă. S-a căsătorit cu o englezoaică în străinătate – se spune că doamna Gregory era frumoasă şi blândă – şi au fost chiar fericiţi. Acum trei ani, fratele său a murit, iar colonelul Gregory a moştenit domeniul familiei. Dar înainte ca el să se poată întoarce acasă, soţia sa a fost ucisă în circumstanţe misterioase. Se spune că trebuie să fi fost foarte îndrăgostit de ea, pentru că de atunci nu s-a mai uitat la o altă femeie.

Adorna se opri, iar Samantha îşi dădu în cele din urmă seama că aştepta de la ea un comentariu potrivit.

– Ce tragedie.

– Într-adevăr. Când colonelul Gregory s-a întors cu familia sa, povestea a făcut înconjurul Londrei. Adorna zâmbi uşor, jucându-se cu stiloul ei. Pentru că, desigur, matroanele sperau că el îşi va stabili reşedinţa la Londra, unde şi-ar fi putut găsi o nouă soţie. În schimb, bărbatul s-a mutat la ţară, pe domeniul său de la Silvermere, aproape de Prăvalul Diavolului, şi a rămas acolo.

– Prăvalul Diavolului?

În mintea Samanthei se formă imaginea unui castel dărăpănat, cocoţat pe un vârf de stâncă golaş, negru şi înspăimântător sub cerul furtunos.

– Se spune că e un loc minunat.

„Dacă îţi plac liliecii." Samantha întrebă:

– L-aţi cunoscut pe colonelul Gregory?

– Nu, dar e un ofiţer şi un gentleman, care este foarte bine văzut de subordonaţii săi, având o reputaţie de bărbat strict

şi sever. Adorna se uită la Samantha. Sunt sigură că nu îți va da motiv pentru un alt scandal.

– Sper că nu, milady.

Adorna îşi drese glasul.

– Sunt sigură că nu, milady, se corectă imediat Samantha.

Adorna îşi puse ochelarii şi citi din scrisoarea colonelului William Gregory.

– „Chiar dacă domeniul este izolat..."

Samantha gemu uşor.

– „... guvernanta nu trebuie să-şi facă griji pentru siguranța ei. Drumurile sunt supravegheate de patrula locală pe care o organizez eu însumi, şi care este constituită din oamenii mei."

Fără să se lase influențată de repulsia Samanthei, Adorna continuă:

– Câteva paragrafe mai jos, colonelul Gregory spune că: „Ofer un salariu de patru lire pe săptămână, o alocație pentru ceai şi zahăr şi o jumătate de zi liberă în fiecare săptămână. De asemenea, îi voi permite guvernantei să-şi ia o săptămână liberă pentru a-şi vizita familia". Ea privi peste ochelari spre Samantha. Foarte generos. Mult mai generos decât orice ai putea obține aici la Londra.

– Dar milady, trenul nici măcar nu ajunge până acolo.

Dacă Samantha trebuia să plece din oraş, atunci trebuia să se asigure că putea să se întoarcă rapid.

– Trenul te duce destul de aproape, o asigură Adorna. Colonelul scrie că: „Ea ar putea lua trenul până la York şi de acolo să meargă cu diligența, care o va duce până la Hawksmouth. La han îi va spune hangiului cine e, iar el o va trimite cu o trăsură la Silvermere, unde eu şi elevii ei o vom aştepta".

– De asta plăteşte patru lire pe săptămână. Samantha parcă şi vedea ținutul aspru unde dorea Adorna să o trimită. Nimeni nu ar vrea să trăiască în sălbăticia aia.

– De fapt, nu de asta plăteşte atât. Adorna studie scrisoarea. E vorba despre copii.

– Copii?

Lucrurile mergeau tot mai bine. Samantha încercă să descifreze scrisoarea pe care o vedea cu susul în jos.

– Ce e în neregulă cu copiii?

– Colonelul Gregory susține că nu este nimic în neregulă cu copiii.

– Dacă spune că nu e nimic în neregulă, în mod sigur e.

– Adevărat. Aşa m-am gândit şi eu. Drăgălaşii sunt destui.

– Destui? Alarmată, Samantha întrebă: Ce înseamnă destui copii?

Adorna studie scrisoarea.

– Şase, cu vârste între patru şi doisprezece ani.

– Colonelul Gregory a fost foarte ocupat!

Şi tocmai de-asta nu avea nevoie Samantha. De un individ morocănos care voia o guvernantă pentru cei şase copii ai săi, pentru ca el să fie liber să fugărească bandiții din regiune.

– Milady...

Samantha îşi desfăcu brațele cu palmele în sus, în semn de rugă. Adorna îşi scoase ochelarii, apoi îi puse la locul lor cu o atenție care nu-i părea de bun augur Samanthei.

– Sunt foarte hotărâtă să te trimit acolo.

O, nu! Adorna vorbea rareori cu o asemenea hotărâre. Obținea întotdeauna ceea ce-şi dorea, era adevărat, dar în mod normal cu tact şi cu multă putere de convingere. Când se exprima atât de direct, victima deciziilor ei nu avea dreptul la apel.

– Milady?

– Ai dat o lovitură cruntă veniturilor domnului Wordlaw, statutului şi orgoliului său – iar acest orgoliu nu va fi satisfăcut până nu-ți va distruge complet reputația. Nu îți pot găsi altă slujbă aici în Londra.

– Dar eu nu am plecat niciodată din Londra.

– Cum îți aşterni, aşa dormi. Adorna se uită la Samantha. Va trebui să te duci în Țara Lacurilor.

Cu inima frântă, Samantha o privi la rândul său.

Iute, Adorna adăugă:

– I-am trimis deja o scrisoare colonelului Gregory, spunându-i să te aştepte în două săptămâni. Şi, Samantha...?

Tonul serios al Adornei o făcu pe Samantha foarte atentă.

– Da, milady?

– În nici un caz să nu îi povesteşti colonelului Gregory despre trecutul tău. Adorna îşi puse braţele pe birou. L-am cercetat, este un bărbat bun, cinstit, dar intolerant.

– Un hoţ e un hoţ pentru tot restul vieţii? Samantha abia dacă reuşea să-şi înăbuşe supărarea. Nu e nimic nou în asta. Aş putea deveni o sfântă şi ticăloşii tot m-ar judeca.

– Nu fi vulgară, replică Adorna. Şi promite-mi, te rog, că vei fi discretă.

– Vă promit, milady. N-am să-i spun nimic acestui bădăran virtuos, zise Samantha zâmbind amar.

Capitolul 2

Ţara Lacurilor
Două săptămâni mai târziu

Cu gura căscată, Samantha stătea pe iarbă lângă cufărul ei şi privea cum şareta se îndepărta, într-un nor de praf, înapoi pe drumul de ţară spre satul Hawksmouth.

– Ce am spus? strigă ea după tânărul care o ignoră cu un dispreţ hotărât.

Nu voise decât să ştie dacă lupii încă îi mai mâncau pe săteni. Dacă va trebui să-i salveze pe copii de urşi. Şi dacă colonelul Gregory îşi aducea animalele de fermă în casă. Erau toate întrebări care trebuiau puse, dar grăjdarul de la hanul din Hawksmouth se supărase şi o lăsase aici. Peisajul părea la fel de înspăimântător cum bănuise ea. Copacii mărgineau drumul şi se întindeau până departe în pădure, unde era sigură că urşii stăteau la pândă cu ghearele lor mari şi cu dinţii plini de sânge proaspăt. Urşi care acum o pândeau pe ea, bestii înfometate care aşteptau doar să se lase întunericul pentru a o sfâşia.

Şi chiar în faţa ei putea vedea un spaţiu deschis. O pajişte asemănătoare cu toate cele pe lângă care trecuse mai devreme, cu diligenţa. O pajişte vastă şi verde, cu suişuri şi coborâşuri,

mărginită de ziduri din piatră albă care se întindeau cât vedeai cu ochii. Pe pajişte păşteau nişte oi cu ochi mari, care se uitau mereu după... lupi.

Da, lupi. Putea să pună pariu că existau şi lupi pe-aici. Îşi imagina deja lupii cum se apropiau cu ochii lor roşii urmărind un berbecuţ, când deodată descopereau o pradă mult mai mare şi mai bună. *Pe ea.*

Se cutremură şi se aşeză încetişor pe cufăr. Probabil că Adornei îi păruse rău pentru protejata ei, pentru că avusese grijă ca Samantha să plece bine echipată în exil, dăruindu-i numeroase rochii, şaluri, jupoane, pălării şi cizme. Din păcate, toate vor rămâne să putrezească aici, la marginea drumului. Pentru că noaptea se va lăsa, iar Samantha va fi tot aici, în pustietate, unde orice creatură cu colţi se va năpusti să o sfâşie, şi nimeni nu îi va auzi strigătele disperate.

Se ridică în picioare şi porni spre Silvermere, cu fustele mă-turând colbul de pe drum. Se uită în urma ei şi împrejur. Umbrele copacilor deveneau tot mai lungi. Soarele cobora la orizont, spre vârfurile munţilor, unde avea să fie devorat. Dacă ar fi fost deşteaptă, s-ar fi întors la cufăr pentru a mai petrece câteva minute preţioase cu posesiunile ei, dar dorinţa de a supravieţui era mai puternică.

Chiar dacă ştia că era inutil, tot trebuia să încerce să ajungă la Silvermere. Îşi aranjă săculeţul de mână pe braţ. Spera doar că acel castel în ruină se afla la capătul drumului. Trecu pe lângă un lac, o apă albastră şi adâncă, rece şi înspăimântătoare. În care trăiau chestii. Ştia că era aşa, pentru că, din când în când se ridicau la suprafaţă. Putea să fie un peşte, dar, pe de altă parte, putea să fie un monstru care pândea din străfunduri. Auzise de mon-ştrii lacurilor. Tocmai citise un roman despre un astfel de monstru din Scoţia.

Când zori pasul, îşi aminti de romanele gotice pe care le îm-pachetase cu atâta grijă în cufăr. Dacă supravieţuia, avea să le arunce... ei bine, nu în lac. Asta ar putea să-l deranjeze pe monstru. Se uită înainte, sperând să vadă o clădire. Orice fel de clădire. Dar nu era nimic. Nimic în afară de drumul care se răsucea şi cotea, urca şi cobora. Copacii de un verde nesfârşit. Şi deasupra tuturor

acestor lucruri se înălțau munții austeri și stâncoși, nepăsători. Tânărul cu șareta îi arătase și spusese că aici, în Cumbria, se numeau „prăvaluri". Întrebase dacă se numeau astfel pentru că oamenii cădeau adesea de pe ei sau pentru că munții se prăbușeau adesea peste oameni. Părea o întrebare logică, dar tânărul se bosumflase imediat.

Soarele apunea rapid, înroșind piscurile munților. Ceața se ridica de pe vârfurile copacilor, dispărând de parcă ar fi fost absorbită de un uriaș. Înserarea se aduna în pâlcurile de copaci și în pantele drumului.

Simțea că o apucă o durere într-o parte și încetini apăsându-și mâna pe corset. De fapt, nici un lup respectabil n-ar fi vrut s-o mănânce. Călătorea de patru zile încheiate – două zile cu trenul, o noapte scurtă petrecută la un han din York, apoi două zile cu diligența. Ochii o ardeau de lipsa somnului, rochia maro rezistentă arăta destul de ponosită, iar picioarele ei... se opri și se sprijini de un copac.

– Mă dor picioarele.

Ceea ce nu mai contă absolut deloc când auzi foșnind ceva în tufișuri. Nici măcar nu încercă să vadă ce sau cine era și o porni la goană.

Un animal apăru chiar în fața ei și o obligă să se oprească.

– La naiba!

Înainte să se poată întoarce pentru a țâșni în cealaltă direcție, bărbatul întinse mâna și o apucă de guler, rostind cu vocea lui bubuitoare:

– Stai! Ce faci aici?

Un cal. Un cal și un călăreț. De ușurare, abia dacă mai putea vorbi.

– Încerc să ajung la Silvermere.

– Silvermere? Pentru ce?

Abia atunci își dădu seama că el o ținea de guler. Bărbatul o ținea ca pe un pisoi. Apucându-l de încheietură, se răsuci să se uite la el.

– Cine ești, de îți permiți să mă chestionezi atât de grosolan?

Ea își completă și răspunsul. „Un bărbat înalt, chipeș și bine făcut." Nu reușea să deslușească prea multe detalii, întunericul

devenise prea dens, dar ceea ce putea distinge era de-a dreptul minunat. Păr negru, des, tuns îngrijit în jurul feței și al urechilor. Pomeți proeminenți și umbre întunecate dedesubt. O bărbie pătrățoasă, împinsă înainte și foarte hotărâtă. Un nas subțire. Un nas lung. Unii ar putea chiar spune un nas mare, dar un nas care se potrivea cu fața.

Şi chiar mai bine, un set de umeri lați cu o talie îngustă și brațe în mod evident puternice. Dedesubtul mâinii ei, încheietura era puternică și atât de lată, încât aproape că nu o putea cuprinde. Nu-i putea vedea ochii și, astfel, nu-i putea citi chipul. Ei bine, cu excepția ostilității. Ai fi putut crede că atunci când și-ar fi dat seama, i-ar fi dat drumul, în schimb, el o apucă chiar mai tare.

– Răspunde-mi! Cine ești și de ce te îndrepți spre Silvermere?

Uşurarea ei inițială că întâlnise un bărbat și nu un monstru dispăru fără urmă. El o ținea atât de strâns, încât putea să simtă căldura degajată de cal și mirosul sudorii. Apropierea de copitele sale periculoase și pericolul de a fi călcată pe picioare de ele o făcură să încerce să se dea înapoi, dar el îndemnă calul mai aproape, iar ea țipă.

– Oprește-te! Bestia o să mă calce!

– Dacă stai liniștită, nu se va întâmpla nimic.

Ea își aminti exact tonul polițistului când prindea câte un hoț, iar tipul avea același ton. Dur, disprețuitor. Implacabil.

– Sunt domnișoara Samantha Prendregast și sunt noua guvernantă.

Nu-l întrebă dacă își ținea animalele în casă. Nu i se putea reproșa că nu învăța din greșeli. Individul îi dădu drumul. Ea oftă ușurată și își netezi rochia.

– Așa e mai bine. Acum... cine ești și de ce umbli pe drum apucând tinerele respectabile de...

El se aplecă și îi luă săculețul de pe braț. Ea încercă să îl recupereze, dar fără succes.

– Ce faci?

Știa prea bine ce făcea, dar nu-i venea să creadă. Ce ironie, să i se fure săculețul de îndată ce părăsise Londra.

Bărbatul scotoci în săculețul negru de catifea și scoase afară conținutul. O batistă. Cheia de la cufăr. Rămășița din biletul

de tren şi o sumă foarte modestă de bani. Nu făcea niciodată greşeala de a ţine prea mulţi bani la ea. Cei mai mulţi îi ţinea ascunşi sub jartieră. În seara asta, dacă avea ghinion în continuare, el îşi va da seama de asta şi va ajunge imediat sub fustele ei.

Dar el puse lucrurile la loc şi îi întinse săculeţul. Ea îl înşfăcă şi se întrebă dacă bărbaţii nebuni şi duri ca acesta bântuiau tot timpul pe drumurile de ţară.

– De ce eşti pe jos? A avut loc un accident?

Chiar dacă îi dăduse drumul, tonul aspru, poruncitor nu se schimbase. Ba dimpotrivă, parcă se înrăutăţise.

– Un fel de accident. Grăjdarul de la hanul din Hawksmouth m-a lăsat la marginea drumului şi a plecat înapoi în sat.

– De ce?

– Se pare că l-a deranjat ceva ce am spus.

El o studie şi zise:

– Îmi pot închipui.

Bruta se dădu jos din şa. Ea era înaltă, dar el era chiar mai înalt. Trebuia să aibă aproape doi metri şi o constituţie masivă. Era o statură pentru care alţi bărbaţi ar fi trebuit să muncească, iar ea putea să pună pariu că el se născuse cu ea. Nu se mai simţea ameninţată. Nu chiar. Dar acum îi fugeau prin minte gânduri precum viol şi crimă şi, pentru a doua oară în ultimele săptămâni, îşi dori să fi învăţat nişte şmecherii prin care să descurajeze interesul masculin. Pe domnul Wordlaw îl împunsese cu unghia în mărul lui Adam, iar el se dăduse rapid înapoi. Dar nu credea că un asemenea gest va funcţiona cu individul acesta.

– Cine eşti? se interesă ea din nou.

La fel de bine putea să nu fi vorbit.

– Ai hârtii care să dovedească cine eşti?

– Am o scrisoare de la Lady Bucknell.

– Arată-mi-o.

– Este în cufărul meu.

Şi pentru asta se bucura. Chiar dacă asta însemna că va avea necazuri, chiar dacă o tortura pentru că nu o credea, voia să-l umilească pe bărbatul acesta care ameninţa şi speria o femeie lipsită de apărare pe un drum aflat la capătul lumii.

El se propti deasupra ei de parcă ar fi putut să-i citească gândurile. Ceea ce știa prea bine că nu este posibil. Cu fiecare clipă care trecea, bezna devenea tot mai deasă, un fel de întuneric pe care ea nu-l mai văzuse până atunci, neatins de luminile orașului. Pe cer apăreau stele ca mici tăciuni strălucitori într-o vatră întunecată, iar el părea o umbră amenințătoare. Nu se putea opri din tremurat.

– De unde ești, domnișoară Prendregast?

Vocea lui groasă o ironiza. Ea își aranjă săculețul.

– Londra.

– N-ai mai ieșit niciodată din Londra, nu-i așa?

– Niciodată.

Ea așteptă încordată ca el să îi facă cine știe ce fel de inițiere în viața de la țară pentru nou-veniți. În schimb el izbucni în râs, ironizându-i ignoranța.

– Sper că ești o guvernantă nemaipomenită.

– Sunt, răspunse ea cu mândrie.

– Bine.

Apoi, încălecă și porni prin pădure. Ea se uită în urma lui ușurată, mirată... singură.

– Stai, strigă ea. Tu ar trebui să mă salvezi!

Nu se auzi nici un răspuns, doar sunetul unui cal care galopa prin tufișuri.

– Ar putea să mă mănânce ceva! Cât de departe e Silvermere? strigă ea. Măcar spune cuiva că sunt aici. Iar apoi, mai încet: Ticălos cu inimă neagră, ai fi putut măcar să-mi lași un băț ca să mă pot apăra de urși.

Nici vorbă. Rămăsese iarăși singură în mijlocul pustietății, îndreptându-se spre o casă aflată la kilometri depărtare, unde vacile dormeau în dormitoare, iar oamenii pe podeaua murdară. Cu un oftat, își frecă ochii obosiți. Apoi se îndreptă de spate și porni la drum. La Londra nu era niciodată liniște. Trăsurile treceau hodorogind, copiii urlau, ori se auzea muzică de prin taverne.

Aici tăcerea era apăsătoare, întreruptă doar ocazional de o bătaie din aripi și de un zgomot de prin tufișuri, iar ea se gândi că ar fi dat orice ca să rupă tăcerea asta îngrozitoare și nefirească.

Apoi, dintr-odată, văzu un fulger în depărtare şi auzi primul bubuit al tunetului.

– Fată dragă, ai grijă ce-ţi doreşti, căci uite ce te aşteaptă, bombăni ea.

Era obosită, fiecare pas era un chin. Se împiedică de rădăcini, de pietre, dar nici măcar epuizarea nu reuşea s-o convingă să umble prin iarba de la marginea drumului. Şerpi. Ştia că trebuiau să existe şerpi. Iar fulgerele se apropiau tot mai mult, ochii o dureau la fiecare explozie de lumină, iar fiecare nou bubuit părea mai ameninţător.

La început confundă sunetul de pe drum cu tunetul. Apoi îşi dădu seama... se gândi... suna aproape ca o... Înţepeni. Îşi miji ochii în întuneric. Două felinare apărură în depărtare, legănându-se. O trăsură. Fulgerele brăzdau cerul, dar ea avea dreptate. Era o trăsură! Dacă nu ar fi fost atât de epuizată, ar fi sărit în sus de bucurie. Dacă ar fi putut măcar să-i atragă atenţia vizitiului...

Trăsura se apropie de ea, legănându-se. Ea se retrase la marginea drumului, făcând semne cu braţele şi strigând. Şi iată că, pentru prima dată de la groaznica întâlnire cu domnul Wordlaw, avu noroc, iar trăsura se opri. Un valet sări şi îi deschise uşa. Ea îi întinse mâna, iar el o ajută să se suie în interiorul luxos.

– Merg la...

– Silvermere, da domnişoară Prendregast. Ştim.

El închise uşa, iar ea rămase aşezată pe întuneric. Mângâie tapiţeria fină şi se întrebă ce... cum... Bărbatul acela. N-avusese chef să o salveze chiar el, dar îi trimisese pe aceşti oameni.

Trăsura se întoarse, apoi porni cu o asemenea viteză, încât Samantha fu azvârlită pe spate. Era oricum prea epuizată ca să facă altceva în afară de a se sprijini de ce apuca. Se întrebă dacă nu ar trebui să se îngrijoreze că ar putea fi răpită şi decise că ar fi fost un preţ mic de plătit pentru privilegiul de a putea sta jos.

Merseră suficient de mult încât să apuce să aţipească. Apoi trăsura se opri, iar ea se trezi brusc. Când uşa se deschise, păşi afară şi îşi ridică privirea spre conacul splendid care se înălţa ca un monolit în faţa ei.

Capitolul 3

Samantha se trezi auzind zdrăngănit de vase lângă patul ei. Îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi se uită la slujnica tânără şi îndesată care trăgea draperiile din brocart verde şi auriu. Lumina dimineţii invadă încăperea, iar Samantha clipi.

– Bună dimineaţa, domnişoară, zise, veselă, slujnica îmbrăcată cu o uniformă în alb şi negru, înainte de a face o reverenţă rapidă.

Nu putea avea mai mult de cincisprezece ani, o copilă a naturii care emana sănătate, prospeţime şi un iz de apret.

– Eu sunt Clarinda. V-am adus micul dejun.

– Mulţumesc. Samantha se ridică în şezut. Cât e ceasul?

– E trecut de şapte, dar aţi fost foarte obosită după drumul de ieri-seară.

Samantha se uită prin odaia pe care abia dacă o zărise cu o seară înainte. Dormitorul ei de la etajul doi era mare şi spaţios, probabil o cameră de oaspeţi. Ca orice altceva din acea casă, vorbea despre bunăstare. Mobila întunecată din lemn de stejar era masivă şi sculptată. Patul era lat, iar ea era acoperită cu o plapumă din puf şi stătea întinsă pe o saltea umplută cu pene. Cel mai important, avea o cameră de toaletă cu apă curentă care venea de la un rezervor de pe acoperiş. Ăsta era locul despre care se temea că ar găzdui animale de fermă, pe lângă şase copii şi un colonel sever?

– Iată, domnişoară.

Clarinda îi puse Samanthei tava în poală şi ridică uşor capacul din argint. Pe tavă se aflau ochiuri aurii proaspete, cârnaţi picanţi şi pâine cu unt, un castron cu terci de ovăz gros de la atâta miere şi o pară coaptă presărată cu scorţişoară. Bucătăreasa nu ştia ce vă place, aşa că v-a pus din toate.

– Arată minunat.

Samantha trase adânc aer în piept şi îşi dădu seama că, pentru prima dată de când plecase din Londra, îi era foame. Clarinda turnă ceaiul.

– O, e o zi minunată, domnişoară.

Samantha văzu că afară era însorit. Copacii înalţi băteau în fereastră cu frunzele lor verzi, iar printre ramuri putea vedea cerul, atât de albastru încât o dureau ochii. Nici un nor nu întina această strălucire.

Clarinda se duse spre şemineul de modă veche şi mai puse un lemn pe foc.

– Bărbaţii v-au recuperat cufărul de pe drum, aseară. Clarinda bătu în cutia din lemn pictat, cu chingi din piele şi încuietoare grea. Vreţi să desfac bagajul?

– Da, dacă nu te superi. Cheia este...

Unde îi era săculeţul?

– Aici, domnişoară?

Clarinda luă săculeţul din catifea neagră de pe masa de toaletă.

– Da, mulţumesc.

Samantha întinse mâna după el, recunoscătoare că nu îl pierduse în starea de epuizare în care se aflase.

Se întrebă dacă avusese halucinaţii cu toate evenimentele din seara precedentă. Mersul pe întuneric, individul acela care se năpustise din tufişuri. Apoi, când tocmai se simţea bucuroasă că va fi salvată de un gentleman, el începuse să latre întrebări asemenea unui avocat şi îi înşfăcase săculeţul. Prea bine. Aşadar, nu îl păstrase. Dar plecase fără ca măcar să-i ofere ajutorul. Ce individ!

Deşi... ei bine, cum ajunsese trăsura atât de repede? Totul părea prea straniu ca să fie real, doar că picioarele o dureau şi n-avea să uite vreodată şocul pe care îl simţise când ieşise din trăsură şi văzuse conacul Silvermere. Clădirea mare cu patru etaje se înălţa din întuneric deasupra trăsurii. De la fiecare fereastră strălucea lumina, uşile duble de la intrare erau deschise, iar doamna Shelbourn, bătrâna şi distinsa menajeră o zorea să intre:

– Grăbeşte-te, draga mea, te aşteaptă o masă caldă.

Samantha nu reuşise să mănânce prea mult, dar acum micul dejun compensa din plin. Termină şi îşi turnă restul de ceai în ceaşcă, apoi se dădu jos din pat. Păşi pe covor, apoi, când acesta se termină, se duse în vârful picioarelor, pe podeaua rece, spre

geam. Privi spre un parc compus din întinderi mari de iarbă, arbori bătrâni ale căror vârfuri se înălțau mai sus decât îi ajungea ei privirea și, din când în când, câte o grădiniță cu flori. Pe una din laturi se aflau arbuști ornamentali sculptați în formă de lei și păsări. Domeniul era superb și, cel mai important...

– Nu văd munții de aici.

– Nu, domnișoară, dar sunt acolo. Munții înconjoară Silvermere ca două brațe uriașe. Sunt foarte frumoși.

– Hmmm.

Samantha se întoarse cu spatele la peisaj.

– Furtuna de aseară a venit cu ploaie?

– A fost o furtună mare și a plouat cu găleata. Clarinda zâmbi și în obrajii ei netezi și rozalii apărură gropițe. Probabil că ați fost frântă azi-noapte ca să dormiți în toată hărmălaia. După ce vă îmbrăcați, colonelul Gregory dorește să vorbească cu dumneavoastră.

– Desigur. Cum dorește.

Oare colonelul Gregory va fi la fel de surprinzător ca și căminul său? Cu siguranță, Samantha nu-și mai imagina un războinic încărunțit și întărit de lupte. Cine locuia într-un astfel de loc trebuia să aibă idee despre maniere, chiar dacă își petrecuse atâția ani în India, prin sălbăticie, și își lăsase nevasta însărcinată de atâtea ori.

Ea îi întinse cheia Clarindei.

– Ce fel de om e colonelul?

– O, domnișoară, e un om bun.

Clarinda îngenunche în fața cufărului și se luptă să-l deschidă. Samantha așteptă, dar nu mai primi altă informație.

– E foarte bătrân?

– Nu foarte bătrân. Nu la fel de bătrân ca bunicul meu.

– Oh!

Samantha reveni la imaginea războinicului încărunțit.

– Dar e chipeș, spune mama.

Foarte încărunțit. Probabil cărunt și cu ochii cenușii ca oțelul.

– Și mult prea sever cu copiii, dar nu m-ați auzit pe mine spunând asta.

Clarinda scoase prima dintre rochii, de o nuanță roz-închis și o puse pe scaun. Urmă una înflorată și una din poplin verde. În cele din urmă, scoase și o rochie din serj verde-închis.

– Domnișoară, vreți să v-o calce pe asta?

Samantha se gândi la imaginea mentală pe care și-o făcuse despre un soldat în uniformă care o aștepta. Bărbații mai în vârstă reacționau mai bine la tinerețe și șarm.

– Nu, nu cred. Cred că o alegere mai bună ar fi cea roz.

Clarinda analiză rochia, apoi pe Samantha.

– O să vedem. Luă rochia și dispăru.

Până se întoarse, Samantha își termină ceaiul, se spălă în chiuveta din baie și își puse lenjeria. Când Clarinda o ajută să îmbrace rochia, Samantha întrebă:

– Dar de ce e colonelul Gregory atât de sever cu copiii?

– De vină e educația lui militară. Vrea ca ei să respecte ordinele. Să mărșăluiască. Să nu se murdărească niciodată și, dacă o fac, să-și frece cizmele până strălucesc.

Samantha ridică din sprâncene.

– Copiii ăștia trebuie să fie niște sfinți. N-o să mai am nimic de făcut.

Clarinda izbucni în râs.

– Asta rămâne de văzut, domnișoară.

– Psst! răsună pe coridorul de la etajul al doilea.

Deși era în drum spre întâlnirea cu colonelul Gregory, Samantha se opri și privi în jur. O ușă era ușor întredeschisă, iar trei fețe de copii se ițiseră prin deschizătură, în vreme ce trei mâini îi făceau semn să intre.

– Aveți treabă cu mine? se arătă ea mirată, îndreptând arătătorul spre propria persoană.

De parcă n-ar fi știut.

– Șșșș.

Copiii duseră degetele la buze, apoi îi făcură din nou semn, energic, să intre.

Amuzată, dar și curioasă, Samantha păși în dormitor. Trei paturi mici din fier, acoperite cu pături, erau înșirate la perete. Un șir ordonat de păpuși se vedea pe pervaz. Podeaua din lemn

nu era acoperită nici cu jucării, dar nici cu un covor. La ferestre atârnau draperii simple. „Camera fetelor“, se gândi Samantha, deşi semăna mai degrabă cu un orfelinat decât cu încăperea unor copii răsfăţaţi.

Apoi, dintr-odată, în fața ei se aliniară şase copii cu părul negru, atât cei de la uşă, cât şi cei care aşteptaseră înăuntru, iar ea înțelese că toate cele şase odrasle erau fete. Colonelul nu avea decât fete. Aproape că o umflă râsul. De la conversația ei cu Adorna fusese îngrijorată cu privire la responsabilitățile ei. Îngrijorată că, pentru prima oară, îşi asumase mai mult decât putea să ducă. Dar fetele din aristocrație erau dulci, modeste şi uşor de educat, şi doar un militar care încerca să le transforme în soldați avea impresia că asta era o sarcină dificilă.

– Bună, fetelor! Voi sunteți elevele mele? întrebă Samantha veselă.

Fata cea mai înaltă, o frumusețe cu sâni abia înfloriți şi o expresie severă, scoase o cravaşă de la spate şi bătu în botina cu care era încălțată.

– Sunteți noua guvernantă?

Uşor deranjată, Samantha o studie pe fată şi întreg şirul de surori, toate îmbrăcate în rochii simple, bleumarin, cu un şorț alb pe deasupra, croite la lungimea necesară fiecărei fete. Fiecare copilă avea părul strâns împletit la spate şi prins cu o panglică albastră. Toate purtau acelaşi tip de botine şi toate aveau pe chip expresii identice de neîncredere şi agresivitate.

– Da, eu sunt domnişoara Samantha Prendregast. Un al şaselea simț o avertiză să adauge: Îmi puteţi spune domnişoara Prendregast.

– Eu sunt Agnes.

Fata indică spre următoarea în linie.

– Eu sunt Vivian.

Copila era la fel de înaltă ca şi sora ei, deosebit de frumoasă, cu părul negru şi sprâncene avântate, dar fără arcuire. Agnes arătă iar cu cravaşa.

– Mara, anunță următoarea copilă cu părul negru şi ochi albaştri.

Samantha se prinsese deja şi zâmbi cu căldură.

–Îmi pare bine să vă cunosc, Vivian și Mara. Câți ani ai, Vivian?

–Unsprezece, răspunse Vivian.

–Și tu, Mara?

–Nouă.

Agnes o străfulgeră pe Samantha cu privirea.

–*Nu* întrerupe!

–Ești cam tânără ca să dai ordine, zise Samantha blând. Poate ai vrea să te mai gândești înainte să continui.

De parcă ar fi fost șocată de mustrare, Agnes clipi, dar își reveni imediat.

–Nu.

Tonul ei îi amintea Samanthei de cineva. Se încruntă. Cineva pe care-l cunoscuse recent... Dar cine? Agnes indică spre următoarea fată.

–Henrietta. Fetița aceasta era brunetă cu ochi căprui și, în mod evident, nu înțelegea operațiunea de intimidare, așa că îi făcu o reverență Samanthei.

Samantha nu era tipul care respecta ordinele, mai ales nu cele date de copii obraznici, așa că interveni:

–Henrietta e un nume tare frumos. Ai șapte ani?

Henrietta dădu din cap cu ochii mari.

–Cum ați știut?

–Mă pricep să ghicesc, îi mărturisi Samantha.

Agnes plesni din cravașă ca să atragă atenția tuturor și îi făcu semn unei fete știrbe și zâmbărețe, binecuvântată cu același tip neobișnuit de sprâncene drepte.

–Emmeline, zise știrba.

–Și ai cinci ani? se interesă Samantha.

–Da, răspunse micuța cu glas peltic, ssi mi-am pierdut dinssii.

–Așa e, zise Samantha zâmbind.

Emmeline era o dulceață.

Încruntată, Agnes arătă spre cea mai mică dintre fete, la fel de brunetă și cu ochi la fel de întunecați ca și surorile cele mai mari.

Aceasta își vârî un deget în gură și se uită spre covor. Cu un oftat, Agnes zise:

–Aceasta este Kyla.

Kyla alergă la Agnes şi îşi îngropă faţa în fustele ei. Agnes o mângâie pe cap şi se uită la Samantha de parcă ar fi sfidat-o să îndrăznească un comentariu.

–Este limpede că te adoră, zise Samantha. Are şi de ce. Tu eşti cea care menţine armonia în familie, nu?

–Da, şi nu avem nevoie de tine. Agnes se îndreptă de spate. O să îţi explicăm de ce ar trebui să te duci înapoi acasă.

Samantha se îndreptă de spate, imitând-o pe Agnes.

–Nu pot.

–Ba da, trebuie să poţi.

–Am fost trimisă în Cumbria de angajatorul meu cu indicaţii stricte să rămân aici şi să vă învăţ tot ce ştiu despre geografie, ştiinţă, pianoforte, scriere, literatură, maniere...

–N-am nevoie de aşa ceva! o întrerupse Agnes.

Samantha ridică din sprâncene.

–Aş zice că ai. Le cercetă cu privirea. Voi toate aveţi nevoie de aşa ceva.

Mara se aruncă în luptă. Avea un aer revoluţionar. Purta aceleaşi haine ca şi celelalte, dar fusta îi era şifonată. Părul îi era strâns în acelaşi mod, dar şuviţele tot scăpau din coadă, iţindu-se în jurul feţei. Ceea ce nu o împiedică să spună:

–Tatei nu îi plac guvernantele.

–Tatăl tău m-a angajat.

Vivian se alătură şi ea atacului.

–A concediat ultimele cinci guvernante, aşa că nu îi plac.

–Dar câte guvernante aţi avut?

–Unsprezece, zise Agnes.

–Unsprezece. Samantha nu voia să pară impresionată, dar era. Dacă succesul se măsura în insolenţă, copiii deţineau un record splendid. Ce s-a întâmplat cu ele?

Mara se împiedică de un ciucure de la covor.

–Au plecat.

Samantha o prinse şi o ţinu cu grijă.

–De ce?

La unison, toate fetele dădură din umeri şi ridicară mâinile cu palmele în sus.

–Ei bine, unsprezece. Samantha trase aer în piept. Dar nu trebuie să vă îngrijorați. Tatăl vostru mă va plăcea. Toată lumea mă place, mai ales copiii.

Dacă existaseră vreodată copii care să aibă cu adevărat nevoie de o guvernantă, atunci aceştia erau. Ea se îndreptă spre Agnes, care era, în mod evident, instigatoarea acestei rebeliuni.

–Şi chiar dacă nu mă place, nu contează, căci voi o să mă plăceți.

Henrietta se hotărî să intervină.

–Ba nu.

–Nu, zise şi Agnes.

–Mie îmi plasse de ea, peltici Emmeline. E sssimpatică.

Samantha dădu din cap spre Emmeline, cea mai nouă aliată a ei.

–Aşa-i că sunt?

Kyla îşi scoase capul din fustele lui Agnes.

–Şi mie îmi place de ea.

Trupuşorul mic al lui Emmeline înțepeni de indignare.

–Nu, n-ai voie. E a mea!

Samantha îi luă mâna lui Emmeline şi o linişti.

–E în ordine. Ți-am spus, toată lumea mă place. Ea se aşeză pe cufărul din lemn pentru jucării şi îi făcu semn lui Vivian. De asta tatăl vostru nu o să mă concedieze.

Vivian alunecă mai aproape. Emmeline se lipi de ea.

–În afară de asta, eu sunt din Londra şi nu ştiu nimic despre viața la țară.

–Serios? se interesă Agnes.

Samantha parcă şi vedea cum i se învârteau rotițele în cap în timp ce punea la cale o ticăloşie. Foarte rău, căci Samantha avea alte planuri.

–Dar ştiu destule despre modă, şi vă pot spune că uniformele pe care le purtați sunt îngrozitoare.

Agnes şi Vivian se uitară una la alta, apoi la hainele lor. Samantha continuă.

–Am nişte panglici pe care le-am putea coase pe ele ca să le facem mai drăguțe.

– O, chiar ai? strigă Vivian. M-am săturat să port în fiecare zi urâțenia asta.

– Poate tatăl vostru va cumpăra nişte material pentru rochii noi. Desigur, pentru un proiect de croitorie.

Ea îi făcu cu ochiul lui Agnes. Fata o privi furioasă. Kyla se grăbi să se proptească în fața Samanthei şi să întrebe:

– Pot să primesc şi eu o rochie frumoasă?

Agnes se încruntă şi îşi întoarse privirea. Samantha îşi dădu seama că va trebui să lupte pentru loialitatea lui Agnes. O mângâie pe Kyla.

– Sigur că o să primeşti, drăguțo.

Fără vreun avertisment, uşa se trânti de perete. Cu ochii mari, Samantha se ridică în picioare strângându-le de mâini pe Emmeline şi pe Henrietta.

În uşă stătea un bărbat. Era înalt, lat în spate... familiar. Avea păr negru, des, tuns îngrijit în jurul feței şi al urechilor. Pomeți proeminenți şi umbre întunecate dedesubt. O bărbie pătrățoasă, împinsă înainte şi foarte hotărâtă. Un nas subțire. Un nas lung. Unii l-ar putea caracteriza drept mare, şi care tremura de furie.

Mătură încăperea cu privirea, studiind fiecare fată în parte.

– Bună ziua, tată.

Agnes se îndreptă temătoare spre el. Samantha îşi dădu seama de ce vocea şi purtarea fetei îi erau atât de cunoscute: Agnes era la fel ca tatăl ei. Impunătoare, hotărâtă... dezagreabilă.

Bărbatul din seara trecută nu era nimeni altul decât noul angajator al Samanthei, colonelul William Gregory.

Capitolul 4

Pe lumină, colonelul Gregory părea chiar mai atrăgător – şi mai periculos – decât pe întuneric. Era îmbrăcat în negru. Costum negru de lână. Cizme negre, atât de lucioase încât te puteai oglindi în ele. O cămaşă albă apretată şi călcată la perfecție. Şi o eşarfă

neagră, legată cu precizie militară. Toate croite să i se potrivească perfect ca o mănușă... o mănușă foarte bine făcută și masculină.

Era genul de bărbat care atrăgea privirile femeilor. Cu siguranță atrăgea privirile Samanthei, iar răspunsul ei la persoana lui îi crea tinerei un sentiment de disconfort. Voia să urle la el că plecase și o lăsase pe întuneric. Voia să dispară, să se facă una cu peretele alb și să îl studieze până înțelegea de ce avea acest sentiment ciudat de tremur în genunchi și de ce avea o senzație stânjenitoare în stomac. În fine, nu chiar în stomac, puțin mai jos. Nu era dureroasă, dar... nu știa ce era, dar știa că nu-i plăcea.

Furia era mai ușor de înțeles. El se holbă la Kyla, care stătea și se ștergea la nas cu mâneca rochiei, și la Mara, care își freca un picior de celălalt.

– Aliniați-vă! porunci el.

În grabă, fetele formară un șir. Agnes într-o parte, Kyla în cealaltă. Stăteau smirnă, ca niște mici soldați cuminței, cu umerii drepți și bărbiile în vânt.

El se îndreptă spre Agnes, se întoarse și porni să inspecteze linia. Se opri și îi indică lui Emmeline că trebuia să-și îndrepte șorțul, ceea ce fata execută rapid. Apoi făcu cale întoarsă și se opri în dreptul Marei.

– Mara, ce e sunetul ăsta?

Mara se uită nedumerită la el.

– Ce fel de sunet, tată?

– A, stai! Se aplecă ca să o privească în ochi. Știu ce e. Cizmele tale care se vaită că-s neîngrijite.

Mara se uită la botinele ei, care erau zgâriate și prăfuite. Apoi la ale tatălui ei, care erau atât de lustruite, încât abia te puteai uita la ele. În vreme ce ochii Marei se umpleau de lacrimi, Samantha se trezi spunând:

– Vă îngrijiți singur cizmele, domnule colonel?

El se uită la ea, în mod evident deranjat.

– Eu sunt un ofițer. Evident că nu.

– Ei bine, nici Mara nu face asta, zise Samantha voioasă. E un lucru pe care îl aveți în comun.

Samantha auzi mai multe chicote, înăbușite pe dată, iar Mara arăta de parcă i s-ar fi luat o povară de pe umeri.

Colonelul Gregory nu părea amuzat. Spuse cu vocea lui profundă, familiară, enervantă:

– Domnişoară Prendregast, am trimis după dumneavoastră şi mă aştept să îmi respectaţi cerinţele de îndată.

– Voi reţine asta pentru viitor. „Tiran ce eşti!“

– Pe viitor mă aştept să nu mai pierdeţi vremea încercând să-mi mituiţi copiii cu materiale pe care credeţi că o să vi le procur eu.

Auzise aşadar şi asta! Samantha îl privi în ochi şi întrebă:

– Atunci cui să mă adresez pentru procurarea de materiale, domnule colonel?

Obrajii şi fruntea bărbatului începură să se înroşească, iar el îi întoarse privirea, la fel de direct.

– Dacă va fi nevoie de materiale, eu le voi aproba. Dar nu e nevoie de ele.

Agnes se apropie de tatăl ei şi se alie cu el.

– I-am spus domnişoarei Prendregast să vină de îndată la tine, tată, dar ea a insistat să se întâlnească mai întâi cu noi.

Surprinsă, dar şi impresionată de talentul lui Agnes de a minţi, fără a clipi, în faţa tuturor, Samantha ridică din sprâncene spre fată. Agnes se îmbujoră tare. Colonelul Gregory urmări schimbul de expresii faciale.

– Înţeleg. Le făcu fetelor semn cu mâna. Pe loc repaus.

Fetele oftară şi se împărţiră în mici grupuri, în vreme ce Henrietta profită de ocazie pentru a o lovi zdravăn pe Agnes în coaste. Colonelul Gregory îşi îndreptă atenţia spre Samantha, iar aceasta se întrebă ce ar trebui să spună. Ce ar trebui să creadă.

Adorna ar fi spus că el era ca munţii: magnific, de neclintit. Samantha ar fi fost de acord, dar ar fi adăugat: aspru, fără scrupule. Bărbia îi era inflexibilă, urechile mici şi lipite de cap, de parcă ar fi fost învăţate să stea în poziţie de drepţi. Îşi păstra buzele pline într-un zâmbet alunecos, încercând să ascundă dispreţul pe care îl avea pentru o femeie care se speria de întuneric. Ea se cutremură. Noaptea în sălbăticia munţilor. Avea noroc că scăpase cu viaţă. Dintr-odată o cuprinse indignarea. Indignarea că el, cu doar câte cuvinte, ar fi putut s-o liniştească.

–Ei bine... Ea își puse mâinile în șold și îl studie. Cel puțin acum știu de ce a venit trăsura după mine.

El nu se scuză pentru comportamentul îngrozitor, dar o privi la rândul lui, ochii rătăcindu-i de la dantela decolteului până la mânecile rochiei.

–Rochia asta este o alegere neobișnuită pentru o guvernantă, domnișoară Prendregast.

Noaptea trecută Samantha nu apucase să îi vadă ochii, dar acum îi vedea. Erau albaștri. Frumoși, adânci, albastru cobalt, și reci ca frigul iernii, cu sprâncenele drepte de deasupra lor, care îi confereau o alură saturniană. Individul nu era un moșuleț. Era un bărbat în floarea vârstei, un bărbat care își transferase toate caracteristicile fizice și asupra copiilor săi. Nici o cantitate de roz nu avea să-l îmblânzească. Nu era de mirare că biata Clarinda sugerase rochia simplă, verde.

Emmeline alergă spre el și îl strânse de genunchi.

–Tati?

El îi puse palma pe creștet și se uită în jos la ea.

–Emmeline?

–Toassă lumea o plasse pe domnissoara Prendregasst, tati. Ea ne-a sspus assta.

–Chiar așa? El o privi condescendent de la înălțimea nasului său pe Samantha. Atunci sunt sigur că îți place și ție.

–Ssi tu, tati? Ssi tu o s-o plassi!

–Sunt sigur că da... dacă are referințe bune și dovedește că poate locui la țară și că vă oferă o educație cum se cuvine.

Strângând din buze, Emmeline o cântări pe Samantha.

–Ar fasse bine! zise ea pe un ton războinic.

Preț de o clipă, colonelul Gregory făcu ochii mari, iar Samantha se gândi că avea să izbucnească în râs. Apoi momentul trecu și Samantha se întrebă dacă nu cumva intenția fusese doar în închipuirea ei. El o desprinse blând pe Emmeline de piciorul lui și o trimise la Vivian.

–Domnișoară Prendregast, ești bună să mă urmezi?

Sigur că îl urma. Porni după el pe coridor, simțind atât de tare nevoia să vorbească, încât trebui să-și muște limba ca să se abțină. Dar, privind înapoi, le văzu pe fete uitându-se după

ei şi era limpede că se străduiau să ciulească urechile pentru a prinde fiecare cuvânt. N-avea să le dea satisfacție.

Colonelul coborî scările înaintea ei şi trecu de uşile duble care duceau în spate. Intrară într-un hol mare, care se înălța pe două nivele, dincolo de coridoarele de la etajul doi, deasupra podelei de marmură. Construit în stilul unei galerii, cu coloane mari care susțineau coridorul de deasupra, holul dreptunghiular era zugrăvit în nuanțe de bleu ciel şi auriu. Deasupra lor scânteia un candelabru de cristal. Samantha privi prin uşile deschise şi zări o bibliotecă, un salon pentru jocuri, o sală de bal. Colonelul Gregory o conduse spre una dintre uşi şi o invită să intre înaintea lui.

Ea îi mulțumi, întrebându-se în mod cinic dacă era întotdeauna aşa de amabil cu angajații ori dacă se folosise de prilej pentru a o studia şi din spate. Dar când se uită la el, chipul lui era impasibil. Se pare că senzația de furnicături în spate nu era din pricina privirii lui, ci doar imaginația ei, iar disconfortul pe care îl simțea fiind singură cu el era doar din pricina imaginației prea bogate a unei femei necăsătorite. Oare trecuse în regatul imaginar al unei fete bătrâne care visa la legături închipuite în timp ce planifica lecții şi ştergea laptele vărsat? O, nu, acum se simțea descurajată.

– S-a întâmplat ceva, domnişoară Prendregast?

– Nu, domnule. De ce?

– Ați oftat.

Probabil că asta făcuse.

– Mă bucuram de frumusețea căminului dumneavoastră.

Ceea ce era adevărat într-o anumită măsură. Se aşteptase ca biroul lui să fie amenajat într-un stil auster, militar. În schimb, încăperea avea un aer exotic, amintind de India. Peretele şi draperiile erau în culori de vişiniu şi verde jad. Pe podeaua din lemn se afla un covor în aceleaşi nuanțe bogate. Scaune mari din pluş te invitau să te aşezi în fața biroului din mahon, sculptat cu model împletit.

– Aseară de ce nu mi-ați spus cine erați?

El stătea în fata ei, întruchiparea perfectă a stăpânului arogant.

– La ce-ar fi servit să vă spun?

– N-aş mai fi fost atât de alarmată dacă ştiam.

– Dar eu voiam să fiţi alarmată. Nu-mi place să descopăr tinere ciudate care se plimbă pe domeniul meu.

– Vă simţiţi adesea ameninţat de tinere femei ciudate?

– Depinde cât sunt de ciudate. El se duse spre scaunul de la birou. Nu vreţi să luaţi loc?

Fusese insultată de un maestru. Cu o mişcare bruscă, ea se aşeză pe scaunul care se afla faţă în faţă cu al lui.

El rămase în picioare.

– Trebuie să spun că nu am fost foarte impresionat de reacţia dumneavoastră când aţi crezut că sunt un tâlhar. Nu prea aveţi experienţă în domeniul ăsta...

Ea nu se putu abţine să nu exclame un „Ha!"

El ridică dintr-o sprânceană.

– Pardon, am uitat. Sunteţi din Londra, un oraş chiar foarte periculos. Poate că aveţi experienţă cu tâlharii.

„Nu cu a fi jefuită."

– Nu, domnule.

El o studie de parcă ar fi fost o ciudăţenie.

– Cum spuneţi dumneavoastră. O mai studie puţin. Aşa că o să vă scuz de data asta, dar pe viitor, dacă sunteţi victima unui bandit, nu vă luptaţi. Şi mai ales, cenzuraţi-vă îndrăzneala.

– Adică vreţi să spuneţi că trebuie să-i cedez săculeţul meu de mână oricărui om care vrea să pună mâna pe el?

– În cazul unui furt, da.

– Nu. Ei nu-i păsa că el o sfătuia să fie prudentă, ori că i-ar fi dat acelaşi sfat oricărei alte victime. Am muncit din greu pentru ceea ce am, şi nu am de gând să cedez asta uşor.

– Posesiunile pot fi înlocuite. Dar viaţa nu.

– Posesiunile *dumneavoastră* pot fi înlocuite. Iar pe el oricum nu l-ar jefui niciodată cineva. Nici un hoţ cu capul pe umeri nu ar încerca să se apropie de cineva atât de mare. Posesiunile *mele* trebuie câştigate.

– Posesiunile mele au fost şi ele câştigate, domnişoară Prendregast. Deşi familia mea a locuit aici în ultimii o sută de ani, eu am fost fiul mai tânăr. Tata mi-a cumpărat un loc în armată

şi m-am întreţinut pe mine şi pe familia mea din muncă. Desigur, acum – el făcu un gest cu mâna în jur – toate astea sunt ale mele, dar deplâng pierderea tatălui şi a fratelui meu.

Ea nu putea să-i reproşeze că se bucura de avantaje pe care ea aproape că nu şi le putea imagina. Cel puţin el înţelegea că ducea un trai privilegiat şi îşi lua responsabilităţile în serios. De fapt – îi analiză chipul sever –, poate că puţin prea în serios.

– Condoleanţele mele.

– Fetele sunt familia mea acum şi sunt foarte importante pentru mine.

– Sentimentele acestea vă fac cinste, zise ea, deşi sus nu observase nici măcar un semn de afecţiune. Aveţi mari probleme în regiune cu hoţii?

– Regiunea e sălbatică. Tâlharii au bântuit aceste drumuri încă de pe vremea romanilor.

Simţi că se enervează din nou şi replică:

– Atunci nu ar fi trebuit să mă lăsaţi acolo.

El o privi de parcă ar fi vorbit limbi străine şi, din nou, nu-i răspunse.

– Vă asigur că voi scăpa definitiv de ei, dar până voi reuşi, vă cer să rămâneţi pe terenul conacului dacă nu sunteţi însoţită de un bărbat. El puse mâna pe spătarul scaunului. Vă cer asta atât pentru binele dumneavoastră, cât şi al copiilor mei.

– Da.

Cu toate astea, el tot se mai uita la ea.

– Domnule, adăugă ea. Oare în ce se băgase? Dacă se întâmpla ceva teribil, iar din experienţa ei, se întâmpla întotdeauna ceva teribil, ea va fi blocată pe acest domeniu, fără să poată să se întoarcă înapoi la Londra? Cred că vă pot garanta că nu voi mai porni să explorez sălbăticia regiunii fără ajutorul unui slujitor puternic şi capabil.

Gura lui păru să schiţeze un zâmbet de amuzament pe chipul mai puţin sever de data asta.

– Din pricina chestiilor care v-ar putea mânca?

Aşadar *o auzise* pe când se îndepărta.

– Consideraţi vietăţile mari şi cu colţi amuzante, domnule colonel?

–Le consider mai degrabă improbabile, domnişoară Prendregast, dar dacă temerile dumneavoastră legate de urşi şi lupi îmi vor ține copiii în siguranță, atunci nu pot decât să vă încurajez să vă imaginați orice doriți.

El se aşeză.

–Pot să vă cer acum referințele?

La naiba, tare mai era enervant. Era dovada vie că anumiți bărbați chipeşi aveau defecte care-i transformau în ființe de nesuportat. Ceea ce era bine, desigur. Astfel de defecte îți mențineau atenția trează.

–Am scrisoarea de la Lady Bucknell. Ea căută în buzunarul rochiei şi scoase la iveală documentul sigilat. Înțelesesem că v-a informat deja despre experiența mea.

–A fost destul de vagă cu privire la anumite detalii.

Cu câtă inocență reuşi să afişeze, Samantha făcu ochii mari.

–Nu-mi pot închipui de ce.

Colonelul rupse sigiliul şi începu să studieze scrisoarea Adornei.

–Nu, bănuiesc că nu puteți.

Când ajunse la finalul misivei, sprâncenele lui se ridicară în semn de uimire. De pe chipul lui dispăru apoi orice expresie.

Doamne sfinte! Oare ce însemna asta?

–E totul în ordine?

El îndoi scrisoarea la loc exact aşa cum o primise şi o vârî în buzunarul interior al jachetei sale.

–Într-adevăr, Lady Bucknell are numai cuvinte de laudă.

Samantha era o actriță prea bună ca să îşi dea de gol uşurarea, dar nu se putu abține să nu se întrebe... oare ce scrisese Adorna?

–O să trec direct la subiect. Acestea sunt sarcinile dumneavoastră. În sala de clasă este afişat un orar. Fiecare copil va respecta timpii şi materiile indicate acolo.

Trebuia să se impună de la început, altminteri un bărbat ca el ar fi trecut peste orice ar fi avut ea de spus.

–Trebuie să mi se permită să fac schimbări după cum cred de cuviință.

–După ce vă veți demonstra competența, veți putea discuta schimbările cu mine.

–Şi cine decide cât de competentă sunt, domnule?

Privirea lui se înăspri.

–Eu decid asta, domnişoară Prendregast, să nu vă închipuiţi altceva.

Ea dădu din cap. Cel puţin era interesat de progresul copiilor, iar din experienţa ei o astfel de grijă se întâlnea rar.

–Copiii se duc la culcare la ora nouă fix, continuă el. Fără excepţie. Fiecare dintre copii are propria slujnică, aşa că, după cină, îndatoririle dumneavoastră se încheie. Dar timpul rămas nu trebuie petrecut cu frivolităţi şi flirturi.

Oare bărbatul o insulta cu bună ştiinţă, ori doar nu avea habar de regulile de politeţe? Nu-i venea să ghicească. Pe de altă parte, asta îi permitea să răspundă după cum dorea.

–Cu cine? Cu grăjdarul de la hanul Hawksmouth?

Colonelul Gregory ezită, cântărind probabil dorinţa de a o certa că-l întrerupsese. Dar nu, se pare că regulile de politeţe îi erau într-adevăr străine, căci îi răspunse:

–Am vorbit cu hangiul de acolo. Grăjdarul a fost concediat.

Ea apucă mai strâns braţele scaunului.

–Ce vreţi să spuneţi?

–Sarcina lui era să vă aducă aici. Faptul că v-a abandonat pe dumneavoastră, o femeie fragilă, pe drum, la lăsarea serii, este de-a dreptul criminal.

–Atunci şi dumneavoastră sunteţi la fel de vinovat?

–Domnişoară Prendregast! El bătu cu pumnul în birou. N-aţi fost nici o clipă în primejdie.

–Asta dacă nu luaţi în considerare animalele sălbatice.

El îşi coborî privirea, de parcă ar fi avut nevoie de o pauză de uitat la ea.

–Să-mi daţi imediat de ştire dacă veţi fi atacată de un iepure.

–Nu vreau decât să subliniez că tânărul este la fel de vinovat ca şi dumneavoastră. La Londra, când oamenii îşi pierd slujbele, acest necaz îi aruncă în stradă, ajung la azil ori, mai rău, mor. Nu sunt deosebit de fragilă. Ea îi arătă un braţ capabil. Sunt sigură că o mustrare severă ar fi fost de ajuns.

–Atitudinea miloasă vă face cinste, dar nu. Sunteţi femeie, o străină, iar ceea ce aţi spus în necunoştinţă de cauză nu poate

să fie considerat o insultă decât de către un tânăr temperamental, predispus la judecăți pripite.

– Dar...

– Stați liniștită, domnișoară Prendregast. Nu era la prima abatere, și se va întoarce acasă la părinți, să locuiască la fermă. După câteva luni de muncă intensă cred că își va da seama că trebuie să își ceară scuze și se va întoarce la han.

Profunzimea ignoranței colonelului Gregory o lăsă pe Samantha fără grai. Din experiența ei, bărbații precum acel argat nu erau prea recunoscători pentru o lecție învățată. Nu făceau decât să poarte pică atât lecției, cât și profesorului, și dădeau vina pe oricine în afară de ei înșiși. Dar poate că lucrurile se petreceau altfel la țară.

Fereastra se scutură – dar nu de la vânt.

– Ce-a fost asta?

Ea făcu ochii mari, privind afară. Fereastra colonelului Gregory dădea într-o verandă mare, iar dincolo de ea se afla parcul pe care-l văzuse de la geamul dormitorului ei.

– Briza. Colonelul Gregory nici nu se osteni să privească peste umăr. Suflă deseori briza în Țara Lacurilor. Așa că trebuie să vă coaseți bine panglicile de la bonetă.

– Dar...

El o privi cu o dezaprobare severă.

– Da?

– Nimic, domnule.

Ramurile copacilor nu se mișcau, dar ea nu avea de gând să se certe cu el pe acest subiect. Nu *acesta*. Erau alte chestiuni mai importante pe care să le dezbată.

– Discutam despre serile dumneavoastră.

– Într-adevăr, domnule.

Ar fi fost nesăbuită să cârtească în privința timpului liber, dar, asemenea celor patru lire pe săptămână și a jumătății de zi liberă, și asta părea să fie o mită. Și cum îi cunoscuse deja pe copii, nu putea să-și închipuie că ar putea fi altceva.

Ea zâmbi. Nu avea să respingă oferta colonelului Gregory, la fel cum nu avea de gând să-i spună că fusese profesoara și altor copii împielițați, și avusese rezultate extraordinare.

– Ce aşteptaţi din partea mea?

– Mă aştept să citiţi, să vă îmbunătăţiţi cunoştinţele, să scrieţi scrisori, să faceţi planuri de lecţie. Colonelul Gregory se lăsă pe spate cu braţele sprijinite pe scaun. Veţi face o revizie a lecţiilor cu mine o dată pe săptămână, în fiecare luni seară.

– Cum doriţi, domnule.

Ea rosti cuvintele cu o plăcere plină de sarcasm, dar până acum interviul se dovedise a fi... cât se poate de agreabil.

Desigur, colonelul Gregory era nesuferit. Dar, pe de altă parte, aşa era şi ea, dacă stăteai să asculţi ce spuneau anumite persoane. Dar colonelul fie nu observa, fie nu-i păsa, deşi asta ar fi surprins-o. Din experienţa ei, genul acesta de bărbaţi milităroşi îşi doreau respectul care li se cuvenea, ba chiar mai mult. Poate că era foarte disperat să poată păstra o guvernantă... Ori... oare ce scrisese Adorna despre ea în scrisoare?

– Prea bine. V-am explicat totul. El ridică o foaie de hârtie de pe birou şi începu s-o studieze. Mă aştept să ne întâlnim în lunea următoare tot aici, la ora şapte fix.

Foarte concis. Acum va fi şi ea la fel de concisă.

– Despre materialul pentru rochiile fetiţelor...

Cu o mişcare deliberat de înceată, el puse hârtia jos.

– Ce parte din cuvântul „nu" nu aţi înţeles?

– Sunt fetiţe, nu soldaţi.

– Acelea sunt haine de toată ziua, menite să fie purtate şi rupte de copii sănătoşi.

– Fetele sănătoase au nevoie şi de rochii frumoase pentru dansuri şi petreceri, replică ea.

– Copiii mei nu se duc la petreceri.

– Nu sunt petreceri pentru copii în regiune?

El o privi încruntat, ochii lui albaştri strălucind de iritare.

– Nu.

– Dacă nu, atunci cum pot învăţa copiii cum să se poarte? Samantha scutură dezaprobator din cap. Domnule colonel, sunteţi, trebuie să fiţi, unul dintre cei mai importanţi moşieri din regiune. Dumneavoastră trebuie să daţi un exemplu celorlalţi părinţi. Ar trebui să planificăm imediat o petrecere aici.

– Nu am nici cea mai mică intenție... El se opri și o privi de parcă tocmai ar fi avut o revelație. Nu am nici cea mai mică intenție să dau o petrecere pentru copii.

– Atunci va trebuie să-mi luați material pentru rochiile fetelor, iar eu voi organiza o petrecere doar pentru ele, și o să le învăț complexitatea întâlnirilor sociale.

– E un punct de vedere de luat în considerare.

El își mângâie bărbia. Samantha ar fi putut jura că nu o băga în seamă. Nu știa dacă asta era bine sau rău, dar ea nu renunță.

– Agnes nu este departe de momentul în care va trebui să-și facă debutul în societate, iar Vivian vine și ea din urmă. Se ridică și speră să scape înainte ca atenția lui să se îndrepte din nou asupra sa. V-aș ruga să vă gândiți la o culoare diferită pentru fiecare fată în parte. Vrem ca ele să se simtă ca o individualitate, fiecare importantă în felul său. Fără model și, ca material, jerseul cred că ar fi potrivit. Aveți dreptate când spuneți că micuții tind să nu prea aibă grijă de hainele lor.

Își dădea seama că nu reușise.

Se ridică și el, într-o mișcare înceată care dădea impresia de amenințare și de dominare.

– Domnișoară Prendregast.

El era impresionant, iar ea *era* intimidată. Chiar dacă nu o arăta.

– Da, domnule colonel Gregory.

– Kyla e pe cale să răcească. Vă rog să-i anunțați bona și mutați copilul într-o cameră separată de surorile ei.

Samantha clipi. În nici un caz nu se aștepta la asta.

– Așa voi face, domnule. Dar pot să întreb cum de v-ați dat seama?

– Se scărpina la nas. Mara are botinele prea mici. O să comand altele noi, dar nu vor sosi decât într-o săptămână. Între timp, puteți să-i dați să încerce botinele vechi ale lui Vivian, poate îi vin.

El își împreună mâinile la spate.

– De fapt, cred că ar fi bine să verificați toate fetele să vedeți dacă au nevoie de încălțări noi.

– Da, domnule.

Samantha se strădui să şi amintească ce indiciu îi semnalase problema Marei.

– Mara îşi freca un picior de celălalt.

– Şi refuză să aibă grijă de botine, aşa cum am cerut. Le-am spus, le-am spus tuturor să mă anunţe dacă le rămân mici încălţările, dar Mara refuză să vorbească mai mult decât strictul necesar cu mine.

Samantha nici nu încercă să-şi mascheze sarcasmul.

– Mă întreb de ce!

El ocoli biroul, veni spre ea şi stătu atât de aproape, încât fustele ei îi atingeau cizmele.

Vru să se dea înapoi, dar ea nu dădea niciodată înapoi. Inima îi bătea să-i sară din piept. Sau poate că întotdeauna îi bătea aşa, iar ea îşi dădea abia acum seama de asta. Iar plămânii ei inspirară parfumul curat al acestui bărbat sănătos, pielea ei făcându-se ca de găină într-un răspuns visceral care o ruşina şi o incita în acelaşi timp.

– E în regulă dacă materialul ajunge săptămâna viitoare?

Rosti atent fiecare cuvânt şi o privi cu atâta viclenie, încât îşi dădu seama că el ştia că fusese manipulat. Şi că permisese asta, deşi ea nu îndrăznea să se gândească de ce.

– L-aş procura mai curând, zise el, dar atât de puţine dintre guvernantele noastre rezistă mai mult de câteva zile, ba chiar câteva ore.

El o provocase, iar ea îi răspunse:

– Domnule colonel, voi fi aici să le fac rochiile fetelor. De fapt, o să fiu aici şi peste un an. Nici un copil nu m-a dovedit până acum şi vă asigur că nici copiii dumneavoastră n-o vor face.

„Şi nici dumneata", adăugă ea în tăcere.

Capitolul 5

Domnişoara Prendregast ieşi din cameră şi închise ferm uşa după ea.

Colonelul William Gregory rămase în picioare şi se îndreptă spre fereastră, o deschise şi aşteptă ca Duncan Monroe, ofiţerul pe care îl cunoscuse în India, acum prietenul lui loial, să se caţăre înăuntru.

– Ce ai aflat? întrebă William.

– Am mai prins un rus aseară. Duncan îşi scutură pantalonii de lână şi îşi îndreptă pălăria ţărănească. I-am luat portofelul şi l-am trimis să-şi vadă de drum.

– Ceva interesant?

Duncan îşi goli săculeţul cu sfoară pe birou. Un pumn de bancnote mototolite de o liră. O pipă. O pungă de tutun. O scrisoare.

William luă scrisoarea şi se încruntă la vederea complicatei caligrafii ruseşti.

– O să trimit asta la Throckmorton, să vedem ce pot afla ei.

Nu se gândea la cât de ciudată era relaţia dintre el şi Duncan. El era cel care menţinea pacea şi liniştea în Ţara Lacurilor, în vreme ce Duncan juca rolul de tâlhar la drumul mare, fiecare ferindu-se din calea celuilalt, în vreme ce erau la vânătoare de spioni englezi, de agenţi ruşi şi chiar de ocazionali hoţi. Era un joc pe care-l puseseră la cale amândoi şi reuşiseră să descopere o sumedenie de informaţii pentru Ministerul de Interne. Dar nu reuşiseră încă să afle de ce era Ţara Lacurilor centrul acestor activităţi.

Până azi. Ceea ce-i aminti...

– Ce naiba a fost în capul tău să scuturi fereastra când aveam pe cineva în birou?

– Cineva? Nu era doar cineva. Era o frumuseţe. Duncan îşi flutură genele asemenea unei codane. Colonele, nu ştiam că eşti absorbit.

– Absorbit? Ce cuvânt mai e şi ăsta? Poţi doar să absorbi...

William zări rânjetul lui Duncan şi se opri. Simţul umorului lui Duncan era notoriu, la fel şi curajul lui, iar Mary spusese că Duncan era chipeş, dar William ştia că putea şterge rânjetul acela de pe faţa lui.

– Femeia aceea este noua guvernantă a copiilor mei.

– Guvernanta copiilor tăi? fluieră Duncan. Pe vremea mea nu existau astfel de guvernante.

–Are recomandări foarte bune de la o agenție renumită. Distinsa Academie a Guvernantelor.

Dar William era de acord cu Duncan. La ce naiba se gândise Lady Bucknell când îi trimisese lui o astfel de guvernantă? De fapt o trimisese pentru copiii lui. Domnişoara Prendregast fusese trimisă pentru copiii lui. Turnă whisky în două pahare şi îi întinse unul lui Duncan. Înalt şi slab, Duncan acceptă băutura, apoi se legănă pe călcâie.

–Toate guvernantele mele au fost bătrâne şi arțăgoase.

–Nu mă îndoiesc că asta meritai. Cele mai multe dintre cele care ne-au fost recomandate au fost tinere şi uşor impresionabile.

William nu se gândise niciodată că va veni o vreme în care ar putea să se gândească cu nostalgie la fetele acelea prostuțe. Dar nu venise niciodată una ca domnişoară Prendregast, care păşea ca o amazoană, arăta ca o preoteasă exotică şi avea o limbă ca... O, dar nu trebuia să se gândească la limba ei. Limba ei îl ducea cu gândul la sărutat şi la alte activități, aşa că mai bine spunea că era insolentă şi lăsa lucrurile aşa. Luă şi el o înghițitură de whisky, lăsând băutura să-i ardă gâtlejul.

–Părul ăla al ei... eu zic că e perucă, nu crezi?

–Perucă? Eşti nebun? Nu, nu este o perucă!

–Este prea blond. Seara trecută, câteva şuvițe i se desprinseseră din coc şi îi mângâiau obrajii, iar în lumina înserării păreau să strălucească la fel ca razele de lună. Trebuie să fie o perucă.

–Suntem amândoi de acord că nu ştii absolut nimic despre femei şi sigur nu ştii nimic despre părul ei. Duncan alunecă în scaunul pe care şezuse guvernanta. Nu i-am putut vedea ochii. Ce culoare au?

–Căprui. William ridică paharul. Cam de culoarea asta. Foarte ciudat.

–I-ai observat culoarea ochilor. Duncan avea o expresie mult prea satisfăcută pentru confortul lui William şi mai învârti licoarea în pahar. Abia aştept să privesc în ochii acestei tinere domnişoare.

–Te rog să nu-mi seduci guvernanta, îl avertiză William. Nu dacă nu eşti pregătit să-i iei locul şi să-i educi pe copii.

–Nici nu mă gândeam să-ți seduc guvernanta. Duncan duse o mână la inimă. Ai văzut cum pășește? Ca o panteră mare la pândă, toată numai grație și eleganță.

–E prea înaltă.

William era obișnuit cu femei minione care să privească în sus spre el și pe care să le simtă ușoare în brațele lui când valsa.

–Poți să-ți imaginezi picioarele alea înfășurate în jurul gâtului tău?

Chiar prea bine. Oare Duncan nu știa niciodată când să se oprească?

–E prea slabă.

–E prea înaltă, e prea slabă, îl imită Duncan pe William. *Tu ești* prea cusurgiu, ca să nu mai zic că ești un văduv disperat care are nevoie de o soție ca să aibă grijă de copii, și cu toate astea tot te plac. Poate că această domnișoară... domnișoară...

–Prendregast, îl ajută William.

–Poate că domnișoara Prendregast va fi cea potrivită.

–Nu.

–Nu? O șuviță roșcată alunecă peste fruntea lui Duncan în vreme ce acesta își studia prietenul. Au trecut trei ani de când s-a prăpădit Mary.

–De când Mary a fost ucisă, îl corectă William.

–Da, dar asta nu s-a întâmplat din vina ta, îi răspunse Duncan cu blândețe.

Ba sigur că era vina lui William.

–Siguranța soției face parte din responsabilitățile unui soț.

–Eram plecați cu o misiune a regimentului. Cum ai fi putut să ghicești că Mary va da curs unei cereri de ajutor și va cădea într-o ambuscadă pregătită de ruși pentru noi?

Vina îl bântuia pe William.

–Ar fi trebuit s-o trimit acasă. Ar fi trebuit să-i trimit pe toți acasă. Știam că era periculos să stăm atât de aproape de munți.

Duncan îi puse lui William mâna pe umăr.

–Știu că ai iubit-o pe Mary și ai inima frântă, dar...

William se scutură și se duse la fereastră, privind spre parc. Asta era problema. O îndrăgise pe Mary, dar... ea îi demonstrase ceva ce el bănuia de ani buni. Nici o femeie nu era la fel

de interesantă ca o campanie militară. Nici o femeie nu era atât de palpitantă ca o partidă de călărie prin mlaştini. Nici o femeie nu putea reuşi să-i cucerească inima, pentru că el era un bărbat rece, capabil de pasiune fierbinte, dar niciodată de iubire.

Aceasta era o parte din motivul pentru care era şi atât de hotărât să îi prindă pe trădătorii răspunzători pentru moartea lui Mary. Ea îl iubise atât de mult, iar el nu răspunsese acestei iubiri aşa cum s-ar fi cuvenit.

– Vom face dreptate.

– O să obţinem dreptatea. Duncan se lăsă pe spate în scaun. Dar ar trebui să-ţi găseşti o femeie. Un bărbat are nevoi.

– Tu ar trebui să ştii. William se întoarse spre Duncan. Nu-l invidia pe Duncan pentru reputaţia sa de cuceritor în regiune. Ai grijă de ele foarte bine.

– Şi îţi pot confirma că ajută mult la ogoirea unei inimi frânte.

Cu siguranţă Duncan avusese succes în toată India printre fetele ofiţerilor, până când fusese îndeajuns de necugetat încât să sucombe în faţa farmecelor fiicei lui Lord Barret-Derwin. Lordul nu fusese defel încântat de ideea că un terchea-berchea scoţian îi curta fata, aşa că tânăra fusese trimisă urgent înapoi în Anglia. Duncan îşi dăduse demisia, dar ajunsese la Londra doar ca să afle că fata se căsătorise cu contele de Colyer. Reacţionase furios şi necugetat – un atu pentru William, care avea nevoie de un partener pentru misiunea lui.

– Domnişoara Prendregast mi-a adus o hârtie. William scoase misiva lui Lady Bucknell şi i-o aruncă lui Duncan. Aparent, o scrisoare de recomandare.

Duncan o luă s-o studieze.

– Aparent?

– Citeşte.

Duncan trecu peste primul paragraf.

– Domnişoara Prendregast este foarte bine pregătită, inteligentă, pricepută... E minunat, William, dar...

William observă când Duncan ajunse la partea care conţinea informaţiile relevante. Duncan înţepeni. Fără să ridice privirea, pipăi după birou şi îşi puse paharul jos.

– Lady Bucknell ți-a trimis asta? Lady Bucknell care lucrează pentru minister? Pentru Throckmorton? Lady Bucknell este spion pentru Anglia?

– Cred că Lady Bucknell îl ajută pe Throckmorton, când poate. Cred că ar fi o exagerare să o numim spioană.

Duncan citi iute mai departe.

– Throckmorton spune că Țara Lacurilor este centrul operațiunilor pentru că... El scăpă scrisoarea din mână, iar aceasta îi ateriză în poală. Lord și Lady Featherstonebaugh? Cuplul acela nevinovat conduce o rețea de spioni care se întinde în toată Anglia și în aproape toată lumea? *Lord și Lady Featherstonebaugh?*

– Nu-mi amintesc ca Throckmorton să fi greșit vreodată. Și cu siguranță nu s-ar înșela cu privire la ceva atât de important.

– Nu pun la îndoială informația, dar... Duncan scutură din cap. Cum?

William avusese timp câteva minute să analizeze cele aflate.

– Sunt primiți în toate casele bune din Anglia. Nimeni nu îi bănuiește de ceva mai mult decât de bârfă. Ar putea fi prinși cu documente secrete în mână și iertați fără vreo problemă.

– Am amețit.

– Asta explică totul. Fluxul constant de străini din ținut – străini din afara țării, femei călătorind singure.

– Da, iar domeniul Featherstonebaugh se întinde până pe coastă. Acolo e un port. Au și o posibilitate de fugă la îndemână. Duncan mai citi o dată scrisoarea. Throckmorton ni-i pasează pe Lord și Lady Featherstonebaugh. Vrea să afle cât mai multe informații de la ei înainte să-i aresteze. Cum putem face asta?

– Am un plan. Dar era doar o schiță de plan, la care se gândise doar în treacăt. Cu siguranță putea pune la cale ceva mai bun.

Duncan își frecă mâinile de bucurie.

– O să-i torturăm? Să pătrundem în conacul lor? Să-i vânăm ca pe niște câini ucigași ce sunt?

– Nu, făcu William o grimasă. O să dau o petrecere.

– O petrecere? repetă Duncan uluit.

– O petrecere de salon. Gândește-te, omule. Asta este strategia celor doi Featherstonebaugh. Vizitează cele mai bune case din Anglia. Lord Featherstonebaugh încearcă să se giugiulească

cu debutantele. Lady Featherstonebaugh bârfeşte. Şi se pare că în timpul ăsta, ei trag cu urechea. Fură informaţii pe care le pot vinde ruşilor. Am putea să-i atragem aici cu promisiuni de informaţii, apoi să-i prindem când încearcă să le transmită.

– O petrecere! E o idee strălucită. Duncan oftă. Sper. Dar tu nu dai petreceri. Cum de te-ai gândit la asta?

– Guvernanta s-a gândit.

– Micuţa domnişoară Prendregast?

– Ea susţine că, în calitatea de cap al uneia dintre cele mai importante familii din regiune, neglijez educaţia socială a fiicelor mele.

– Eu îţi spun asta de ani întregi. De ce asculţi de ea şi de mine nu?

– Pentru că acum o fac ca să-i prind pe cei doi Featherstonebaugh în flagrant.

– A, da!

Duncan ridică paharul spre William. William ştia ce avea în minte prietenul său. Îşi spunea că William făcea primii paşi ca să reintre în societate, iar apoi o femeie extrem de virtuoasă avea să-i trezească interesul, iar el se va căsători din nou. Asta spera Duncan, căci el dezaproba lipsa de *joie de vivre* a lui William.

Duncan se legănă în scaun.

– Dar cum... iartă-mă, prietene, dar nu ai experienţă în organizarea unei petreceri, nici personalul tău nu are, iar Throckmorton speră să-i determine pe cei doi Featherstonebaugh să vină aici până la 1 septembrie. Cum o să reuşeşti să pregăteşti totul la vreme?

– O să-i scriu contesei de Marchant şi o s-o rog să mă ajute.

William aşteptă. Duncan încremeni, apoi rânji strâmb.

– Îngrozitoarea Lady Marchant. Chiar trebuie?

William nu înţelesese niciodată antipatia lui Duncan şi nici nu avea prea multă toleranţă pentru sentimentul său.

– Teresa a fost prietena lui Mary. Lord Marchant era prietenul meu. Iar Teresa s-a oferit de multe ori să mă ajute la orice aş avea nevoie.

Reţinerea lui Duncan se topi.

–Pun pariu că da. Doamne, William, oricine în afară de ea. Tu nu-ți dai seama ce speră?

–Nu. Sigur că știa. Ce?

–Că o să te îndrăgostești nebunește de ea, iar ea va pune mâna pe alt soț bogat și frumos ca să fie din nou invidiată de toată înalta societate.

–Crezi că sunt frumos?

–Cred că ești... Duncan sări de pe scaun și îl plesni pe William pe umăr. Cred că ești un măgar.

William izbucni în râs.

–Încerc să mă gândesc la un alt plan. Orice ar fi mai bine decât...

–Decât ea? rânji Duncan. Da, îmi imaginez că așa e.

–Voiam să spun... decât o petrecere. William se sprijini de șemineu și îl studie pe Duncan. Poate că ar fi mai bine să știi. Cred că o s-o las pe Teresa să mă prindă în mreje.

Duncan părea uluit.

–Nu! De ce?

–Am nevoie de o soție.

William îi disprețuia pe bărbații care plângeau după iubiri pierdute și se văicăreau după șansele ratate. Dar moartea lui Mary îi marcase pe copii. Iar realitatea faptului că el eșuase îi întunecase viața. Așa că făcea față situației după cum se pricepea mai bine. Cu disciplină militară și standarde riguroase.

Însă, cumva, în anul care trecuse, văzuse cum disciplina dispărea și standardele scădeau. Jumătate din timp nici măcar nu știa ce se întâmpla în propria casă. Fetele creșteau, iar el nu știa cum să se poarte cu ele.

–Deși domnișoara Prendregast pare promițătoare, guvernantele au fost până acum un chin.

Duncan zâmbi sugestiv.

–Da, pare foarte promițătoare.

–Dar nici o guvernantă nu poate înlocui o mamă în viața fetelor. Au nevoie de stabilitate. Așa că o să-mi caut o soție. El se duse spre birou și ridică o foaie. O să fac o listă cu cerințe.

–O listă cu cerințe? Duncan se luptă să-și ascundă rânjetul. Care ar fi acelea?

– Cele mai multe sunt evidente. Soția mea trebuie să fie din aceeași clasă socială. Trebuie să aibă o reputație impecabilă. Trebuie să știe să mențină un standard ridicat al calității familiei – să știe să organizeze petreceri și să le ajute pe fetele mele să se pregătească de debut.

– Chestii de bun-simț.

– Mai trebuie să aibă un aspect plăcut și o voce bine temperată.

– Desigur. De dragul tău.

– Da. William știa că Duncan înțelegea această din urmă cerință. Teresa îndeplinește toate cerințele de pe listă.

– Ca să nu mai spun că nu trebuie să te ostenești să o curtezi. Vine ea la tine.

– Exact.

– Ce fraier romantic ești, zise Duncan cu un chip impasibil. O să cucerești orice femeie cu astfel de cuvinte meșteșugite.

William nu-și dădea seama de ce, dar îl cuprinse agitația. Se îndreptă spre fereastră și privi spre parc.

– Asta-i ideea. Un bărbat nu trebuie să-și aleagă soția cu ajutorul iubirii. El trebuie să țină cont de proveniența acesteia, de cât de potrivită este, de poziția ei în societate.

– Contesa nu este doar plăcută ochiului. Este foarte drăguță.

Duncan nu putea spune asta pe un ton mai plictisit.

– Da, presupun că da. Dar nu asta contează.

Iar lui William nu-i păsa în nici un fel de cât de brunetă și drăguță era, sau de cât de minionă.

– Important e că ea este un model de integritate.

– Poate că nu ești chiar atât de informat despre doamna contesă, pe cât crezi.

Comentariul șoptit al lui Duncan îl surprinse pe William.

– Dacă știi ceva ce ar trebui să știu și eu...

– Nu, nu, doar că... Duncan făcu un semn de lehamite cu mâna. Nu e nimic.

William era în continuare surprins de atitudinea lui Duncan.

– Credeam că te bucuri că vreau să mă căsătoresc din nou.

Duncan bătu cu palma în birou.

–Asta nu e căsătorie. E doar o uniune, şi nu de sânge. Sunt momente când mă bucur că nu sunt bogat. O să mă căsătoresc din dragoste şi la naiba cu listele!

Câteodată Duncan îl nelinişte pe William cu lipsa lui de raţiune.

–Nu e deloc o atitudine înțeleaptă cu privire la o chestiune atât de importantă.

–Şi ce dacă nu e? Duncan schimbă repede subiectul, întrebând: O să mă ții la curent cu planurile?

–Vei fi parte integrantă din orice voi hotărî să fac.

–Oare guvernanta ta este unul dintre oamenii lui Throckmorton? se interesă Duncan ridicând din sprânceană.

–Nu. Câteodată Duncan îl enerva pe William. Este doar guvernanta mea.

–A citit scrisoarea?

–Era sigilată.

–Asta nu e un obstacol pentru cei talentați.

Câteodată Duncan îl enerva rău pe William.

–Nu a citit scrisoarea. Iar Lady Bucknell garantează pentru ea.

–Prea bine. Eram doar prevăzător. Tu eşti prevăzător. Duncan luă o înghițitură de whisky. Şi cum o să dormi ştiind că în aceeaşi casă se află o femeie care arată aşa?

Câteodată Duncan merita un şut zdravăn în partea dorsală. William avu grijă să nu arate cât era de enervat, pentru că dacă Duncan afla de interesul său chiar şi nedorit pentru domnişoara Prendregast, avea să-l sâcâie fără milă în legătură cu acest subiect.

–Au existat şi guvernante mai frumoase.

Cu siguranță domnişoara Prendregast nu părea să fie impresionată de el, nu manifesta nici un fel de interes pentru el, lucru destul de neobişnuit, de altminteri. Dar era bine. Era bine că ei nu-i păsa de el.

Domnişoara Prendregast promisese că va rămâne tot anul aici, iar el o credea. Cu toate astea, se întreba dacă va supraviețui chinului de a o şti în aceeaşi casă cu el. Avea un aer... sfidător, de parcă ar fi avut un secret. Un gen de hotărâre de parcă ar fi fost

în stare să se descurce în orice împrejurare. O asprime de parcă ar fi văzut tot ce era mai rău în bărbați, și care sugera că nu se aștepta la ceva mai bun.

Și, parcă pentru a submina toate astea, un soi de surprindere delicioasă, de parcă și-ar fi dat seama că era atrasă de el și nu știa cum să reacționeze. O, da! El dorise să stea în picioare în timpul conversației lor, ca s-o intimideze cu înălțimea lui. În schimb, fusese nevoit să rămână așezat ca să-și ascundă reacția evidentă și primitivă la vederea unei femei frumoase.

Duncan îl privea pe William de parcă pe acesta l-ar fi luat gura pe dinainte și și-ar fi exprimat gândurile cu voce tare.

– Celelalte guvernante erau niște idioate. Am ascultat de la fereastră. Pe asta am auzit-o cum te punea la punct. Va fi greu să-i reziști.

– Nu-mi plac femeile care nu știu care le e locul.

Duncan rânji, dar de data asta cu o agerime amară.

– Tu continuă să crezi asta. Spune-ți-o încontinuu.

Capitolul 6

Conacul Blythe, casa familiei Throckmorton, Suffolk, Anglia
În aceeași zi

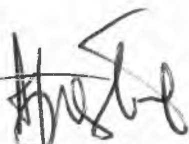
– Doamne sfinte, tinere, cu siguranță dansezi vioi cu o femeie bătrână ca mine.

Valda, contesă de Featherstonebaugh se sprijini de coloana de marmură din sala de bal a conacului familiei Throckmorton și își făcu vânt cu un evantai din pene de păun.

– Pun pariu că ești foarte bine văzut de doamne.

Caraghiosul lord Heath rânji și îi întinse contesei bastonul.

– Vă mulțumesc, doamnă, vreau să cred că le fac pe plac în felul meu. Pot să vă aduc o limonadă sau un sorbet? După un exercițiu atât de dificil, la vârsta dumneavoastră înaintată trebuie să fiți extenuată.

Ea închise evantaiul şi îl lovi peste braţ.

– Ce linguşitor eşti! Dacă ai putea să mai risipeşti o clipă din timpul tău ca să-mi aduci o limonadă, ţi-aş fi recunoscătoare.

– Da, doamnă. Încântat.

El făcu o plecăciune şi se îndepărtă. Un bărbat înalt, brunet şi aproape chipeş. Cu excepţia exploziei oribile de coşuri dezgustătoare care îi distrugeau trăsăturile. Valda aşteptă până când acesta dispăru, apoi se îndepărtă şi ea zâmbind şi dând din cap, ca o lupoaică într-o turmă de oi behăitoare.

Una dintre oiţele tinere purta o pană în părul strâns şi un zâmbet tâmp pe chipul cu gropiţe. Alta era îmbrăcată într-o rochie din mătase aurie care îi conferea pielii o nuanţă galbenă. Desigur, berbecii erau cu toţii îmbrăcaţi la fel: haine de culoare închisă, pantaloni ecosez, pantofi negri lucioşi şi cămăşi albe ca neaua. Cu turbanul ei din catifea mov, broşa cu diamante şi rochia din catifea mov cu jachetă roz până în talie, Valda arăta mai bine decât oricare dintre cei de faţă. Se văzu într-una dintre numeroasele oglinzi ale sălii de bal. Sau, mai degrabă, ar arăta mai bine dacă nu ar fi fost atât de bătrână. Pe chipul şi pe trupul ei zărea urmele frumuseţii cu care cucerise un conte. Înaltă, fermecătoare şi elegantă – încă mai era toate astea. Dar şi bătrână. Prea bătrână. Ura toată treaba asta cu îmbătrânitul. Se lupta, dar era o bătălie pierdută, iar pentru o femeie de originea ei şi cu inteligenţa ei, asta era intolerabil.

Îşi petrecuse viaţa trecând peste toate obstacolele care-i ieşiseră în cale. Fusese săracă, dar de familie bună. Se căsătorise cu un nobil bogat. Soţul ei îşi pierduse toată averea, iar ea fusese exilată pe domeniul primitiv al familiei din Ţara Lacurilor... A, să scape de la conacul Maitland fusese unul dintre marile ei succese. Descoperise o modalitate de a face mai mulţi bani decât îşi putea cineva imagina şi, în acelaşi timp, îi păcălea şi pe câinii ce păzeau aceste oi bine îmbrăcate care dansau, râdeau şi flirtau, fără să bănuiască vreo clipă că printre ei se afla o lupoaică îmbrăcată în piele de oaie.

Valdei îi plăcea mult să fie mai deşteaptă decât restul lumii. Dar îşi ura petele de bătrâneţe de pe obraji, aplecarea spatelui ei şi bastonul pe care trebuia să-l poarte după ea. Dar cel mai mult

ura faptul că tineri cu fețele pline de coşuri se îndurau să danseze cu ea. Cu treizeci de ani în urmă s-ar fi bătut pentru această onoare. Acum își făceau doar datoria – iar dansatul îi provoca dureri de șold.

Featherstonebaugh, bătrânul nebun, încă mai putea să danseze gavota. Ea se opri în spatele unei vaze înalte cu flori superbe şi îl privi pe Rupert dansând cu tânăra domnişoară Kaye. Era la fel de sprinten ca întotdeauna, umblând după fete care nu erau nici pe jumătate la fel de frumoase pe cât fusese Valda. Dacă ar fi putut, ar fi renunțat de tot la ea, doar că băierile pungii erau înfăşurate în jurul degetelor ei lovite de artrită. Iar în ultima vreme... În ultima vreme, se gândi ea, se pare că îl făcea să se simtă agitat. Poate că, după toți aceşti ani, el începuse să-şi dea seama că se căsătorise cu o lupoaică ce s-ar putea întoarce împotriva lui să-i frângă gâtul.

Îi plăcea să știe că el se temea de ea, dar nu trebuia să atragă atenția asupra acestui fapt. Pentru că, în cazul în care el își trăda teama de ea, oamenii ar fi putut să se întrebe dacă nu cumva nu o cunoşteau deloc. Ar fi privit mai cu atenție, şi asta ar fi fost destul de trist. Nu de alta, dar cunoştea pe toată lumea din înalta societate englezească, iar lumea credea că o cunoaşte pe ea.

Nu, dacă oamenii intrau la bănuieli, aveau să apară necazuri. Iar asta însemna că după necazuri urmau şi mai multe necazuri şi, de regulă, moartea provocată de un glonț între ochi. Aşa că trebuia să fie mai drăguță cu Rupert şi să nu se mai gândească la cum să-l omoare. O văduvă nu mai era invitată la petreceri. Se presupunea că o văduvă trebuia să poarte doliu, iar dacă Valda nu se putea duce la petreceri, nu putea nici să adune informațiile necesare pe care aceste oi frumos îmbrăcate le ofereau pe gratis.

– Lady Featherstonebaugh.

Ea tresări la auzul vocii tânărului Throckmorton. Nu îl auzise apropiindu-se de ea. Începuse să surzească un pic – un alt neajuns în domeniul ei.

El păşi înaintea ei şi făcu o plecăciune.

Unele femei îl considerau chipeş. Ea nu vedea de ce. Era prea înalt, prea lat în spate, prea serios, iar privirea lui severă i-ar fi putut sfredeli găuri în suflet dacă nu era atentă.

– Garrick, băiatule, mă bucur să te văd. Ai vreo informație interesantă despre unde aș putea să-mi investesc puținii bănuți în plus? „Pot să stau la tine în birou și să te trimit să-mi aduci ceva de băut în vreme ce eu îți caut prin sertare?"

– Nu în seara asta. Întinse mâna și fata aia de grădinar pe care fusese îndeajuns de netot s-o ia de nevastă apăru lângă el și-o strânse. Eu și Celeste voiam să vă mulțumim că ați onorat prima noastră petrecere cu prezența dumneavoastră.

Valda le zâmbi cu încântare falsă.

– Dragii mei, nu aș fi pierdut cu nici un chip această seară. Doar eu și Rupert am fost cei care v-au legat destinele, porumbeilor, adăugă ea cu răutate ascunsă.

Fata asta, târfulița asta de Celeste, nici măcar nu avu decența să roșească la amintirea acelei scene dezgustătoare din seră. O privi cu ochii ei căprui mari și zise:

– Și eu cred același lucru.

O luă pe Valda de braț și o strânse prietenește. Ea vru să-și tragă brațul și să replice o insultă. Dar asta nu se potrivea cu rolul ei de prietenă de familie binevoitoare. Iar familia Throckmorton era plină de informații de importanță internațională. Transformaseră spionajul într-o tradiție, iar ea spera să obțină o altă pepită de aur de la tânărul Throckmorton chiar în seara asta.

El mai făcu o plecăciune.

– Dacă nu vă supărați, milady, o voi lăsa pe Celeste în grija dumneavoastră. Tocmai a venit un mesager cu vești importante pentru... ăăă... afacerea mea de importuri și trebuie să vorbesc de îndată cu el.

Valda ar fi vrut să scape de Celeste ca de un purice. În schimb, îndreptă un deget acuzator spre tânărul Throckmorton.

– Ce s-a întâmplat, dragul meu băiat? Dacă e vorba de o șansă de investiții, ar trebuie să le spui și dragilor tăi prieteni Featherstonebaugh.

– Nu e vorba de investiții. El trase de gulerul cămășii. Mai degrabă e vorba de pierderi suferite de pe urma distrugerilor provocate de... ăăă... șobolani, și mi s-a spus că tocmai li s-a descoperit cuibul. Dacă îmi permiteți.

Valda rămase privind în urma lui, văzând cum se îndrepta spre birou. Un şobolan? Să fi fost vreun cod? Vorbea despre ei? Despre ea? Cu siguranţă că nu. Ea nu era un rozător mic şi dezgustător. Ea era un lup, un lup care trebuia să descopere pe dată ce se petrecea în acel birou.

Ea se întoarse spre Celeste, care tot mai afişa acel zâmbet idiot.

– Draga mea, nu are rost să te îngrijeşti de o bătrână, când ai putea să dansezi.

Celeste clipi.

– O, Lady Featherstonebaugh, sunt foarte bucuroasă să pot cunoaşte mai bine un oaspete atât de bătrân şi de important.

Ticăloasa mică chiar accentuase cuvântul bătrân. Valda simţi cum îi tresare mâna. Îi venea s-o pocnească pe Celeste.

Drept răzbunare pentru obrăznicia lui Celeste, Valda căută privirea soţului ei. Ridică bărbia, iar el se grăbi să se îndrepte spre ele.

– Eşti prea amabilă, draga mea, zise ea spre Celeste.

Puse mâna lui Celeste pe braţul lui Rupert.

– Tânăra şi drăgălaşa noastră gazdă nu are partener.

Lui Rupert nu-i venea să creadă ce noroc avea. De mult tot încercase să ajungă la noua doamnă Throckmorton – încă de când se întorsese de la Paris şi încerca să seducă pe oricine manifesta un minim interes. Acum ridică din sprâncene, făcu o plecăciune şi o conduse pe ringul de dans.

Valda mai rămase pe loc atât cât să se convingă că erau ocupaţi cu adevărat, apoi se îndreptă spre biroul lui Throckmorton.

Din anticameră se auzi o voce. Vocea lui Throckmorton, surprinsă.

– E strigător la cer. Nu-mi vine să cred. Cine a făcut aceste acuzaţii?

Valda se strădui să distingă ce spunea cealaltă voce, care era mai joasă şi mai neclară.

– Te asigur că nu dispune de inteligenţa de a mă duce de nas atâta vreme, decretă Throckmorton.

Valda trase adânc aer în piept. Îşi strânse la piept săculeţul de mătase. Vocea mai joasă răspunse din nou. Valda se apropie şi mai mult.

– Care să fie şansele? E bătrână. Throckmorton vorbea aproape dispreţuitor. Ca să nu mai spun că sunt prieteni ai familiei.

Valda auzise destule. Vorbeau despre Rupert... şi despre ea. Curând Throckmorton avea să se convingă, iar ea... se va legăna la capătul unei funii de mătase.

Se duse înapoi spre sala de bal. Acolo cercetă încăperea cu privirea. Rupert, bătrânul idiot, stătea pe margine, singur, strângând mâna de parcă ar fi avut dureri. Se pare că tinerei Celeste nu-i plăcea să fie pipăită. Valda se uită urât la el, îi prinse privirea şi ridică din nou bărbia. Se uită cum venea spre ea, un bătrân ciolănos şi cu bărbie prelungă de care îşi dorea mult să scape. Dar, ca întotdeauna, el îi atârna de gât ca o piatră de moară. Ştia prea multe. Se speria prea uşor. Trebuia să se întoarcă împreună cu ea în Ţara Lacurilor şi la conacul Maitland. Acolo unde ascunsese rezerva de aur şi de bijuterii. Odată ajunşi acolo, îşi va pune planul în aplicare şi vor dispărea din Anglia. Îşi frecă şoldul care o durea. Măcar dacă ar mai avea tinereţea cu care să savureze această aventură.

Capitolul 7

– Copilele-astea sunt nişte monştri.

– Da, domnişoară.

– Mă port frumos cu ele şi nu îmi doresc decât un pic de respect.

– Da, domnişoară.

– Cu toate astea, ele sunt mai departe bosumflate, nu vor să coopereze şi se prefac că nu-şi înţeleg lecţiile, când eu ştiu prea bine că înţeleg.

– Ar putea fi mai rău, domnişoară.

Samantha îşi înălţă capul şi se holbă la Clarinda.

– Cum ar putea să fie mai rău?

– Ei bine, domnişoarei Ives, antepenultima guvernantă, i-au umplut săculețul cu bălegar, i-au dat foc şi i l-au pus în birou, iar când guvernanta a vrut să stingă focul cu piciorul...

Samantha îşi ridică mâna ca s-o oprească pe Clarinda. Era aşezată în camera ei, care devenise un fel de refugiu, şi mânca prânzul de pe o tavă în vreme ce copilele îşi luau prânzul în sala de clasă, supravegheate de bonele lor. Laşitatea de care dădea dovadă o ruşina, dar după patru zile era obosită şi, pentru prima dată în cariera ei, nu era sigură cum să acționeze în fața unei asemenea ostilități.

– Cum inventează astfel de trucuri? Toată lumea din casă le ține partea?

– Într-un fel, domnişoară. Capătă mai multă atenție din partea tatălui lor dacă nu au guvernantă, şi de-asta se poartă aşa. Nu că m-ați auzit pe mine spunând asta. Aşa că noi... le ajutăm câteodată. Mai ales bonele. Acum au un pic de putere şi li s-a urcat la cap. Nu că m-ați auzit pe mine zicând asta.

Clarinda îi întinse Samanthei furculița.

– E bine să mâncați, domnişoară. Aveți nevoie de putere.

După masă, Samantha urcă scările spre sala de clasă aflată la etajul al treilea şi analiză informația oferită de Clarinda. Nu era de mirare că nu reuşise să le farmece pe fete. Ele fuseseră ajutate în acțiunile lor de către bone, ba chiar de întregul personal, aşa că dacă voia să reuşească, Samantha trebuia să ia măsuri radicale. Trebuia să le scoată pe fete din casă şi să le țină departe de orice ajutor.

Auzise gălăgia fetelor înainte să deschidă uşa, dar ele amuțiră de îndată şi îşi îndreptară chipurile nerăbdătoare spre ea. Poate că, în timp ce ea se gândea cum să rezolve situația, fetele îşi dăduseră seama cât fuseseră de rele şi deciseseră să se poarte mai frumos.

Ea le zâmbi. Fetele îi zâmbiră la rândul lor.

– Sper că ați mâncat bine.

– Da, domnişoară Prendregast, răspunseră ele la unison.

– Acum o să studiem matematica.

Chiar că erau vesele. Simţi cum o cuprinde o uşoară nelinişte, iar ea se gândi la şotiile lor.

– Fiţi bune să vă pregătiţi cărţile...

Deschise sertarul pupitrului şi se uită înăuntru. O masă de şerpi verzi alunecă în toate direcţiile, mai ales în direcţia ei. Ea nu mai văzuse un şarpe în viaţa ei. Sperase să nu vadă vreunul vreodată. Dar ştia ce erau. Orbită de frică, de imaginea acelor limbi şfichiuitoare şi a acelor ochi fără pleoape, ea ţipă.

Copiii râseră dispreţuitor. Şerpii căzură pe jos, alunecară peste birou, peste scaunul ei.

– La dracu'! zbieră ea. Copii. Doamne sfinte, şerpii aveau să le muşte pe fete. Îşi adună tot curajul şi alergă spre Kyla şi Emmeline, le înşfăcă pe după talie şi le scoase pe coridor. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, le puse jos şi alergă înapoi după celelalte. Fetele nu mai râdeau.

– Haide! le făcu ea semn agitată. Înainte să vă muşte.

Agnes se ridică de la pupitrul ei şi spuse pe o voce supărată:

– Sunt doar şerpi de casă. Nu recunoaşteţi un şarpe de casă când îl vedeţi?

Una dintre acele creaturi odioase alunecă pe podea între Samantha şi copii, iar aceasta sări peste el, o apucă pe Henrietta de braţ şi o îndemnă:

– Haide.

– Sunt doar şerpi de casă, repetă Agnes.

– Mie nu-mi mai place asta.

Henrietta ieşi cu Samantha din sala de clasă. Cele două fete mici stăteau şi priveau cu ochii mari. Celelalte ieşiră şi ele pe coridor şi li se alăturară.

– Sunt doar şerpi de casă.

Dar Agnes îşi dăduse seama că mersese prea departe, iar atitudinea ei sfidătoare se transformă într-una de ostilitate făţişă. Samantha le conduse spre dormitor şi găsi acolo adunate toate bonele, aşteptându-le.

Când păşi în cameră, discuţiile animate încetară, iar ele arătau atât de vinovate, încât Samantha ştiu pe loc că tânăra Clarinda avusese dreptate. Bonele le îndemnaseră pe fete. Pe un

ton atât de şoptit încât ele trebuiră să se concentreze ca să înțeleagă, ea porunci:

– Îmbrăcați-le pentru plimbare. O să mă întorc să le iau. Iar voi – se uită la toate cele şase bone – toate, asigurați-vă că îndepărtați fiecare şarpe din clasă până ne întoarcem.

Cu cât vorbea mai încet, cu atât era mai furioasă, iar ele probabil că îşi dădură seama de cât era de supărată, căci doar încuviințară din cap şi se grăbiră să-i îndeplinească ordinele.

Samantha se duse în dormitor. Privi pe fereastră spre locul unde soarele răzbise în sfârşit printre nori. Zâmbi diabolic. Îşi scoase rochia mov, se schimbă în cea verde şi îşi puse pantofi butucănoşi în picioare, după care se întoarse la fete. Le găsi singure, aşezate pe podeaua dormitorului, şoptind. Samantha se prefăcu iute că nu observă. Bătu din palme ca să le atragă atenția.

– Haideți, fetelor, mergem la plimbare.

Şase chipuri se întoarseră în direcția ei.

– De ce? întrebă Agnes.

– Ca să puteți să mă învățați şi voi pe mine. V-am plictisit cu lucruri care vi s-au predat deja. Asta trebuie să se schimbe.

– Ar trebui să studiem acum, zise Mara.

– Acum învățăm să ne cunoaştem. Samantha privi pe fereastră. Soarele străluceşte, dar dacă voi vreți să rămâneți în casă...

Emmeline sări şi alergă la Samantha. Kyla o urmă. Celelalte se ridicară mai încet şi o priviră suspicioase. Agnes şi Vivian schimbară o privire. Henrietta şi Mara dădură din cap ca nişte cunoscătoare.

Avuseseră timp să se regrupeze. Abia aştepta să vadă ce mai puseseră la cale, căci nu se îndoia că va putea să le țină piept. Se cutremură. Câtă vreme nu era vorba de şerpi. În reşedința Gregory aveau să se schimbe multe lucruri. Se întoarse spre uşă şi zise:

– Asta este prima zi frumoasă de când am sosit, şi am văzut destul de puțin din regiune. Puteți să-mi arătați locurile voastre favorite.

Agnes bătu din palme.

– Hai să-i arătăm podul cu funii.

– Daa! strigară celelalte.

Chiar şi Emmeline şi Kyla începură să sară în sus.

– Pare minunat, zise Samantha.

„Pare ciudat." Sau înspăimântător. Un pod cu funii. Probabil peste un canion, în care sperau ca ea să-și rupă gâtul.

Ea văzu ochii strălucitori ai lui Emmeline și ai Kylei și se corectă. Acolo unde vor scutura de funii ca să o sperie.

– Eu mi-am luat boneta și mănușile. Luați-vi-le și voi.

Fetele se grăbiră să îndeplinească ordinele.

Pălăriile lor erau la fel de urâte ca și rochiile, iar mănușile... ei bine, cel puțin jumătate din ele lipseau.

Samantha își puse mâinile în șold.

– Mă bucur să constat că sunteți banale.

Agnes o privi iute.

– Ce vreți să spuneți?

– Vă pierdeți mănușile. Vă place să vă jucați afară. Îmi amintiți de foști elevi de-ai mei.

– Ei bine, dumneavoastră nu ne amintiți de celelalte guvernante. Ele erau curajoase, se rățoi Agnes.

– N-aveau cum să fie prea deștepte, altminteri ar fi tot aici, iar eu aș fi la Londra. O soartă pe care și-o dorea chiar foarte mult. Vivian, unde sunt botinele tale vechi?

Până când Mara fu încălțată cu botinele vechi ale lui Vivian, toată lumea era gata de drum, iar Samantha deschise ușa.

– Haideți! Mai cu viață, vă rog.

Fetele se aliniară ca niște mici soldați: Kyla în față, iar restul în scara măgarului, lângă Agnes. Apoi porniră cu brațele legănându-se pe lângă trup și bătând din călcâie. Pe cât de uimită, pe atât de amuzată, Samantha le urmă pe scări în jos, prin holul larg și spre intrarea din spate – o intrare suficient de mare încât să o avertizeze pe Samantha de eleganța care o aștepta.

Un valet le deschise ușile duble. Fetele pășiră pe veranda largă care se întindea pe toată lungimea conacului. Samantha le urmă și, pentru prima dată, în fața ei se deschise întreaga priveliște, umplându-i privirea, mintea, copleșindu-i simțurile. Rămase cu gura căscată și, uluită, se duse spre balustrada lată din piatră și se apucă bine de ea.

Știa că era aici. Chiar văzuse o parte din peisaj în ziua în care sosise. Dar, de pe verandă, totul părea atât de... mare. Pajiștea

însorită cobora spre un lac întins, ca de azur. Apa liniştită reflecta vârfurile semeţe ale munţilor cu stânci cenuşii, pante abrupte şi pajiştea de culoarea smaraldului.

Ici-colo, în locurile mai umbroase, mai zăbovea câte un petic de zăpadă, chiar şi în miezul verii, iar pe maluri, grupuri de scoruşi, ulmi şi aluni stăteau laolaltă ca nişte nobili soldaţi în aşteptarea bătăliei. Păsări uriaşe se roteau alene pe cerul albastru.

Impresionată, Samantha îşi duse mâna la gură. Emmeline o trase de mână.

– Domnissoară Prendregasst, de ce arătassi assa ssiudat?

– Eu... doar că nu am mai văzut aşa ceva până acum. E atât de... sălbatic. Şi atât de... înspăimântător.

Agnes păşi în faţă.

– O să-i spun tatei ce părere aveţi. El iubeşte munţii mai presus de orice.

Samantha îşi smulse privirea de la peisaj şi se uită direct la Agnes.

– Tatăl tău ştie ce părere am despre sălbăticie. I-am spus.

– Nu-i... adevărat. Agnes avea ochii mari şi o expresie de neîncredere pe faţă. Nimeni nu-i spune lui tata lucruri pe care nu vrea să le audă.

– Eu da. Samantha studie veranda construită din granit lustruit, cu scaune şi mese aşezate din loc în loc sub copertine mari. Locul pare foarte confortabil. De ce nu stăm aici?

– Nu, nu! Henrietta sări în sus şi în jos, cu pumnii strânşi. Vrem să vă ducem la m...

Vivian îi puse Henriettei mâna pe gură.

– La podul cu funii. Vrem să vă ducem la podul cu funii.

Samantha se uită de la una la alta, apoi în jur la toate fetele.

– La podul cu funii?

Toate dădură din cap în acelaşi timp.

– Atunci haideţi să mergem acolo. Samantha îi făcu semn lui Agnes.

O porniră pe poteca pietruită care înconjura lacul, apoi se îndreptară spre copaci. Stejarii se aflau în prima parte a parcului, dedesubt era gazon neted, iar din loc în loc erau instalate bănci pentru ca drumeţii să se poată odihni. Curând însă copiii

se îndreptară spre o parte mai sălbatică, escaladând ziduri din piatră, luând-o pe poteci bătătorite care treceau peste o pajiște cu flori sălbatice.

Samantha încetini pasul.

– Mai suntem pe domeniul tatălui vostru?

Agnes se întoarse spre ea.

– De ce?

– Pentru că el dorește să nu părăsim domeniul.

– De ce nu i-ați spus tatei că nu vreți asta? întrebă Agnes cu viclenie.

– Pentru că nu e adevărat. Eu vreau să fiu în siguranță și așa vreau să fiți și voi. Ea îi susținu privirea lui Agnes până când aceasta își plecă ochii.

Terenul se înălța. Ocoliră bălți și tufișuri. Pe porțiunile mai abrupte, Agnes trebui să o ajute pe Kyla, iar Vivian pe Emmeline.

Agnes se uită scurt spre Samantha.

– Puteți merge așa departe, domnișoară Prendregast?

– Deși sunt destul de în vârstă, mă descurc destul de bine.

Agnes prinse tonul sec al Samanthei, deși Samantha se îndoia că restul fetelor îl înțeleseră, și îi aruncă o privire șocată, care apoi deveni malițioasă.

Senină, Mara îi oferi mâna.

– Vă ajut eu, domnișoară Prendregast.

Samantha acceptă oferta, încântată de felul în care degetele micuțe se împleteau cu ale ei.

– Nu e departe, o asigură Mara.

Podul cu funii era exact ceea ce spuseseră fetele că e, un pod făcut din funii groase, legate în jurul unor stinghii, formând o potecă îngustă. Aici nu mai erau copaci, doar câteva petice de iarbă care înconjurau groapa peste care era atârnat podul. Groapa era plină de noroi negru și gros. Capetele podului erau prinse de piloni înfipți în pământ. Bineînțeles, nu existau balustrade. Agnes își propti mâinile în șolduri și o provocă pe Samantha.

– Pun pariu că vă e frică să traversați pe pod.

Samantha trebuia să gestioneze cu mare atenție situația. Celelalte fete erau încă mici și credule, ca orice copil. Agnes, în schimb, aflată în pragul adolescenței, era de prea multă vreme

la conducerea micii lor rebeliuni. Samantha se aplecă, apucă funia şi o scutură. Podul se ridică şi se lăsă ca un val. Simulă că se uită cu mare atenţie în groapă. Se dădu în spate şi scutură din cap.

– Mi-e frică.

Agnes era uimită.

– Vă e frică? Nici unei alte guvernante nu i-a fost frică.

– Eu nu am mai părăsit Londra până acum. Nu am traversat niciodată un pod ca ăsta. E prea dificil.

Vivian se încruntă.

– Nu. Nu, nu e. E uşor.

Samantha puse un picior pe pod.

Copii păreau încântaţi.

Samantha îşi trase piciorul înapoi.

– E prea greu. Ea flutură din mână. Locul e prea sălbatic. Vreau să ne întoarcem acasă.

Henrietta muşcă prima momeala. Alergă până pe mijlocul podului şi sări în sus şi în jos.

– Uite, e distractiv.

– Fii atentă! Samantha se strădui să pară foarte îngrijorată.

– N-o să cadă, o asigură Agnes. O să se întoarcă şi o să puteţi trece.

– Eu sunt prea grea. Podul s-ar putea rupe, zise Samantha.

– Uite! Vivian se duse şi ea pe pod, o apucă pe Henrietta de talie şi săriră amândouă în sus şi în jos.

Mara o trase pe Samantha de mână.

– Haideţi, n-o să vă las să cădeţi.

– Du-te tu mai întâi, iubito, o îndemnă Samantha.

Mara se duse, iar podul se legănă încolo şi încoace, în sus şi în jos sub acţiunea celor trei fete săltăreţe.

– Nu e distractiv? întrebă Agnes.

– Mie mi-e frică de înălţimi, scutură Samantha din cap.

– Nici măcar lui Emmeline nu-i e frică de înălţimi, zise Agnes.

Emmeline alergă şi ea pe pod şi începu să sară şi să ţopăie, ţipând din toţi rărunchii.

– N-o lăsa singură acolo! strigă Samantha cu o voce suficient de autoritară pentru a obţine ascultare imediată, iar Agnes alergă pe pod şi o prinse pe Emmeline de braţ.

Samantha o prinse pe Kyla înainte ca micuța să li se alăture surorilor ei.

– Stai aici, drăguțo!

Îngenunche şi apucă funia podului cu ambele mâini.

Auzi un țipăt, când Agnes îşi dădu seama că fusese păcălită. Samantha se uită în sus, le zâmbi fetelor cu toată gura, mulțumită şi eliberă funia. Dând aprig din mâini, copiii căzură în noroiul gros şi negru cu o serie de plescăituri umede care îi satisfăcură Samanthei mândria răzbunătoare. Agnes căzu cu capul înainte, Vivian reuşi să aterizez în picioare, dar apoi îşi pierdu echilibrul şi ateriză în fund şi începu să suspine. Samantha se uită atent la Emmeline. Fetița căzu cu un țipăt şi se ridică imediat, râzând. Henrietta şedea în fund, cu ochii mari şi uimită. Mara îşi dădu jos boneta şi se trânti la loc cu o expresie de fericire pe chip. Una câte una, se ridicau în picioare, alunecau, se agățau unele de altele şi cădeau din nou.

Kyla bătu din picior, țipă şi arătă spre surorile ei.

– Vreau şi eu.

– Şi tu? râse Samantha.

Erau tare drăguți copiii când erau mici. Nu se prefăceau. Ştiau că noroiul era distractiv şi nu le păsa defel de cum se vor spăla sau li se vor curăța hainele. Iar Kylei nu-i plăcea să fie lăsată pe dinafară.

Samantha o ridică, o aşeză pe margine şi o lăsă să alunece în noroi, alături de surorile ei.

Kyla țipă de fericire când se ciocni de Emmeline şi căzură amândouă. Samantha le lăsă pe fete câteva minute să râdă sau să plângă, în funcție de personalitatea fiecăreia.

Păşi apoi pe marginea gropii cu mâinile în şolduri şi folosi pentru prima oară tonul de profesoară.

– Domnişoarelor!

Fetele amuțiră. Recunoscuseră tonul.

– Sunt mai deşteaptă şi mai vicleană decât oricare dintre voi, iar dacă veți continua să vă opuneți, veți continua să pierdeți. Poate că acum mă veți crede şi mă veți trata cu respectul pe care îl cer. Sau – ea se uită la Agnes, care îşi ştergea furioasă noroiul de pe față – nu o veți face. Dar să nu credeți că nu veți pierde.

Eu nu sunt una dintre fostele voastre guvernante, vanitoase şi speriate. Nimeni nu e mai dur şi mai diabolic decât mine.

Mara căscă gura şi se întoarse spre Vivian care încerca să-şi menţină echilibrul.

– Am ştiut eu că o să ne distrăm cu ea.

– I-am promis tatălui vostru că voi rămâne cel puţin un an. Intenţionez să îmi ţin promisiunea. Samantha le privi pe toate. Mai aveţi întrebări?

– Da. Agnes se ridică şi porni spre margine. Fusta şi jupoanele ei erau grele de la noroi, iar Samantha îşi putea închipui expresia fetei pe sub stratul de noroi. Poţi să mă ajuţi să ies?

– Încântată. Samantha întinse mâna şi, chiar înainte ca Agnes să o apuce şi s-o tragă spre ea, şi-o retrase.

Agnes căzu pe spate alunecând la loc în groapa cu noroi atât de iute, că lăsă o dâră.

Samantha se aplecă peste marginea gropii şi vorbi răspicat.

– Ascultă-mă bine, Agnes. Sunt mai şireată decât tine. Renunţă acum. Fără să aştepte un răspuns sau să o lase să se adune, Samantha continuă: Prea bine. Aveţi timp zece minute să vă jucaţi în noroi, apoi toată lumea iese de-acolo şi ne întoarcem acasă.

Vivian începu din nou să plângă.

– Tata o să ţipe.

– Mă ocup eu de tatăl vostru. Samantha se aşeză pe o piatră lată şi îşi scoase ceasul din buzunar: Jucaţi-vă! O să vă anunţ când a trecut timpul.

Mara o împinse pe Vivian în noroi. Vivian încetă să mai suspine, o apucă pe Mara de cap şi o trânti la pământ.

– Vivian, te rog să nu îţi îneci sora, strigă Samantha.

Văzând că Agnes îşi croia drum spre marginea gropii, Samantha adăugă:

– Ai putea să te distrezi Agnes. Nu pleci de-aici fără mine.

Agnes ezită. Samantha mai că putea să vadă cum i se învârteau rotiţele în cap. Ajunse la o concluzie, se folosi de smocurile de iarbă de pe marginea gropii ca să iasă, apoi se îndreptă spre un bolovan pe care se aşeză cu spatele la surorile ei, cu braţele încrucişate pe piept şi buza de jos împinsă în afară.

Convinsă că Agnes va rămâne acolo până când vor fi gata de plecare, Samantha își îndreptă atenția spre distracția din groapă. Noroiul zbura în toate direcțiile, copilele se rostogoleau, iar Samantha privea amuzată. Mirosea bine aici, a prospețime și a mentă. Smulse frunzele de pe o plantă bondoacă, le duse la nas și le frecă între degete. Asta era mirosul, ca plantele perene. Poate că parfumul venea de la plantă.

Și poate că planta emana acest parfum plăcut ca să atragă vizitatori neatenți. Ea dădu drumul frunzelor și își frecă degetele înmănușate de fustă. Spera ca mirosul să nu fie ucigător. Ar fi trebuit să aducă cu ea o carte care avertiza cu privire la pericolele naturale din munți – cum ar fi șerpii din pupitrul ei.

Își dădu boneta pe spate și își ridică fața spre soare. Nu ar fi trebuit, știa asta prea bine. Tenul ei nu se împăca bine cu soarele, dar soarele nu strălucea niciodată atât de puternic în capitală. În Londra, praful de cărbune rămânea în aer, iar ea nu văzuse niciodată un cer atât de albastru. Dacă măcar... Ei bine, nu avea rost să viseze. Era în exil, departe de îndrăgita ei Londră, iar ea îi promisese colonelului Gregory să rămână la Silvermere măcar un an.

Era o promisiune prudentă. Lady Bucknell nu i-ar permite să se întoarcă până nu ar dovedi că putea locui cu o familie măcar douăsprezece luni fără să se amestece în treburile acesteia. Și, până atunci, matroanele din înalta societate vor fi uitat cu siguranță acuzațiile răutăcioase ale domnului Wordlaw, iar ea va putea să-și găsească altă slujbă. Dar, între timp, trebuia să reziste un an... un an în care să se ocupe de tânăra domnișoară Agnes și de surorile ei. Un an de muncă sub autoritatea strictă a colonelului Gregory.

Se uită la ceas și strigă:

– Au trecut zece minute.

Fetele erau acoperite cu noroi negru. Ieșiră din groapă ajutându-se reciproc, râzând și arătând cu totul altfel decât grupul trist de fete de dimineață, așa că Samantha se întrebă dacă nu cumva reușise deja. Se uită la Agnes cum stătea ghemuită. Cu excepția ei, desigur. Agnes era o provocare. Colonelul Gregory era o provocare. Dar ce era viața fără provocări?!

Capitolul 8

– Nu putem mânca aşa.

Henrietta îşi desfăcu fusta plină de noroi.

– O să puteţi mânca după ce vă spălaţi, promise Samantha. Haideţi să mergem! Cu cât ne grăbim mai mult, cu atât ajungem mai repede la masă.

Agnes urmă grupul de fete ciripitoare la o distanţă respectabilă, iar când Vivian vru să o includă în distracţie, Agnes o alungă.

Samantha trebuia să rezolve curând situaţia asta. La fel cum trebuia să facă ceva şi cu privire la insistenţa colonelului Gregory de a menţine un program rigid pentru copii, fără să ţină cont de vârsta şi de temperamentul lor. Doar că Samantha nu-l putea arunca pe colonelul Gregory într-o groapă cu noroi.

– De ce fac copiii lucrurile-astea groaznice?

Samantha ştia prea bine care era răspunsul, dar tot întrebă.

– Ce fel de lucruri? chicoti Henrietta. Cum ar fi să ne aruncăm guvernantele în noroi?

– Sau să le ascundem păianjeni în buzunare? vru să ştie Mara.

– Ssau sserpi în pupitru? se auzi şi glăsciorul lui Emmeline.

Samantha se uită urât. Buza de jos a lui Emmeline începu să tremure.

– Toată lumea zice că tata suferă de dorul scumpei lui soţii, interveni Vivian, dar asta nu e adevărat. El nu era niciodată acasă, era plecat mereu să conducă regimentul lui perfect. Supărarea răzbătea din vocea fetiţei. Noi ne-am pierdut mama, nouă ne e dor de ea, el e egoist şi supărat pentru că trebuie să stea cu noi în loc să se ducă să lupte cu prietenii lui, soldaţii.

– Şi în fiecare noapte după ce ne culcăm, el pleacă de-acasă călare, zise Kyla.

– Ce crede el, că noi nu observăm? întrebă Agnes.

Samantha nu era surprinsă de comentariile fetelor, ci doar de vehemenţa acestora. Trebuia să facă în curând ceva, dar ce? Trebuia să aibă încredere că se va ivi ocazia pentru o intervenţie potrivită.

– Domnişoară Prendregast! Emmeline arătă spre lac, dincolo de pajişte. Uite!

Ocazia potrivită trebuia să apară acum, căci acolo se aflau doi valeţi cu găleţi pline de apă şi alături era colonelul Gregory, cu faţa parcă acoperită de nori de furtună, bătând cu cravaşa în cizme.

– Deci de la el a învăţat Agnes acest obicei dezagreabil, bombăni Samantha şi îşi îndreptă boneta pe creştet.

Avea nevoie de inspiraţie pentru scena care avea să urmeze. Şi nu-i venea nici o idee.

Pe măsură ce se apropiau îl vedea tot mai bine pe colonelul Gregory care îşi studia copilele, pline de noroi din cap până în picioare. Ochii săi albaştri deveniră reci, iar sprâncenele saturniene se ridicară a întrebare. I se adresă unuia dintre valeţi, care puse găleata jos şi alergă spre casă. Fetele se înghesuiră în spatele Samanthei, la adăpost, urmând-o de la distanţă.

Din lipsă de inspiraţie, Samantha speră să îi fie de folos atitudinea încrezătoare. Când ajunseră suficient de aproape, Samantha afişă un zâmbet strălucitor.

- Domnule colonel! Ce bine că v-am întâlnit. Voiam să vin să vă găsesc de îndată. Desigur, nu era chiar o minciună, deşi definiţia lui „de îndată" varia de la persoană la persoană. Copilele au avut un accident... şi au căzut... ăăă... într-o băltoacă.

– Asta pot vedea... şi eu!

Iuşti! Iuşti!

– Dar nu s-a întâmplat nimic rău, nimeni nu a fost rănit.

Iuşti! Încruntare. Iuşti!

– Par să fie pline de noroi.

– Serios? Samantha îi susţinu privirea cu fermitate. Să ştiţi că nu observasem.

– Hainele le sunt distruse.

Privirea lui, constată Samantha alarmată, ajunsese la temperatura unor cărbuni încinşi.

– Un pic de săpun... un pic de apă rece...

El porni să-şi studieze fetele, care încercară, curajoase, să îi susţină privirea, dar eşuară pe rând.

– În dimineaţa în care a sosit domnişoara Prendregast, i-am comunicat ce doresc de la ea. Mă aştept să urmeze exact programul.

Îşi pocni din nou cizma şi continuă pe un ton şfichiuitor: Mă aştept la acelaşi lucru şi din partea voastră. Şi ce spune în program că ar trebui să faceţi acum?

Emmeline se agită să ajungă în faţă:

– Tată, noi însercam să o cunoasstem pe domnissoara Prendregassst.

El o ignoră.

– Ce spune în program că ar trebui să faceţi acum?

Se uită la toate fetele, dar toate îşi plecaseră capetele şi nici una nu voia să vorbească.

– Agnes?

– Agnes, nu! o admonestă pe şoptite Vivian.

Samantha se întoarse să se uite la fată. Tentaţia de a prelua controlul situaţiei printr-o combinaţie de dispreţ şi sinceritate trebuia să fi fost absolut irezistibilă, dar Agnes se uită la surorile ei. Acestea o priveau cu expresii ba ameninţătoare, ba rugătoare şi se pare că îşi dădu seama de pericol, pentru că ea murmură doar:

– Ar fi trebuit să fim în clasă.

– Asta e corect. Iuşti! Să studiaţi. Şi de ce nu sunteţi acolo?

Mara îşi adună curajul ca să răspundă:

– Domnişoara Prendregast a vrut să afle ce ştiam deja, ca să nu ne repete acelaşi lucru.

Picurând noroi la fiecare pas, Emmeline se repezi spre tatăl ei şi se opri doar când el îi puse stavilă printr-un gest al mâinii.

– Te rog, tată, n-o lăssa ssă plesse.

El se apropie de grupul acoperit de nămol. Îşi duse mâna la bărbie şi se gândi.

– Nu sunt bucuros de ce s-a întâmplat. Aveţi un program pe care mă aştept să-l respectaţi.

Agnes deschise gura. El se întoarse spre ea.

– Da, Agnes? Voiai să spui ceva?

Cu o privire furioasă, Agnes raportă:

– Domnişoarei Prendregast nu-i plac munţii.

Agnes nu se putea opri din a face greşeli.

Cu o voce la fel de rece ca un pârâu de munte, Samantha zise:

– Munţii îmi plac la fel de puţin ca acei copii care se duc să pârască la taţii lor.

– Domnişoara Prendregast şi-a exprimat opinia cu privire la lucruri şi creaturi sălbatice, însă consider că atitudinea ei este generată de ignoranță.

Samantha dădu să-i dea replica, însă renunță. Pentru unele lucruri nu merita să lupți.

– O să o învățăm că lucrurile nu stau chiar aşa. Porni din nou să le studieze pe fete. Hainele voastre n-or să mai vadă adevărata lor culoare.

Fetele se priviră.

– Un pic de săpun... un pic de apă rece... murmură Mara.

Colonelul Gregory se întoarse iute, iar Samantha se temu că îi observase rânjetul înainte ca ea să-l poată ascunde.

– Poate că o să vă ajute nişte săpun şi apă rece. El făcu un semn spre şirul de servitori, valeți şi slujnice care veneau de la lac, fiecare cu o găleată în mâini. Toți chicoteau, fără excepție.

Majordomul şi menajera se aflau pe verandă, privind uluiți.

– Am veşti bune pentru voi. Am comandat materialul pentru rochiile voastre noi.

– O, tată! Copiii bătură din palme bucuroşi.

– Materialul a sosit azi. El zâmbi mai fermecător decât îl văzuse Samantha vreodată. Ştiți de ce am comandat materialul?

– Nu, tată. De ce? întrebară fetele în cor.

– Domnişoara Prendregast m-a convins că aveți nevoie de haine noi.

Chipurile pline de noroi ale fetelor se luminară. Ochii le străluceau. Țipară toate odată. Samantha îşi dădu seama ce urma. Întinse mâna şi încercă să le oprească.

– Nu, nu!

Ele alergară spre ea. Ea se dădu înapoi, dar nu le mai putea opri. O înconjurară şi o îmbrățişară cu mâinile lor pline de noroi, îşi lipiră chipurile mânjite de fusta ei şi o mângâiară cu palmele lor murdare. Din vocile lor răzbătea recunoştința sinceră.

– Mulțumim, domnişoară Prendregast, mulțumim!

Ea le îmbrățişă, le mângâie căpşoarele mânjite de noroi şi se uită la colonelul Gregory. Acesta rânjea – un rânjet care dispăru atât de repede, încât ar fi putut crede că s-a înşelat. Dar nu se înşelase. El o păcălise. O păcălise! Aşa că spuse:

– Nu-mi mulțumiți mie. Tatăl vostru a comandat materialul.

Chiuitul general explodă din nou, fetele lui se întoarseră și se năpustiră spre el, acoperindu-l cu îmbrățișări. Samantha se dădu înapoi și zâmbi, cu brațele încrucișate pe piept.

– Ce dovadă nemaipomenită de dragoste filială.

El o auzi. Privirile li se întâlniră, a lui ușor tristă și hotărâtă, iar ea recunoscu pentru prima oară un spirit înrudit. Un bărbat care își ascundea adevărata fire sub o fațadă de austeritate. Un bărbat care se afla în război cu adevărata sa natură. Ea era așa. Corectă. Cuviincioasă. Când tot ce și-ar fi dorit era să alerge, să danseze, să cânte. Să se bucure de toate aspectele vieții. Dar se înșela, cu siguranță. El nu putea fi ca ea.

Se priviră preț de un moment îndelungat, Samantha simțind o căldură ciudată invadând-o și tulburând-o peste măsură. Iute, își feri privirea. Fâstâcită. Dar ea nu se fâstâcea niciodată. Era calmă în orice situație. Era cea care rămânea în umbră și observa, cea inteligentă. Nu-i plăcea această situație în care rămânea fără suflu, și nu îi plăcea această impresie de intimitate.

– Bine, bine!

Le alungă pe fete, iar în urma lor rămase noroi pe pantalonii lui bleumarin și noroi pe cizmele lui lucioase. Noroi pe vesta lui bej și noroi pe haina bleumarin. Samantha savură imaginea mai mult decât ar fi trebuit.

– Copii, mergeți la lac și lăsați servitorii să arunce găleți cu apă pe voi, zise colonelul Gregory.

– E rece, se văicări Vivian.

El se aplecă să o privească în ochi.

– Asta e pedeapsa pentru că n-ați reușit să vă aruncați guvernanta în noroi.

Samantha rămase fără grai. Nu e de mirare că îi așteptase cu servitori și cu găleți cu apă. Știa care era jocul copiilor. Îi lăsa să-l joace, dar de ce?

El se deconspirase, dar nu părea să-i pese. Adăugă pe un ton milităros și exact:

– Când un bărbat are șase fete, trebuie să fie pregătit pentru orice eventualitate.

– Se pare că așa e. Ea își drese vocea. Iar când ești guvernantă, trebuie să fii pregătită pentru orice eventualitate. De aceea sunt de părere că bonele trebuie schimbate.

– Chiar așa? Sprâncenele lui expresive se ridicară a mirare. Aceasta este recomandarea dumneavoastră sinceră?

– Da, este.

– Considerați-o îndeplinită.

Samantha voia să țipe de bucurie. Pe parcursul acestei zile lungi și dificile, reușise să câștige respectul colonelului Gregory.

Fetele gemură. El se întoarse spre ele.

– Dacă aveți obiecții cu privire la schimbare, trebuie să îmi puteți argumenta de ce nu este o idee bună.

Fetele se priviră, apoi scuturară din cap. Erau în găleată și nu prea mai puteau comenta.

– După ce scăpați de noroi, mergeți sus. Voi ruga menajera să vă supravegheze baia. Să nu întârziați la masă, am de făcut un anunț. El arătă spre rochia plină de noroi a Samanthei. Domnișoară Prendregast, poate că ar trebui să mergeți și dumneavoastră la lac.

Ea privi sugestiv la pantalonii lui murdari și la haina acoperită de nămol.

– Doar dacă mergeți și dumneavoastră.

– Sunteți o tânără foarte insolentă.

Îi oferi brațul ca pe o provocare. Iar ea îi acceptă gestul în spiritul în care fusese oferit.

– Sunteți un bărbat foarte atent la detalii.

Împreună se îndreptară spre casă, dând naștere unor zvonuri imposibil de amuțit.

Capitolul 9

În salonul elegant, așezat în capul mesei, colonelul Gregory tăia friptura în felii subțiri. De o parte și de alta a mesei, copilele înfometate priveau cu atenție.

La capătul mesei, Samantha, îmbrăcată din nou în rochia ei roz, încerca să se poarte de parcă ar mai fi trecut prin asta de o mie de ori. De fapt, era doar a treia ei seară în care participa la o masă în familie; toți foştii ei angajatori preferau să cineze singuri, nicidecum alături de guvernantă şi, cu atât mai puțin, cu copiii.

Aşa că ea studia fiecare expresie, fiecare nuanță cu uimirea cuiva care nu mai participase până acum la o cină în familie, încercând să înțeleagă cum funcționa familia. În seara asta, copiii erau înfometați în urma aventurii, iar ea îi înțelegea. Aroma mâncării o făcea să saliveze de poftă. În vreme ce cuțitul lung tăia feliile de carne maronii, colonelul Gregory anunță:

– Domnişoara Prendregast mi-a comunicat că mi-am neglijat datoriile, prin urmare am decis că voi da o petrecere.

Nimic altceva nu le-ar fi putut distrage fetelor atenția de la mâncare. Toți ochii se întoarseră spre el, iar copilele îl priviră cu gura căscată.

„Da", se gândi Samantha, „nu e de mirare că mi-a admis cererea pentru materialul de rochii al fetelor". Apoi se uită la el şi la linia fermă a bărbiei, care părea atât de strânsă de parcă ar fi fost pe cale să se spargă. La statura lui puternică, la corpul lui sculptat şi la ținuta rigidă de militar. Şi la ochii lui reci, conturați de gene negre. Nu credea nici o clipă că acționase la sfatul ei. Aşa că, de ce dădea petrecerea?

El îi surprinse privirea şi ridică din sprâncene parcă vrând s-o chestioneze, nevinovat. Ea răspunse cu exact aceeaşi expresie şi nu ar fi putut spune care dintre ei şi-a ferit privirea mai întâi, căci fetele îşi reveniseră din uluială, toate în acelaşi timp.

– Când, tată? Cine vine? Cât o să țină? O să vină şi copii?

Mitten, majordomul, îi dirijă pe servitori cu castroanele de cartofi traşi în pătrunjel, de mazăre aburindă, de varză verde de Bruxelles, cu farfuriile cu budinca apetisantă şi cu feliile aurii de pâine. Servitorii circulau, în vreme ce Samantha le ajuta pe Kyla şi pe Henrietta, aşezate la stânga şi la dreapta ei, să-şi pună mâncare în farfurii.

Colonelul Gregory puse feliile de carne pe o farfurie în timp ce răspundea succint şi în ordine la întrebări.

– Invitațiile vor pleca de îndată, pentru 1 septembrie. Voi invita pe toată lumea din ținut și cât de mulți prieteni din străinătate și din armată voi reuși să găsesc. Vor rămâne aici trei zile – ca peștele vechi, după trei zile, oaspeții încep să pută.

Mitten preluă farfuria cu feliile de friptură și le servi pe fetele mai mari.

– Dar nu pot să se spele? se întrebă Kyla, încruntată.

Samantha îi aruncă o privire colonelului și îi întâlni privirea plină de voioșie. O cuprinse un val de căldură; ea îl ignoră și o bătu pe Kyla pe mânuță.

– E doar o expresie, draga mea. Pot să se spele cât vor. Nu or să pută cu adevărat.

– Adulții zic mereu lucruri ciudate ca acesta, îi șopti Vivian destul de tare Kylei.

Mitten ajunsese cu platoul la Samantha, apoi îl puse jos iute ca să o ajute pe Henrietta exact la țanc să prindă furculița înainte de a atinge podeaua. Samantha își luă din friptură, apoi o ajută pe Henrietta să-și șteargă cartofii de pe șorț în vreme ce valetul aducea alt tacâm. Cina cu copiii era mereu o aventură. Supărată și cu ochii mari, Agnes comentă:

– 1 Septembrie e peste două săptămâni. Cum vom fi gata la timp?

Colonelul Gregory o ajută pe Emmeline să taie carnea.

– Acum trei zile i-am trimis o scrisoare contesei de Marchant, cerându-i ajutorul.

Un geamăt general se auzi din partea copiilor. El ridică iute ochii, privind în jur cu răceală. De îndată, fetele își făcură de lucru în farfuriile proprii. El concedie servitorii, așteptă până își făcură plecăciunile și ieșiră, apoi zise pe un ton reținut:

– Lady Marchant este o gazdă desăvârșită și ar trebui să ne bucure ajutorul ei.

Samantha nu știa ce se întâmpla, dar înțelegea că trebuia să îndulcească lucrurile.

– Sunt sigură că așa e și că ne va fi de mare ajutor.

Agnes clipi iute de parcă doar menționarea numelui acestei contese ar fi făcut-o să plângă. Samantha luă o înghițitură din mâncare, mestecă și înghiți.

– Când credeți că va sosi contesa?

– Cu puțin noroc, și dacă nu are alte treburi, ar trebui să sosească într-o săptămână, răspunse el.

Fără să se mai poată abține, Henrietta slobozi un oftat imens.

Samantha trase farfuria Henriettei spre ea.

– Haide, lasă-mă să te ajut să tai carnea.

– O! Mara își duse deznădăjduită mâna la gură. Cum o să fie gata rochiile pentru petrecere?

– Am angajat o croitoreasă, răspunse colonelul Gregory. Lecțiile voastre vor fi suspendate temporar.

Copiii ovaționară.

– Temporar, spuse el. Va trebui să vă pregătiți prezentările.

– Ce prezentări? întrebă Agnes fără să se mai ostenească să își ascundă ostilitatea.

Colonelul Gregory o privi aspru.

– Prezentările cu care vă veți întreține musafirii.

– Asta este ce fac tinerele domnișoare, zise Samantha.

– Dar... eu nu știu să fac nimic, îngăimă Mara palidă.

– Ai o voce foarte bună, zise colonelul Gregory. Așa că vei cânta.

– Nu pot să cânt în fața... oamenilor, strigă Mara.

– Cânți la fel de frumos ca mama ta, răspunse el.

Mara se îmbujoră de plăcere. Spre surprinderea Samanthei, câteodată colonelul Gregory spunea lucrurile potrivite.

– Doamna Gregory avea o voce frumoasă?

– Foarte frumoasă, replică William Gregory. Toate fetele cântă frumos, dar doar Mara are puritatea și timbrul vocii mamei sale.

– O să... încerc, se poticni Mara.

– O să cânți, și o să cânți minunat, veni răspunsul colonelului.

Vorbea pe un ton atât de hotărât, încât Mara dădu din cap de parcă ar fi crezut și ea asta.

– Acum, cum e cu voi, restul? se interesă el, întorcându-se spre fete. Agnes, ai exersat la pian?

Agnes își împinse scaunul în spate cu atâta violență, încât acesta căzu pe spate. Izbucni în lacrimi și fugi din cameră.

Restul fetelor se priviră nedumerite, încercând să înțeleagă ce se întâmplase.

Samantha dădu să se ridice, însă colonelul Gregory interveni:

– Stați jos, domnișoară Prendregast și terminați de mâncat. Sunteți ultima persoană pe care ar vrea să o vadă în clipa asta.

Samantha se așeză la loc. Presupunea că avea dreptate, dar, în același timp, nu-i plăcea defel să lase un copil singur și plângând.

– Menajera o să-i dea lapte cald și pâine prăjită și o s-o ducă la culcare, explică apoi colonelul Gregory și își turnă un pic de sos peste carne.

– Dar Agnes nu a mai făcut așa ceva până acum, zise Henrietta cu buza tremurând.

– Nu. Dar nici nu a mai avut până acum o guvernantă ca domnișoara Prendregast, care să-i dea o foarte bine-venită lecție.

Colonelul Gregory le privi pe fete cu o căutătură care le sugeră că știa prea bine ce șotii puseseră la cale.

Vivian și Mara roșiră. Emmeline și Kyla se făcură mici pe scaunele lor. Sfidătoare până la sfârșit, Henrietta își încrucișă brațele pe piept.

– Nu vă faceți griji. Orice soldat trebuie să învețe să accepte și înfrângeri, iar când Agnes va accepta asta, totul va fi bine.

În timp ce vorbea, Emmeline se întinse după paharul cu lapte și reuși să-l răstoarne. El o ajută să șteargă laptele, iar când toată lumea se liniști, anunță:

– Ajunge cu chestiunile personale. Copii, voi cunoașteți regulile. Vom folosi timpul care ne-a rămas ca să discutăm chestiuni de interes general. Astă-seară – fauna din regiunea noastră.

Samantha se opri din mâncatul cartofilor cu pătrunjel și aruncă o privire severă în direcția lui. Oare încerca s-o educe?

– Dar, tată, obiectă Vivian. Pe mine nu mă interesează. Eu vreau să știu care e ultima modă la rochii.

– Atunci ar trebui să taci, pentru că toată lumea de aici este foarte interesată de fauna din regiune.

De jur împrejurul mesei toată lumea clătină din cap.

– Cine nu este interesat de fauna de regiune poate să plece de la masă. Ochii lui deveniră reci. Am înțeles că bucătăreasa a făcut prăjitură diplomat cu căpșune la desert.

Capetele aprobară iute, iar pentru restul timpului, chiar dacă Henrietta reuși și ea să-și verse laptele, iar Emmeline scăpă

prăjitură pe covorul oriental scump, Samantha învăță despre căprioare, bursuci şi veverițe. Iar ea nu spuse că *nu* era interesată, deşi subiectul o captivă abia când discuția ajunse la creaturi care ar fi putut s-o mănânce. Ca să nu mai spunem că îi plăcea mult prăjitura.

După ce terminară de mâncat desertul, copilele se ridicară şi cerură voie să se retragă, iar colonelul Gregory le dădu permisiunea după ce îi făcură şi lui, şi Samanthei câte o reverență. Apoi, el i se adresă Samanthei:

– Mai rămâneți, domnişoară Prendregast. Beți un pahar de ratafia sau de porto, dacă doriți, şi spuneți-mi cum evoluează lucrurile cu adevărat.

Nu era chiar o invitație. Ea nu credea că el ştia cum să formuleze o invitație. Dar era o cerere mai politicoasă decât restul pe care i le adresase până acum, iar Samantha îşi dorea mult prea mult să rămână, motiv îndeajuns de bun pentru a încerca să plece.

– Cred că ar trebui să pregătesc lecțiile pentru mâine.

– Poate că ar trebui să le predați despre şerpi.

Ea se aşeză brusc la loc în scaun.

– Ştiți chiar tot ce pun la cale copiii?

El nu zâmbi, dar ochii aceia azurii, de safir, de cobalt – sfinte Dumnezeule, îşi schimbau constant culoarea! – aveau o expresie de căldură care îi încinse muşchii şi îi făcu genunchii să tremure.

– Nu tot. Nu întotdeauna. De regulă, sunt cu un pas în spate şi cu o oră în urmă.

Trebuia să înceteze să se mai amăgească singură. Nu avea să plece de la masă. Voia să stea şi să schimbe o vorbă cu un alt adult. Voia să vorbească despre copii, despre vreme şi despre petrecere. Voia să vorbească cu colonelul Gregory.

– Un pahar de porto, vă rog.

El se ridică şi umplu două pahare, şi puse unul cu un lichid roşiatic în fața ei. Ea luă o înghițitură şi abia se abținu să nu se scuture. Băutura avea gust de smoală şi ardea la fel ca gazul de lampă.

– Cui îi place să bea aşa ceva? întrebă ea răguşită. Vreau să spun... intenționat.

El rânji.

– Asta e un fel. Haideți să încercăm cu acesta. E mai dulce.

Îi puse în față un lichid rubiniu.

Prevăzătoare, ea îl mirosi mai întâi. Bogat, cald, îmbătător. Luă o înghițitură.

– O! Lichidul îi alunecă pe gât. Acesta e bun. Îmi place.

– N-ați mai băut porto niciodată?

– Cei mai mulți dintre angajatori nu își încurajează guvernantele să bea cu ei și cu toții mi-au interzis să mă ating de băutură din proprie inițiativă, răspunse ea fără să-și poată ascunde sarcasmul din voce.

– Deci nu aveți o problemă cu alcoolul?

Ea chicoti, apoi își dădu seama că el era serios și o privea interogativ.

– Nu, absolut deloc. De ce întrebați?

– În India, soția mea mi-a cumpărat o ploscă făcută din piei în care să pot transporta lichid. Localnicii le foloseau în călătorii, iar eu am purtat-o cu mine în patrulările mele nocturne.

– Plină cu porto? întrebă ea, cuprinzând paharul cu palma.

– Whisky, domnișoară Prendregast. Le cer oamenilor mei să-și lase casele și să călătorească împreună cu mine în frig și întuneric. Din când în când, le mai ofer câte o înghițitură, de înviorare.

Ea aproape că zâmbi la tonul lui ceremonios, dar chestiunea era serioasă.

– Cineva a băut whisky-ul?

– Cineva a luat plosca, o corectă el. În noaptea în care ați sosit.

Ea puse cu grijă paharul pe masă. Mai fusese acuzată și în alte dăți de furt și nu suporta ca el să creadă așa ceva despre ea.

– Eu nu beau pe ascuns. Și nici nu fur.

– Nu, sigur că nu. Vă bucurați de încrederea acordată de Lady Bucknell. Ea știe la fel de bine ca și mine că dacă ești hoț, așa și rămâi.

Samantha simți cum o cuprinde furia. Furia și... frica. Oare el știa despre trecutul ei? Să fie aceasta o lecție care să o mențină în stare de alertă?

Dar nu. Nu colonelul Gregory. El nu se pricepea la subtilități. Bărbatul era corect până în măduva oaselor. Atunci de ce era aşa de atrăgător?

– Sunt de părere că ştiu să apreciez destul de bine caracterul oamenilor, iar dumneavoastră nu sunteți genul de femeie care să alegeți un mod de viață atât de sordid, zise el.

– Într-adevăr, ce compliment minunat, domnule colonel.

Mai auzise aiureli din astea din partea unor bărbați care habar n-aveau ce însemna să mori de foame, care nu ştiau ce însemna să ai nevoie de anumite lucruri, care nu făcuseră față nicicând unui pumn ridicat sau unui bebeluş nedorit. După ziua de azi, sperase ca acest colonel Gregory să fie diferit... dar Adorna o avertizase şi, la urma urmei, de ce ar fi fost diferit? Era un moşier. Un bărbat. Ştia prea bine că nu trebuia să se aştepte la ceva diferit din partea lui doar pentru că era de la țară. Doar pentru că avea ochi albaştri şi părul de culoarea nopții.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Orice altceva ar fi crezut despre el, omul era măcar perspicace. Probabil rezultatul unei vieți petrecute comandând trupele englezeşti prin Orient.

Ea răspunse sec:

– Probabil că ați rătăcit plosca. De obicei aşa se întâmplă.

– Aveți dreptate, răspunse el, aşezându-se în dreapta ei.

Acest ofițer sever, care respecta reguli şi tradiții, se aşezase la capătul mesei, lângă un servitor. De ce?

Ea îşi împinse un pic scaunul mai în spate. Ce voia să însemne această familiaritate? Ar trebui să se teamă din cauza trecutului ei... ori pentru virtutea ei?

El o privea cu prea multă atenție. Nu voia ca el să se intereseze despre trecutul ei. Nu voia ca el să pună întrebări la care i-ar fi fost greu să răspundă. Se condamnase singură să petreacă un an întreg aici. Trebuia să îşi respecte promisiunea. Prin urmare, întrebă:

– De ce le permiteți copiilor astfel de şotii ca băi de nămol şi şerpi prin pupitre? N-ați avea mai mult noroc în păstrarea guvernantei dacă ați interveni?

El continua să o studieze. Încercă să îl privească în ochi. Dar nu reuşi complet; trecutul ei, deziluzia suferită cu el şi, mai

mult decât orice, această atracție continuă și derutantă pe care o simțea o făcură să-și îndrepte din nou privirea spre masă, apoi spre umărul lui drept, în lateral la oglinzile cu ramă aurie care decorau salonul și înapoi spre bărbia lui. Își fixă privirea acolo și îi privi buzele în timp ce el îi răspundea.

– Eu sunt plecat deseori, iar dacă guvernanta nu poate gestiona situația, atunci nu-mi e de nici un folos.

– Probabil că da. Ea studie petele de pe fața albă de masă, făcute de copii. Cine e contesa de Marchant?

– Teresa este o doamnă încântătoare, o prietenă a soției mele. El răsuci băutura în pahar și zâmbi tandru de parcă s-ar fi uitat în ochii contesei. Mi-a fost de mare ajutor la întoarcerea în Anglia. M-a tot îndemnat să mă întorc în societate, așa că știu că se va bucura să mă ajute cu această petrecere.

– Oh! Pe Samantha o scutură un fior. Știa că mai exista un alt motiv pentru organizarea acestei petreceri.

El decisese să-i facă curte contesei de Marchant și proceda cum știa mai bine, ademenind-o cu căminul lui. Asta explica și nefericirea fetelor. Nu se bucurau la gândul că mama lor va fi înlocuită. Asta nu explica însă și nefericirea Samanthei, dar nu voia să se gândească la asta.

– Copilele vor mânca tot aici după ce va sosi contesa?

Ea mai luă o înghițitură de porto savurând aroma acestuia.

– Nu în timpul petrecerii, dar în rest... desigur. El nu-și schimbă expresia. De ce nu ar face-o?

Ea nu prea știa cum să explice un lucru evident.

– Varsă laptele.

– Sigur că varsă laptele. Fetele mele varsă mereu laptele. Casa e scăldată în lapte. Mă mir că nu am avut inundație până acum.

Samantha chicoti, încercând să-și ascundă râsul.

– De asta, cele mai multe familii nu mănâncă la aceeași masă cu copiii lor.

– Prin urmare, de ce o fac eu? El își puse palmele pe masă și se aplecă spre ea. Aceasta este întrebarea dumneavoastră, domnișoară Prendregast?

Nu era de mirare că reușise să o țină prizonieră cu atâta fermitate în seara aceea, pe drum. Avea cele mai masculine mâini

pe care le văzuse ea vreodată, cu degete lungi şi palme late, iar unghiile erau curate şi rotunjite. Mâinile erau mari şi grele, presărate cu peri negri şi emanau autoritate şi putere. Îi putea citi puterea în venele proeminente şi simţi din nou acel nod în străfundurile pântecului ei. Simţi şi cum se înroşeşte în obraji şi pe frunte. Ea care nu roşea niciodată. Ce însemna asta?

O voce interioară o luă în râs. „Ştii ce înseamnă asta." Dar ea alungă ideea imediat. Era departe de casă, printre străini, şi îl considera pe acest bărbat un simbol al puterii şi al siguranţei. Asta era tot.

– Cei mai mulţi părinţi nu le permit copiilor să înveţe cum să se poarte de la ei înşişi.

– Sunt un om ocupat. Nu reuşesc să-mi văd copiii atât de des cât aş dori. Reuşesc să iau cina cu ei de cele mai multe ori şi nu e nimeni mai potrivit să-i înveţe decât tatăl lor.

– Nemaivăzut, şopti ea.

Făcea ce dorea, nu cum făcea toată lumea, iar asta îl transforma într-un pericol pentru ea, căci pentru ea o familie unită era ca un far strălucitor care o atrăgea ca o himeră. Îşi petrecuse primii ani ai copilăriei privind pe furiş prin geamurile luminate la familii ca aceasta, adunate în jurul mesei, mâncând şi râzând. Era o viziune despre care ea decisese că nu era pentru ea. Hotărâse asta de multe ori, dar dorinţa de a face parte dintr-o astfel de familie i se tot întorcea în minte.

Cum de era capabil să o aducă de la deziluzie la admiraţie invidioasă în atât de scurt timp?

– V-aţi bronzat, domnişoară Prendregast şi – degetele lui îi atinseră vârful nasului – v-aţi şi ars un pic.

Ea profită de ocazie pentru a pleca de la masă. De lângă el. Să scape de întrebări şi de intimitatea nedorită. Sări în picioare şi se duse la oglindă. El avea dreptate, avea culoare în obraji şi vârful nasului era cam roşu.

– Lady Bucknell îmi tot spune să nu plec nicăieri fără bonetă, dar astăzi nu am putut rezista.

– Fermecător. Dar apoi el strică imediat complimentul cu impertinenţa lui poruncitoare. De ce nu sunteţi căsătorită?

Samantha se răsuci spre el.

– Ce fel de întrebare mai e şi asta?

– Sunteţi tânără, atrăgătoare. Sunteţi probabil în căutarea unui soţ şi veţi rămâne aici doar până când veţi găsi pe cineva.

Acum înţelegea. Colonelul era îngrijorat că abia se vor obişnui copiii cu ea şi apoi ea va pleca, lăsându-i din nou fără guvernantă. O întrebare pusă doar din interes personal, lucru pe care ea îl înţelegea.

– Dacă aş fi în căutarea unui soţ, vă asigur că există destui candidaţi la Londra. Ea se aşeză la loc. Nu mă interesează căsătoria.

– Preferaţi să vă îngrijiţi de copiii altora, în loc să vă bucuraţi de securitatea unui soţ şi a unui cămin propriu?

Din tonul lui reieşea clar nedumerirea. Cât putea să-i spună? Destul. În nici un caz totul.

– Nu provin dintr-o familie stabilă. Tatăl meu m-a folosit ca să îi finanţez cheltuielile nesăbuite de la vârsta de doisprezece ani. Mai luă o înghiţitură de porto, dar nu-i mai simţea parfumul.

– Să-ţi trăieşti viaţa în funcţie de experienţa nefericită legată de un singur bărbat – importantă, desigur, dar singulară – este iraţional.

Ea nu ştiu de ce îi răspunse. Poate pentru că ridicase o sprânceană, insinuând poate că ea, o femeie, nu putea fi decât iraţională. Poate, pe măsură ce îmbătrânea devenea şi mai puţin tolerantă faţă de bărbaţi şi faţă de superioritatea de care aceştia dădeau dovadă.

– La paisprezece ani, prietena mea cea mai bună era foarte îndrăgostită de un tânăr lord, iar acesta, la fel de îndrăgostit de ea. Dar când ei i-a crescut burta, atât el, cât şi afecţiunea lui au dispărut definitiv. Eu am ajutat-o să nască şi să îngroape acel făt.

Îl privi pe colonelul Gregory întrebându-se oare de ce îl considerase vreodată atrăgător.

– Spuneţi-mi, domnule colonel, ce avantaje îi aduce femeii căsătoria?

– Un bărbat bun nu umblă după alte femei, o tratează cu respect pe soţie şi o sprijină, răspunse el cu aroganţă.

– Găsiţi-mi un bărbat bun, şi o să mă căsătoresc. Adăugă un zâmbet evident artificial care indica neîncrederea ei profundă în bărbaţi. Poate.

Colonelul Gregory nu-i răspunse la zâmbet şi nici nu se încruntă la răspunsul ei direct. Nici nu încercă să-i spună că ea era o femeie care trebuia să se lase condusă de orice fel de creatură bărbătească, indiferent de dimensiunile minții acesteia.

– Tatăl dumneavoastră a murit?

– Da.

Asta era tot ce avea de gând să spună pe tema asta.

– Şi mama dumneavoastră?

– S-a dus.

Cu atât de mulți ani în urmă, într-o noapte rece pe care n-avea s-o uite vreodată.

Ar mai fi stat privindu-se probabil, nici unul nefiind dispus să cedeze teren, dar Mitten intră cu un plic sigilat, aşezat pe un platou de argint, şi i-l prezentă colonelului.

– Domnule, acest mesaj a sosit de la Londra.

Colonelul Gregory deschise scrisoarea, studie mesajul, apoi se ridică şi făcu o plecăciune spre Samantha.

– Trebuie să plec. Vă rog să le spuneți fetelor că nu voi putea să vin să le urez noapte bună.

– Desigur. Ea ezită. E vorba despre bandiți?

Privirea lui deveni rece.

– Domnişoară Prendregast, acțiunile mele nu vă privesc în nici un fel.

Capitolul 10

Duncan galopa pe armăsarul lui, pe drumul peste care se lăsa înserarea. Fusese cu William în India, iar acum, se afla de doi ani aici, în Anglia, şi rareori acesta îl chemase atât de urgent şi în acest fel. Sec. Fără să dezvăluie ceva. „Adună oamenii. Vino de îndată."

William era ofițerul perfect. Prelua cu uşurință comanda şi, odată ajuns în frunte, se aştepta ca toată lumea să i se supună. Cu toate astea, respecta experiența lui Duncan şi îl punea la curent cu detaliile, ținând cont de opinia lui. Dar nu acum.

Nu în noaptea asta. Nu exista decât o singură explicație. În sfârșit, se întâmpla ceva.

Îl încetini pe Tristam și îl duse pe o potecă laterală, printre copaci, până ajunse în luminiș. William stătea călare pe acel ridicol de serios cal castrat al său, iar Duncan se apropie de el.

–Ce se întâmplă?

–Am primit o scrisoare de la Throckmorton. Lumina lunii în creștere îi dezvălui lui William chipul încruntat. Cei doi Featherstonebaugh au părăsit înalta societate și fug spre nord.

–Vom fi pregătiți pentru ei?

–Invitațiile au fost deja trimise. Cei mai importanți oameni au acceptat deja. Li s-a spus să accepte. Generalul Wilson. Ministrul Grey.

–Și soțiile?

Duncan scoase un fluierat, impresionat de lista de oaspeți.

–Desigur, continuă William. Din port pleacă o dată la două săptămâni o navă spre Irlanda. Este nava pe care vor s-o prindă Lord și Lady Featherstonebaugh. Dar când vor ajunge la conac am aranjat să li se comunice că nava tocmai a plecat.

Duncan izbucni în râs.

–Și așa vor rămâne acolo, așteptând să scape, în vreme ce, la doar câteva mile depărtare, eu voi avea o petrecere cu o sumedenie de prieteni care știu fiecare secret important legat de Anglia. Pe chipul lui William apăru un zâmbet ca un vânt de nord peste mlaștinile ninse. O, da. Își vor dori să își facă provizii de secrete pentru viitor. Vor veni.

–Ești diabolic, zise Duncan, plin de admirație.

–Hotărât, zise William. Se îndreaptă încet spre Hawksmouth.

–Încet? De ce? întrebă uluit Duncan.

–Vizitează prieteni care ar putea avea informații, dorm la ei și au grijă să lase impresia că se deplasează relaxați. Se plimbă în zigzag prin țară, probabil sperând să scape de urmăritori.

Tristam era neliniștit, simțind agitația lui Duncan.

–Dar dacă au impresia că sunt urmăriți, nu se tem și că acei urmăritori vor ajunge la casa lor înaintea lor?

–Au multe case. Probabil că speră ca Throckmorton să nu-și dea seama încotro se îndreaptă. Înainte ca Duncan să poată obiecta,

William ridică mâna. Din discuțiile pe care le-a auzit, Throckmorton e de părere că Lord Featherstonebaugh protestează.

Duncan îl cunoscuse pe Featherstonebaugh. Era un tip ridicol și arogant, predispus la bârfă și desfrâu, iar el nu-și putea imagina că individul reușise să-i păcălească pe cei mai buni spioni din Anglia.

– Protestează? De ce?

– El nu crede că sunt în primejdie.

Acum lui Duncan chiar nu-i venea să creadă ce auzea.

– A vândut secrete dușmanilor timp de treizeci de ani și nu crede că e în primejdie?

– E un aristocrat de modă veche. Se consideră mai presus de lege.

Până să apuce Duncan să-și revină, William continuă:

– Modul în care au plecat a stârnit bârfe. Bârfe încurajate de Throckmorton, în speranța că îi va descoperi pe aliații lui Featherstonebaugh. William îl apucă pe Duncan de braț. Contele Gayeff Fiers Pașenka a părăsit Londra.

Duncan înțelese prea bine importanța acestei informații.

– Pașenka, zici?

Pașenka era un bărbat elegant, popular în societate, mai ales printre doamne, un străin care trăia de ani buni în societatea engleză, folosindu-se de trista sa poveste cum că i-ar fi fost confiscate pe nedrept pământurile din Rusia. Se părea însă că toată povestea era doar un basm rusesc.

– Se îndreaptă încoace? Pe el îl vânăm în noaptea asta?

– Throckmorton e de părere că Pașenka vrea să ajungă pe domeniul Featherstonebaugh, și de aici pe mare.

Pe drum se auzi zgomot de copite. Soseau oamenii, iar William își coborî vocea.

– În curând îi vom prinde nu doar pe trădătorii Angliei, ci, dacă acționăm cum trebuie, îl vom avea și pe Pașenka, șeful căruia îi raportează.

– Deșteaptă treabă.

Duncan zâmbi când îi făcu lui William o sugestie despre care știa că îl va încânta.

– Dar nu ar fi mai bine să-i furnizăm informații false și să-l lăsăm să plece?

– La naiba, Duncan, șuieră William. Acum îmi amintesc de ce îmi place să te am prin preajmă. Ești prea strălucit ca să te pierd.

Pentru a treia oară în acea noapte, chemarea limpede a bufniței se auzi peste cerul nopții presărat cu stele. Oamenii lui William se întorceau în luminiș, iar William așteptă calm, cu calul nemișcat sub el, să i se dea raportul.

Primarul din Hawksmouth, Dwight Greville, ajunse primul, calul lui croindu-și drum pe poteca luminată de lume.

– E liniște în nord, domnule, până la George's Cross. Nasul i se încreți ca al unui iepure când adulmecă briza. Dar nu-mi place. Ochiul stâng al neveste-mii se zbate întruna, iar asta este o premoniție de necaz, cu siguranță. Da, domnule colonel, o premoniție teribilă. Vă zic eu, e ceva în aer.

– Câtă vreme nu e nimic pe pământ, n-avem de ce ne îngrijora, răspunse William.

Greville anunța mereu primejdii, speriat că liniștea din Hawksmouth ar putea fi tulburată sub jurisdicția lui. William se străduia în fiecare seară să-l convingă că totul avea să fie bine.

Se apropie și Duncan pe armăsarul acela afurisit al lui, o bestie pursânge pasionată mai degrabă să salte și să se zbată decât să-l ducă pe Duncan unde avea nevoie, într-o manieră rezonabilă.

– Este o noapte liniștită, anunță Duncan. Nu prea se circulă spre sud.

Ceilalți cai se mișcară neliniștiți, răspunzând la agitația lui Tristam. Chiar și Osbern, calul cuminte al lui William își azvârli capul pe spate și dansă câțiva pași în lateral.

Dar ceva mai mult decât agitația lui Tristam îl îngrijora pe Osbern. Probabil că era lumina lunii și adierea brizei, spuzeala de stele și mirosul ierbii proaspete strivite sub copite. Asta trebuia să fie, căci William se simțea la fel de neliniștit. La fel de iritat. Pentru prima dată în ani buni, aproape că putea să-și audă sângele alergând prin vene. Să-și audă bătăile inimii, să simtă freamătul din aer. Își spuse că toate astea le simțea pentru că țelul lui ajunsese aproape de îndeplinire. Bestiile răspunzătoare pentru moartea soției sale erau pe cale să fie prinse. În curând se va face dreptate.

Dar era mai mult de atât. De când o cunoscuse pe Samantha, în seara aceea, pe drum, își dorise... ceva. Ceva diferit. Duncan, banditul, sesizase de îndată diferența și i-o atribuise pe bună dreptate Samanthei. William își spusese că suferea de o nevoie primordială pe care și-o refuzase de prea multă vreme. Dar dacă lucrurile ar fi stat așa, de ce nu se gândea și la Teresa cu aceeași pasiune? Era o femeie deosebit de atrăgătoare, o văduvă de origine bună, un model de eleganță și grație care își cunoștea locul și nu-l corecta și nu-l certa niciodată, insinuând că ar face ceva incorect. Asta era ce își dorea.

Nu o femeie care știa să dea replica și căreia îi mergea mintea și avea origini necunoscute. O femeie care manipula situațiile după cum îi convenea și care îndrăznea să critice felul în care își trata copiii. O femeie care își exprimase cât se poate de clar disprețul, ba chiar frica, de ținutul lui mult iubit. O femeie care nu-l lăsa să doarmă, pentru că se afla la câteva încăperi distanță pe același coridor.

Sosi și Zephaniah Ewan. Sobru, gânditor, tânărul fermier supraveghea drumul care trecea pe lângă pământurile lui și avea un simț nemaipomenit în a-și da seama cine trebuia lăsat în pace și cine trebuia reținut. El își mângâie calul pe grumaz și dădu raportul:

– Drumul spre est este neumblat, domnule, cu excepția unei tabere de țigani.

– Țigani? exclamă Greville surescitat. Toată lumea știe că țiganii aduc necazuri.

– Nu și țiganii aceștia, îi spuse Ewan. Vin în fiecare an, în drum spre târg. Își văd de-ale lor.

– Nu vânăm țigani, zise William. Vânăm străini ciudați și englezi, bărbați și femei, care nu au nici o treabă prin ținut.

– Am putea scăpa de trădători, dacă i-am prinde pe unii dintre ei și i-am spânzura ca exemplu, zise Greville.

– Nu încercăm să scăpăm de ei. Vrem să vină și să-i blesteme pe bandiții de la drumul mare, ca preț pentru jocul periculos pe care îl joacă.

– Dar acum nu mai facem asta, nu? Lui Greville îi sclipiră ochii în lumina lunii. Acum îi prindem pe toți și îi reținem, pentru că...

zise el şi se opri. Nu ştia de ce, iar William nu i-ar fi spus mai mult decât strictul necesar.

– Aşa e, zise William. Îi reţinem pe toţi.

Scotocindu-le prin lucruri, prin haine, prin pantofi. Oriunde s-ar putea ascunde corespondenţă importantă. Lord şi Lady Featherstonebaugh se îndreptau spre casă, iar planul lui William fusese declanşat. De departe, William auzi zgomot de copite pe potecă. Cineva călărea iute, iar cei patru bărbaţi ieşiră din luminiş şi se ascunseră în umbra copacilor.

Era tânărul Milo, aplecat peste grumazul calului său. William ieşi la vedere. Milo se opri şi exclamă pe nerăsuflate:

– O caleaşcă! Cu blazon. Pe drumul principal spre Hawksmouth, îndreptându-se spre vest.

– Ce blazon?

William se pregăti pentru galop.

– N-am putut vedea, domnule, era întuneric.

– Acum? În seara asta? se bâlbâi Greville.

William, Duncan şi Ewan nu mai pierdură vremea cu întrebări, ci o tăiară direct spre drumul principal, în urma lui Milo. Greville îi urmă ceva mai încet.

Era posibil? Să fi sosit Lord şi Lady Featherstonebaugh deja? Când se apropiară de drum, îşi puseră pălăriile peste ochi şi îşi traseră eşarfele peste faţă. Se transformaseră în temuţii bandiţi din Ţara Lacurilor. Caleaşca înainta. Se înşirară pe drum. William trase un foc în aer, în vreme ce restul bărbaţilor îşi îndreptară armele spre vizitiu. Vizitiul trase frâiele şi opri cei patru cai.

William urlă:

– Ieşiţi şi daţi tot ce aveţi!

Duncan se apropie de uşă şi o deschise brusc.

– Ieşiţi afară!

– Sigur, asta este primirea despre care o doamnă abia aşteaptă să le-o povestească prietenilor ei, se auzi o voce caldă, plăcută şi amuzată din interior.

William era bucuros că avea faţa acoperită, căci rămăsese cu gura căscată. Teresa? Teresa sosise deja? Probabil că se grăbise să răspundă invitaţiei.

Ea îşi scoase capul pe uşă, iar în lumina lunii trăsăturile ei frumoase păreau ascuţite. Ea zâmbi, dar lui William i se păru că era mai degrabă un zâmbet enervant, decât plăcut. Coborî scările din trăsură, iar pelerina i se desfăcu, dezvăluind un piept frumos. Toţi ochii bărbaţilor se îndreptară într-acolo, iar William trebui să admită că, în lumina lunii, arăta minionă şi drăgălaşă.

– Un bandit frumos mă opreşte ca să mă jefuiască de bijuterii. Ia să vezi când gazda mea, colonelul Gregory, va auzi de asta. Va fi foarte amuzat... nu-i aşa?

Duncan era, cu siguranţă, uluit de apariţia ei, dar îşi jucă bine rolul de tâlhar la drumul mare. Îşi puse pistolul la loc în teacă şi descălecă. Se apropie şi făcu o plecăciune elegantă:

– Milady, cu cine am onoarea de a sta de vorbă?

– Contesa de Marchant, şi o să-ţi pară rău că ai·făcut-o.

Îl apucă iute de păr şi cu o mişcare rapidă îl îngenunche. Îi scoase pistolul de la cingătoare şi i-l lipi de tâmplă, totul cu un zâmbet care îi îngheţă lui William sângele în vine, apoi se uită la tovarăşii falsului bandit.

– Mă veţi lăsa să trec, ori o să-l împuşc în cap.

Greville behăi ca o oaie. Ewan îşi dădu calul înapoi. Teresa părea mică, hotărâtă şi nemiloasă. William le făcu semn, iar oamenii se retraseră în pădure. Ea strigă:

– Oamenii mei au pus acum mâna pe arme. Dacă ne urmaţi, vă vom împuşca pe toţi.

William privi printre crengi cum Duncan încercă să se ridice. Fără măcar să se uite la el, ea îl lovi cu genunchiul în faţă.

Aceasta era o latură a Teresei pe care el n-o mai văzuse până atunci. Ea fusese mereu perfect aranjată, zâmbitoare şi îmbrăcată după ultima modă. Nu părea să fie în stare să oprească un jaf cu mâinile ei delicate. Cu pistolul îndreptat în continuare spre Duncan, ea se urcă în trăsură şi închise uşa. Trăsura porni spre Silvermere.

Pe drum, Duncan se ridică anevoie în picioare. Îşi ţinea mâna la nas şi privea furios după trăsură. În tăcere, William prinse calul lui Duncan şi i-l ţinu, pentru ca acesta să încalece.

– E rupt? întrebă el.

– Nu cred. Duncan își tampona fața cu o batistă. Dar dimineață o să am vânătăi sub ochi. Ar trebui să alergi ca vântul dacă vrei să ajungi acasă înaintea femeii. Și dacă asta e femeia pe care vrei s-o ceri de nevastă, mai bine ai grijă când îngenunchezi în fața ei. Genunchiul ăla e dat dracului.

– Domnule! Vicarul, domnul Webber, se îndreptă spre ei dinspre Hawksmouth făcând semne cu mâna. Este un străin la han. Pare-se un domn foarte înstărit. Înainte să se culce a întrebat de drumul spre domeniul Featherstonebaugh. Să-l reținem?

– Da, ar trebui. William își îndreptă calul spre sat. E pe cale să primească o vizită de la cei mai îndrăzneți bandiți care au jefuit vreodată un han.

Duncan își tampona nasul.

– Și dacă nu găsim nimic?

– Îl lăsăm să se ducă la moșia Featherstonebaugh, și cât va fi acolo vom avea grijă să afle cea mai secretă informație pe care ar putea-o deține guvernul englez. William zâmbi rece. Păcat numai că atunci când va ajunge cu ea în Rusia, se va dovedi a fi falsă.

– Și asta o să-i aducă moartea! zise Duncan cu uimire prefăcută.

Capitolul 11

A doua zi, fix la miezul zilei, Teresa cobora scările. La lumina zilei arăta foarte diferit, zâmbea, buclele negre îi încadrau chipul, ochii ei căprui străluceau, iar fustele largi din satin roz foșneau când pășea.

– William, cât mă bucur să te văd din nou.

Îi întinse mâna și zâmbi cu un amestec bine ticluit de rezervă și plăcere adevărată. Un zâmbet care nu semăna defel cu rânjetul larg și băiețos care anunța amuzamentul domnișoarei Prendregast.

– Îți mulțumesc că ai răspuns invitației mele. Îmi pare rău că nu am putut fi acasă să te întâmpin când ai sosit, zise el luând mâna întinsă a Teresei.

– Ah, şi ce nevoie am avut de tine, îi replică ea pe un ton de reproş, ţuguind buzele. N-o să-ţi vină să crezi, dragul meu, am fost atacată de bandiţi.

Niciodată în viaţă nu-şi dăduse seama mai tare de faptul că nu se pricepea să se prefacă. Spera doar să pară suficient de uimit şi revoltat.

– Cum? Unde?

– Pe drum, nu departe de aici!

– Cât de îngrozitor de îndrăzneţ. Sper că nu ai fost rănită.

– Servitorii mei au fost foarte curajoşi şi au alungat bandiţii, dar am fost îngrozită, îi comunică ea, strângându-i braţul.

Acum chiar spera să nu pară surprins.

– Biata de tine. Ai putea... să-l identifici pe vreunul dintre ei?

– Ştiam că o să mă întrebi asta, dar nu. Purtau măşti, dragul meu, şi oricum, nu trebuie să-ţi rişti viaţa pentru mine. Nu au reuşit să fure nimic. Îşi duse mâna la frunte, prefăcându-se că se simte slăbită. În afară de... liniştea mea sufletească.

Oare glumea? Sau minţea? Rareori văzuse o femeie jucând atât de bine ca Teresa.

– Îmi cer scuze. Siguranţa drumurilor este responsabilitatea mea şi mă tem că nu mi-am îndeplinit obligaţiile.

– Vai, dragul meu, eşti, cu siguranţă, întruchiparea conştiinciozităţii, dar tu eşti un proprietar de teren, nu vânător de hoţi. Nimeni nu se aşteaptă de la tine să patrulezi drumurile în căutare de ticăloşi.

– Chiar şi aşa...

– Deşi mă întreb unde-ai fost seara trecută. Nu! Nu te mai gândi. Ea râse gutural şi-şi flutură mâna. Nu trebuie să-mi explici. Aşa sunt bărbaţii, şi dacă ai avut un motiv mai puţin nobil pentru a nu fi acasă la ora unu noaptea, atunci nu vreau să-l ştiu.

El făcu o scurtă plecăciune. Uimitor. Îl acuzase că era inutil, că nu era în stare să-şi protejeze regiunea şi îi dăduse voie să fie libertin. Cum îndrăznea să presupună?

– Sunt un nobil, o asigură el absolut indignat.

– Ştiu că eşti, dragul meu.

Ea îl luă de braţ şi îi zâmbi. El îşi dădu seama cât de pompos păruse. Dacă i-ar fi spus asta Samanthei, ea ar fi pufnit. Teresa îi

ostoia masculinitatea într-un fel atât de grețos, încât se întrebă oare ce credea cu adevărat despre el. Oare își închipuia că era un tip care se demoraliza ușor, era nesigur de forțele proprii și avea nevoie de încurajări?

Da, sigur că asta credea. Teresa credea asta despre toți bărbații și se folosea de complimente flatante ca să-și deschidă calea, spunea minciuni ca să pară mai vulnerabilă. Știa asta; înainte nu i s-ar fi părut nimic rău în asta. Acum, când avea de a face în fiecare zi cu sinceritatea domnișoarei Prendregast, lingușelile Teresei i se păreau de-a dreptul imorale.

– Ce s-a întâmplat, dragul meu? Ai o expresie ciudată.

Teresa îi studia chipul. El își alungă aceste gânduri stranii.

– Sunt veștile pe care mi le-ai dat. Sunt șocat.

Sau poate că era noaptea încununată de succes pe care o petrecuse intrând prin efracție în camera de la han a lui Pașenka. Pașenka nu fusese o pradă ușoară. Ațintise pistolul asupra lui Ewan până când William reușise să-l doboare de la spate. Pistolul se declanșase și îl zgâriase pe Duncan pe braț. Ce ghinion avusese bietul Duncan! Îl legaseră pe Pașenka, îi căutaseră prin lucruri, furaseră mai multe obiecte, dar și banii și scrisorile pe care le cususe în mantie. Chiar acum scrisorile se aflau în drum spre Throckmorton și, cu ajutorul hangiului, Pașenka era în drum spre Maitland, unde spera că se va ascunde până la sosirea lui Lord Featherstonebaugh și a soției sale.

William nu avea nevoie de încurajările Teresei. În curând va putea să răzbune moartea lui Mary.

– Avem de gând să organizăm o petrecere? Teresa se uită prin holul înalt, apoi îl strânse de braț, lipindu-și pieptul cu atâta ingeniozitate de el, încât aproape o crezu că nu-și dădea seama ce face. Sunt așa de bucuroasă că m-ai chemat!

– La cine altcineva aș fi putut apela, dacă nu la prietena cea mai bună a lui Mary? El o conduse spre ușă și spuse: Am dat poruncă să se servească masa pe verandă.

– Ești atât de hotărât, dragul meu.

Ea îl strânse din nou de braț. El se eliberă ca să-i permită să o ia înainte. Zâmbi când îi auzi exclamația la vederea munților care se înălțau înaintea lor.

– Este magnific! Ea alergă spre balustradă şi se sprijini de ea. Cum ai putut suporta să pleci în India?

– Ştii prea bine. Fiul mai tânăr, post în armată, n-am avut de ales. Privi şi el în jur, lăsând peisajul să-i aline sufletul tulburat. Dar observi că am reuşit să ajung în Munţii Caşmirului. Doar după ce Mary a fost ucisă am ştiut că va trebui să mă întorc acasă. Nu ştiu dacă aş fi reuşit să-mi revin fără peisajul şi parfumul naturii de la Silvermere. Am nevoie de locul ăsta.

Ea îi acoperi pe balustradă mâna cu a ei.

– Iartă-mă, prietene... te pot numi aşa, nu?

– Desigur. Credea că o cunoştea foarte bine, dar părea o străină. N-ar fi trebuit niciodată să o aducă aici.

– Îţi mulţumesc. Fără să bage de seamă stânjeneala lui, ea îi adresă alt zâmbet. Toţi am iubit-o pe Mary, iar circumstanţele morţii ei au fost îngrozitoare, însă ea s-a dus de trei ani. A venit vremea să renunţi la doliu.

El zâmbi forţat. Îl deranja să o audă dându-i astfel de sfaturi. Sigur că era prima candidată pentru a fi soţia lui, dar trebuia să înveţe care-i era locul. Ea îşi frecă mâinile de parcă s-ar fi apucat de treabă şi întrebă:

– Câţi oameni vor sosi la petrecere?

– Am invitat cam treizeci de oameni.

– Treizeci? Ea clipi cu ochii ei mari, căprui. I-ai invitat deja? Mă gândeam că o să pot să studiez lista şi să-ţi spun cine... În cele din urmă înţelese că depăşise măsură, pentru că adăugă: Dar, bineînţeles, este petrecerea ta. Sunt sigur că oricine de pe listă e bine-venit.

Ea îi văzu pe valeţi stând nemişcaţi lângă masa aşezată cu faţă de masă şi porţelanuri şi îi aruncă din nou acel zâmbet calculat.

– O, William, ce frumos este salonul tău pentru mic dejun. Cred că voi transforma locul în biroul meu pentru planificarea petrecerii.

– Cum doreşti, draga mea. Vor veni şi copiii lor şi servitorii lor, desigur.

Ea se opri chiar înainte să se aşeze.

– Copiii? Vrei să inviţi şi... copiii?

– Unul dintre motivele pentru care dau această petrecere este ca să le învăț pe fetele mele cum să devină gazde bune.

Aceasta era, desigur, o minciună, dar nici nu se gândea să-i spună că spera să pună mâna pe Lord și pe Lady Featherstonebaugh cu promisiunea unui ultim secret important care să-i aranjeze pe viață.

– O. Da. Ce idee interesantă. Ea îl privi cum se așază și reuși prin ridicarea unei sprâncene să sugereze atât confuzie cât și condescendență. Dar cea mai în vârstă are... câți ani? Opt?

– Agnes are doisprezece ani.

O vârstă tare dificilă.

– Deja? Cum zboară timpul. Îmi amintesc când s-a născut Agnes. Ce vremuri palpitante, când eram cu toții în India și tu și Byron erați în uniformă și atât de chipeși. Îmi lipsește foarte mult. Ea își tamponă colțul ochilor cu batista. Și care era numele celuilalt tânăr? Cel care s-a făcut de râs cu fiica lui Lord Barret-Derwin?

William o privi cu colțul ochiului. Ce ciudat să întrebe de Duncan după noaptea în care Duncan o acostase – iar ea îl dovedise.

– Duncan Monroe, și este în continuare prietenul meu. Îl vei întâlni, cu siguranță, în timpul vizitei tale aici.

– Da? Ea zâmbi cu o încântare de felină. Dragul meu, loialitatea ta este lăudabilă. Dar, ți-am spus cât de minunat este locul acesta de pe o asemenea verandă minunată, și cu spectaculosul peisaj oferit de munți?

Ea se sprijini de spătar și inhală o gură de aer proaspăt.

– Sunt întotdeauna dispus să ascult.

Ea mai inspiră o dată, lung.

– Aș putea sta aici pentru totdeauna.

– Unora nu le place. Unora nu le place deloc la țară.

Acei unii care se numesc domnișoara Prendregast.

– Aiureli! Nu-mi vine să cred că cineva nu apreciază asemenea locuri.

El aproape că izbucni în râs când se gândi la convingerea Samanthei că pădurea și pajiștile erau pline de urși. Și cum călca pe iarbă, de parcă i-ar fi fost frică să nu o prindă ceva de picior.

Ar fi dat orice să fi putut să-i vadă expresia când descoperise şerpii din pupitru. Teresa îl privi strâmb.

– De ce zâmbeşti aşa?

El îşi desfăcu şervetul şi le făcu semn servitorilor.

– N-am nici un motiv, mi-e doar foame.

Teresa mânca puţin, ciugulind din mâncare şi conversând din când în când până termină el. Apoi ea se lăsă pe spate şi zise:

– Să stabilim strategia pentru petrecere?

Înăuntru se auzi cum se trânteşte o uşă. Cizme bubuiră pe scări, iar Teresa sări în sus, cu mâna la piept.

– Ce e gălăgia asta?

– Sunt copiii. Bănuiesc că iau o pauză de la lecţii.

– Un bărbat ca tine nu ar trebui să se preocupe de astfel de probleme. Teresa făcu o faţă lungă. Nici măcar nu ştii cum să faci un orar.

– Am făcut un orar.

– Şi nu îl respectă?

El abia dacă se abţinu să nu pufnească.

– Avem o guvernantă nouă. Are un talent special să ignore orarul şi să îţi lase impresia că face aşa cum ar trebui.

– Vai, dar mă surprinzi! Teresa îl bătu dezaprobator pe mână. Trebuie să fie o cotoroanţă impresionantă dacă te-a cuminţit aşa.

El nici măcar nu încercă să-şi analizeze satisfacţia diabolică atunci când îi răspunse:

– O să vezi. Domnişoara Prendregast şi copiii coboară acum.

Una câte una, fetele ieşiră pe verandă. Trăncăneala lor îl făcu să se încrunte, dar, cu toate astea, erau aliniate, hainele păreau să fie curate şi ordonate şi toate zâmbeau. Toate cu excepţia lui Agnes, pe chipul căreia părea să se fi permanentizat o expresie acră.

Nu o înţelegea pe copilă. Pe vremuri o făcea; dar când încetase oare să i se mai aşeze pe genunchi şi să-i spună păsurile? Îi studie înălţimea. Şi, acum că stătea să se gândească: oare când devenise prea înaltă ca să i se mai aşeze pe genunchi?

Kyla îi observă prima şi se opri, cu chipul ei mic schimonosit de deznădejde. Emmeline se ciocni de ea, Henrietta de Emmeline, iar şirul indian se opri.

Domnişoara Prendregast apăru pe după colţ, bătând hotărâtă din palme.

– Fetelor, nu puteţi să vă opriţi acum, trebuie să ieşim pentru ca Mara să exerseze spectacolul cu munţii ca public şi nimic nu poate opri...

Ea tăcu la vedere Teresei şi a lui Gregory şi, preţ de o clipă, expresia ei fu aceeaşi cu a Kylei. Apoi trăsăturile i se limpeziră, ajunse în faţă şi o apucă pe Kyla de mână, conducându-le pe fete spre tatăl lor şi spre Teresa. Domnişoara Prendregast făcu o reverenţă. Buza de jos a lui Agnes tremură din nou. Oare ce era în neregulă cu copila asta? În fiecare zi devenea tot mai emoţională. El se încruntă la Agnes şi, în acelaşi timp, se ridică să facă prezentările:

– Copii, v-o amintiţi, desigur, pe Lady Marchant?

– Da, tată, răspunseră ele în cor şi făcură reverenţele la unison. Ce mai faceţi, Lady Marchant?

– Foarte bine, mulţumesc. Teresa se relaxă un pic şi i se adresă lui Vivian. Deci tu vei cânta, Mara?

– Eu nu sunt Mara. Vivian arătă spre sora ei. Ea este Mara. Ea cântă, la fel ca mama.

Gura Teresei se strâmbă cu tristeţe şi nu mai încercă încă o remarcă individuală.

– Cât de minunat. Sunt sigură că sunteţi toate talentate.

– Da, Lady Marchant, răspunseră ele din nou în cor.

Încă în picioare, colonelul vorbi:

– Lady Marchant, permiteţi-mi să v-o prezint pe guvernanta noastră, domnişoara Samantha Prendregast.

Domnişoara Prendregast repetă reverenţa.

– E o onoare, milady.

Teresa o privi cu atenţie pe domnişoara Prendregast, iar zâmbetul ei îi îngheţă sângele în vine lui William.

– Nu sunteţi chiar tipul obişnuit de guvernantă, nu-i aşa?

Domnişoara Prendregast nu zâmbi, nu se încruntă; chipul ei expresiv nu exprima nimic.

– Patroana mea este Lady Bucknell, milady. De parcă asta ar fi explicat totul, ea făcu o altă reverenţă. Dacă sunteţi buni să ne scuzaţi? Avem atât de puţin timp înainte să trebuiască să ne întoarcem în clasă să exersăm la...

– Matematică, domnişoară Prendregast, o ajută Henrietta.

– Matematică, fu de acord domnişoara Prendregast.

La un semn al lui, ea le conduse pe fete de pe verandă printre arbuştii ornamentali până ieşiră din raza lor vizuală.

Teresa şedea cu braţele pe lângă ea, cu pumnii strânşi.

– E insolentă.

– Serios?

„Chiar credeai că asta e insolenţă?" se gândi el. „Trebuia să o fi auzit în ziua sosirii."

De parcă şi-ar fi dat seama cât părea de scorpie, Teresa se relaxă şi îşi puse mâna peste a lui.

– Dar e atât de greu să găseşti personal bun zilele astea, şi măcar e tânără şi drăguţă. Copiilor trebuie să le placă asta.

Nici un bărbat nu era suficient de pregătit pentru a face faţă femeilor, dar William ştia că nu trebuia să aprobe cu prea mare fervoare.

– Da, presupun că le place.

– Dar arată aşa de bolnăvicioasă.

– Mi s-a părut că e chiar bronzată.

– Da, bietul ei ten. Teresa oftă. Rezultatul firesc când eşti nevoită să scoţi copiii la plimbare. Doar trebuie să muncească. Nu ne putem aştepta să arate ca o lady. Dar mă refeream la părul ei. Mă întreb cum obţine culoare aia.

– E vopsit?

Teresa râse amuzată.

– Tu credeai că e natural?

– Mă întrebam.

La naiba cu Duncan. El spusese că era natural.

– Mă întreb ce culoare are de crede ea că trebuie s-o schimbe. Probabil acel roşcat infernal care arată aşa de îngrozitor. Ei bine, unele femei nu sunt suficient de puternice pentru a face faţă încercărilor la care le supune Dumnezeu. Teresa scutură din cap. Mi s-a părut cam slabă. Îi dai destul de mâncare, William?

– De asta nu mă îndoiesc. Îşi amintea prea bine de cantitatea de mâncare pe care o putea îngurgita domnişoara Prendregast. La cină mănâncă foarte bine.

– Ia cina cu tine?

Vocea Teresei căpătase o notă stridentă.

– Da, la fel şi copiii. El o privi şi îi zâmbi. În seara asta vei fi alături de noi, onorându-ne cu prezența ta.

– Sigur că da. Ea clipi, însă nu acel fluturat fermecător din gene, ci un clipit surprins. Copiii? Întotdeauna am fost de părere că eşti un original, dragul meu.

El se întrebă oare ce voia să spună cu asta. Ea zâmbi generoasă.

– Poate că data viitoare mă vei lăsa să te ajut să angajezi o guvernantă.

– Îți mulțumesc, Teresa, dar domnişoara Prendregast m-a asigurat că va rămâne cel puțin un an şi ştiu că mă pot baza pe ea. El duse mâna Teresei la buze. Aşteaptă să o cunoşti. O să înțelegi ce vreau să spun.

– Abia aştept, dragul meu. Abia aştept.

Rupert, Lord Featherstonebaugh se plânse de trăsura demodată, de praf şi de cai până când Valda, Lady Featherstonebaugh, simți că îi vine să urle, dar urlatul nu era stilul ei. În schimb se întoarse spre el cu o sălbăticie bine ascunsă.

– Ai fi preferat să luăm trenul, dragul meu?

– Ar fi avut mai mult sens.

– Ar fi avut mai mult sens să facem exact ce aşteaptă ministerul de la noi? Să luăm cel mai rapid, cel mai luxos mijloc de călătorie? I-am auzit! Sunt pe urmele noastre.

– Aiurea. El îşi flutură mâna brăzdată de vene albăstrui. De ce să ne fi descoperit acum, după atâția ani?

– Pentru că până acum am avut un noroc excepțional. Simțindu-se destul de demoralizată, adăugă: Odată şi odată tot trebuia să se întâmple.

– Trăsura îmi distruge oasele, iar drumurile astea...! Rupert se uită pe fereastră, dând perdeaua la o parte. Sunt pline de găuri. Data viitoare când o să mă văd cu prim-ministrul o să-i explic...

– Următoarea dată când ai să mai vorbeşti cu prim-ministrul, va fi când o să-l auzi că-ți pronunță sentința. Vrea să ne arunce în închisoare. Vor să ne omoare. Vorbea prea repede, încercând să-l convingă doar prin puterea voinței.

Dar voința nu funcționase niciodată cu Rupert, așa că se liniști și spuse clar:

– Dacă nu ne omoară englezii, atunci o s-o facă rușii.

– Draga mea, reacționezi exagerat. El o bătu pe mâna înmănușată. Ai avut din nou bufeuri? Doamnele de vârsta ta au câteodată închipuiri.

Ea încercă să se controleze.

– Nu sufăr de închipuiri. I-am auzit vorbind. L-am auzit pe tânărul Throckmorton. Suntem terminați. Am plănuit momentul acesta de când am început. O să fugim din Anglia și, dacă totul merge bine, într-o lună vom locui într-un castel din Italia, sub nume fals.

– Ei bine, ai fi putut planifica totul mai bine, nu-mi place trăsura. El își încrucișă brațele pe piept, cu fața lui prelungă bosumflată. E demodată.

Poată că urletele erau totuși stilul ei.

Capitolul 12

Un ciocănit la ușa dormitorului ei o făcu pe Samantha să ridice capul de la planurile ei de lecție. Cine era pe coridor la ora asta? Afară se lăsase întunericul, focul din șemineu nu putea alunga complet răcoarea serii de munte, iar ea era în pat, cu salteaua cu pene dedesubt și cu pilota de puf deasupra. Cămașa ei albă de bumbac era încheiată până sus, părul blond era împletit la spate și nu avea nici un chef să iasă din culcuș ca să deschidă ușa.

– Intră, dacă chiar trebuie, strigă ea pe un ton nu foarte prietenos.

Urmă un lung moment de ezitare, apoi ușa se deschise. Agnes. În ușă stătea Agnes, arătând ca o versiune în miniatură a Samanthei, cu o cămașă simplă albă, desculță și cu părul împletit la spate. Tremura din tot corpul, iar ochii îi erau mari și speriați.

Samantha se dădu repede jos din pat, picioarele atingându-i podeaua rece. Apoi rămase așa, fără să știe dacă ar trebui

să se îndrepte spre copilă, care arăta de parcă n-ar fi ştiut ce să facă, să fugă sau să rămână, ori să aştepte ca fata să vină la ea. În cele din urmă îşi dădu jos şalul de pe umeri şi i-l întinse lui Agnes.

– Haide înăuntru, draga mea, la căldură.

Chipul lui Agnes se contorsionă. Începu să plângă şi alergă spre Samantha, agăţându-se de ea, de parcă ar fi fost ultimul ei refugiu posibil pe lumea asta.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă Samantha, dându-i lui Agnes la o parte părul de pe faţă.

– E îngrozitor, izbucni Agnes printre suspine. Nu ştiu cui să-i spun. Mă... doare. Cred că o să... mor.

– Că o să mori? întrebă uluită Samantha. De ce crezi că o să mori?

– Pentru că... pentru că... Agnes îşi ascunse capul în umărul Samanthei. E atât de... dezgustător.

În mintea Samanthei apăru o bănuială. Trase aer în piept.

– O să mori şi e dezgustător?

– Sunt... sunt...

Copila nu reuşea să spună ce voia să spună şi nu era de mirare. Cineva ar fi trebuit să-i explice mai demult cum stăteau lucrurile.

– Sângerezi?

Agnes îşi ridică faţa uimită şi înlăcrimată.

– De unde ştii?

Samantha îşi calmă furia şi spuse pe un ton blând:

– Toate femeile o fac.

– Toate? suspină Agnes.

– Toate.

– Când?

– O dată pe lună.

Agnes rămase o clipă pe gânduri, apoi izbucni într-un plâns cu hohote.

– E îngrozitor.

– Da, aşa e.

Până când Samantha reuşi să o calmeze pe Agnes, să-i explice totul şi să o ajute să-şi rezolve problema, reuşise atât să se înfurie cât şi să înţeleagă. Nu era de mirare că Agnes fusese atât

de sensibilă. Copila se apropia de prima ei menstruație, singură cu temerile și cu sentimentele ei, fără să înțeleagă ce se întâmpla cu corpul ei.

– Pot să dorm cu dumneavoastră? întrebă Agnes cu glas pierit.

„Copiii se duc la culcare fix la ora nouă. Nu există excepție de la regula asta." Ei bine, colonelul Gregory putea să se ducă să se spânzure. El care credea că era atât de teribil de eficient și uite ce reușise să facă din fiica lui doar din cauza lipsei de informații și a neglijenței. Samantha ridică plapuma și spuse:

– Sigur că poți să dormi cu mine. Doar noi suntem cele mature acum.

Agnes se vârî în pat.

– Mulțumesc, domnișoară Prendregast. Nu voiam să mă duc înapoi în pat. Se înfioră. Toată lumea o să afle de dimineață.

– Dă-te mai încolo. Samantha se cățără și ea în pat. Doar femeile, iar ele te vor primi în rândul lor. Nu e chiar așa de rău, să știi. Într-o bună zi, datorită acestui lucru vei putea avea un copilaș.

– Atunci ar fi trebuit să aștepte până mă măritam, mulțumesc frumos, replică Agnes, căreia îi mai revenise graiul.

Samantha își reținu un zâmbet.

– În fine, cred că ar trebui să discutăm despre cum să-ți strângem părul.

Agnes se ridică, își cuprinse genunchii, părând mult mai liniștită, acum.

– Și să-mi lungesc fustele?

– Asta doar după cincisprezece ani. Și să-ți spun un secret. Fustele lungi arată bine, dar te cam încurcă. Gândește-te cât de greu e să te cațeri în pom cu fuste lungi.

– Pot să mă cațăr până la camera asta ținând în mână o cutie cu un șarpe.

Samantha se oripilă, apoi îi aruncă o privire ucigătoare lui Agnes.

– Să... nu... îndrăznești. Îți promit că mă voi răzbuna.

– Știu că ați face-o. Pe buzele lui Agnes apăru un zâmbet răutăcios. Dar pot să intru în camera contesei Marchant la fel de ușor.

Inima Samanthei făcu un salt voios. Apoi se încruntă ca o guvernantă severă.

– Asta n-ar fi un lucru bun de făcut.

– Vrea să se mărite cu tata.

– Nu ştii asta.

Agnes se uită încruntată la Samantha.

– N-aţi văzut-o în seara asta la cină? Îl priveşte aşa cum priveşte păianjenul o muscă.

Samantha ar fi vrut să râdă. Dar n-o făcu şi asta era rău.

– Cred că tatăl tău ştie să se apere singur.

– Şi v-a luat locul la masă.

Ce ciudat. Nici Samanthei nu-i plăcuse asta. Să fie obligată să stea printre copii. Să fie exclusă din discuţiile care, observase ea, nu mai includeau un subiect educaţional, dar care puteau fi acum considerate adevărate conversaţii – conduse de Lady Marchant, în vreme ce colonelul privea totul cu un zâmbet amuzat.

– Nu e locul meu la masă. Lady Marchant este aici în calitate de gazdă pentru tatăl tău, iar gazda stă la capătul mesei.

Agnes îşi încrucişă braţele şi lăsă bărbia în jos.

– Vrea mai mult decât să joace rolul de gazdă pentru tata.

Oricât şi-ar fi dorit Samantha să bombăne alături de Agnes, trebuia să ţină cont de poziţia ei. Ea trebuia să fie glasul raţiunii.

– Lady Marchant nu-l poate obliga pe tatăl tău să se căsătorească cu ea.

– Cred că el vrea. Cred că o place.

– Atunci ar trebui să te bucuri pentru el. Nu poate să jelească mereu după mama voastră.

– Ştiu asta. Nici nu îmi doresc aşa ceva. Agnes îşi muşcă buza. Mi-o amintesc bine pe mama. Şi Vivian la fel. Noi nu avem nevoie de altă mamă. Dar celelalte... o mamă ar fi bună pentru ele.

Agnes părea atât de matură, încât Samantha simţi că îi dau lacrimile.

– Dar nu pe Lady Marchant, adăugă Agnes. Ea nu ne place pe mine şi pe surorile mele. Ştiţi asta şi dumneavoastră.

– Ar fi mai bine dacă nu aţi fi fete, zise Samantha fără să se gândească. Ea vă consideră rivale care cresc chiar sub nasul ei...

Se opri îngrozită. Trebuia să-şi amintească că Agnes nu era o prietenă şi, cu siguranţă, nu era de vârsta ei.

– Nu crede că îi suntem rivale. Ea e bătrână.

Agnes îşi puse mâinile pe după cap.

– Mama dumneavoastră unde e?

– În ceruri.

– Cu mama. Credeţi că sunt prietene?

O măturătoare şi o doamnă? Samanthei nu prea-i venea a crede aşa ceva.

– Poate.

– Eu m-am trezit într-o dimineaţă şi mi-au spus că mama a murit. Agnes îşi şterse o lacrimă pe pernă. Mama dumneavoastră cum a murit?

– S-a îmbolnăvit, nu a avut destulă mâncare şi a murit.

În frig, pe nişte cârpe întinse pe jos, cu fiica ei de şapte ani ghemuită alături.

– Asta sună îngrozitor.

– Da. A fost o femeie foarte cumsecade. Voia ca eu să... să fiu ca ea. Cinstită şi muncitoare. Dar... Samantha se opri. Nu voia să-i povestească trecutul ei lui Agnes, care era tristă şi nefericită.

– Îmi place de dumneavoastră, domnişoară Prendregast.

Agnes o îmbrăţişă timid.

– Mulţumesc, draga mea. Şi mie îmi place de tine, zise Samantha şi o îmbrăţişă la rândul ei.

– Sunt aşa de obosită. Agnes căscă. Mă doare capul. Şi burta.

– Ştiu, drăguţo. Nici Samantha nu mai voia să vorbească despre asta. Întoarce-te.

Agnes se întinse pe burtă, luă perna în braţe şi o lăsă pe Samantha să-i maseze spatele. În câteva minute, fetiţa adormise buştean.

– Biata fată, murmură Samantha.

Îşi aminti de ziua în care îi venise şi ei menstruaţia. Tatăl ei o aruncase într-un orfelinat în timp ce îşi făcea de cap cu o femeie. Pe un ton monoton şi plictisit, una dintre fetele de acolo îi explicase ce se întâmpla şi ce trebuia să facă. Plânsese până adormise, simţind mai mult ca niciodată lipsa mamei. Nici o fată nu ar trebui să se confrunte singură şi speriată cu aşa ceva.

Un ciocănit aspru la uşă o trezi din gândurile ei. *Cine* mai era acum?

Ştia, desigur. Putea să-şi dea seama după ciocănitul imperativ că dincolo de uşă se afla colonelul Gregory. Dar trebuia să se calmeze. Îşi învăţase lecţia. Trebuia să înveţe să-şi controleze temperamentul şi să nu permită furiei să preia controlul, altminteri problemele care o alungaseră din Londra în locul acesta uitat de Dumnezeu s-ar fi repetat. Se dădu jos din pat şi îşi puse halatul bleu de flanelă. Încheie cordonul în talie şi deschise uşa.

El era îmbrăcat într-un costum negru de călărie, cu cizme până la genunchi. La cingătoare îi atârnau mănuşile din piele. Arăta exact ca în prima seară când se întâlniseră pe drum, sever, drept şi furios, sprâncenele lui neobişnuite dându-i un aer diavolesc.

Ce credea? Că o s-o sperie? Furia ei izbucni în întâmpinarea lui. El o apucă de braţ, o trase pe coridorul luminat cu lumânări şi închise încetişor uşa după ea.

– Unde e fiica mea Agnes?

El ştia răspunsul. Văzuse copila, dar dacă voia să o intimideze, ştia şi ea să facă jocul ăsta foarte bine.

– Doarme la mine în pat. Şi ştiţi de ce?

– Pentru că guvernanta mea nu ştie să respecte o simplă indicaţie.

– Pentru că tatăl ei este incompetent.

Ochii lui albaştri se măriră, apoi se îngustară.

– Despre ce naiba vorbiţi?

– Copila asta – Samantha făcu semn spre uşă – copila *dumneavoastră* nu ştia ce i se întâmplă.

Spre cinstea lui, păru alarmat.

– Ce i s-a întâmplat?

Ei nu-i păsa defel de sentimentele lui.

– În seara asta a devenit femeie.

El se holbă la ea, fără să înţeleagă.

– I-a venit sângerarea lunară, îi explică Samantha pe un ton aparent răbdător.

El se dădu în spate.

– Domnişoară Prendregast! Acesta nu este un subiect pe care să-l discut cu dumneavoastră.

Cum îndrăznea?

– Dar cu cine să-l discut, atunci? Sau, mai exact, cu cine să-l *discutați* atunci? Sunteți tatăl ei. Susțineți că vă asumați responsabilitatea pentru absolut orice cu privire la fetele dumneavoastră, dar ignorați o funcție importantă a organismului pe care o vor avea fiecare în parte?

El deschise gura, apoi o închise. Pentru prima dată de când îl cunoştea, părea să nu ştie ce să spună. În cele din urmă, se adună.

– Nu am ignorat nimic cu privire la fiicele mele, dar aceasta este o funcție a organismului despre care sunt sigur că au fost informate de guvernantele lor.

– Nu era în program. Ea se sprijini de perete şi îşi încrucişă brațele ca să nu-l scuture bine. Femeile sunt la fel ca bărbații. Nici o femeie nu vrea să-i spună unui copil că viața lui fericită şi lipsită de griji o să se schimbe, că trupul se transformă şi că, uneori, această transformare poate fi dureroasă şi murdară. Cum îndrăzniți să presupuneți că altcineva ar trebui să aibă grijă de un lucru atât de important?

– Domnişoară Prendregast, nu vă permit să-mi vorbiți pe tonul acesta.

Hotărârea ei de a rămâne calmă se topi în furia clocotitoare care o cuprinse.

– O, ba am s-o fac. Cineva trebuie să vă vorbească în felul acesta. Dumneavoastră vă vedeți de viață, sunteți plecat toată noaptea, fără să ştiți că fetele îşi fac griji pentru dumneavoastră, fără să ştiți că bonele complotează împotriva guvernantei, fără să ştiți de bronşita Kylei, de temerile Marei, de coşmarurile lui Vivian sau de menstruația lui Agnes. Vi se pare democratic să luați cina cu copiii, dar vă asigurați că veți conversa doar pe subiecte alese dinainte.

El se îndepărtă.

– Copiii îşi folosesc bine timpul.

– Nu vă cunoaşteți copiii şi vă asigurați ca ei să nu poată vorbi cu dumneavoastră. Nu le permiteți să vă povestească despre temerile şi speranțele lor, să vă întrebe cum să se maturizeze. Nu vreți să admiteți că greşiți şi, cu siguranță, nu

vreți să admiteți că nu puteți ști totul. Ați dovedit că știți multe despre peștii din ținut, dar nimic despre copii. În fiecare seară plecați la vânat bandiți. Ea arătă spre ușă. A venit vremea să petreceți timp și cu copiii.

– Domnișoară Prendregast! El întinse ambele mâini spre ea și se opri la câțiva centimetri de umerii ei. În schimb își apăsă palmele pe perete, de ambele părți ale capului ei, și o privi în ochi cu pieptul ridicându-se și coborând de furie. Vă puteți face bagajele. De dimineață veți pleca!

Ea arătă spre dormitor și degetul îi tremura. Vocea îi tremura.

– Agnes a crezut că era pe moarte.

El trase aer în piept. Culoarea i se urcă în obraji, apoi dispăru.

– Credea că o să sângereze până o să moară. Dacă tot mai considerați că am spus prea mult și vreți să mă expediați de aici, eu nu vă pot opri, dar, domnule colonel Gregory, fiecare dintre fiicele dumneavoastră va ajunge la acest moment și bănuiesc că Vivian destul de curând, în câteva luni. Aveți nevoie de cineva care să le pregătească pentru ce va urma. În câțiva ani, Agnes va găsi un bărbat cu care să se căsătorească și cineva trebuie s-o pregătească pentru noaptea nunții, pentru naștere și pentru realitățile care se ascund în spatele imaginii de basm. Puteți face asta, domnule colonel Gregory? Ea se aplecă spre el, suficient cât el să simtă cât era de furioasă. Chiar puteți face asta?

Ochii lui sclipiră și brațele îi tremurară.

– Nu știți când să tăceți.

Își coborî capul și își apăsă buzele pe ale ei.

Pentru o clipă, ea fu prea uimită ca să înțeleagă ce se întâmpla. Apoi... „Mă sărută. Colonelul Gregory mă sărută."

Furie. Confuzie. Uimire. Ea își trase fața înapoi, își apăsă palma de gâtul lui, aproape de eșarfă.

– Ați înnebunit?

– Tu ce crezi?

Și o sărută din nou.

Ea credea că... trebuia să fi înnebunit și ea, pentru că îi plăcea.

Dar ei se certau.

Dar ei îi plăcea.

Dar copiii... și Agnes...

Toți dormeau. Nu era nimeni care să-i vadă. Nimeni căruia să-i pese.

Iar ei îi plăcea.

Asta era rău. Foarte rău.

Ea se trase din nou înapoi.

– N-ar trebui să facem asta.

– Nu.

Dar el nu se clinti.

– Sunteți cine sunteți, eu sunt cine sunt și e greșit.

– Da. Fața lui era aproape. Așa de aproape. Respirația lui mirosea a porto, o aromă bogată și aspră, ca prima dată când mirosise lichidul în pahar. Putea vedea că începuse să-i crească barba, curbura frumoasă și senzuală a buzelor lui.

„Am făcut o mulțime de lucruri îndrăznețe la viața mea, dar ăsta e cel mai rău."

Îl apucă de capătul eșarfei și îl trase iar spre ea.

Mâinile lui se sprijineau de-o parte și de alta a capului ei. Corpul lui se apleca spre al ei. Dar nu o atingea decât cu buzele. Dacă rămânea pasivă, poate că se sătura curând să o mai sărute. Dar ar fi putut să jure că el o învăluia cu căldura lui. Parfumul lui era bogat de la pielea cizmelor și a mănușilor. Buzele sale le striveau pe ale ei, căutând contururi, margini.

Ea închise ochii. Vedea numai giuvaieruri: rubine, safire, smaralde, culori învârtindu-se pe sub pleoapele ei. Sub degetele ei pulsul de la gâtul lui se simțea puternic, iar inima ei alerga în ritm cu a lui.

Deci de-asta se sărutau bărbații și femeile. Să vadă, să se simtă, să se cunoască reciproc în cele mai imposibile și minunate feluri. Apoi limba lui îi mângâie buzele.

Ea deschise brusc ochii. *Limba* lui. Își împleti degetele în jurul încheieturii lui și trase. Încheietura lui... aspră de la păr.

Gura lui se mișcă lângă a ei, moale și senzuală:

– Deschide buzele.

Ea nu prea înțelegea. Deschise din nou ochii.

– Ce? De ce?

Deschise și el ochii și o studie, iar fața lui era atât de aproape, încât vedea fiecare geană arcuită a minunaților lui ochi albaștri.

– Uite-aşa, murmură el, apoi închise ochii la loc, iar limba lui alunecă printre buzele ei.

Ochii închişi. Gura deschisă.

Primul sărut fusese doar începutul, o tatonare. Acum limba lui se mişca în gura ei, explorând de parcă ar fi căutat comori şi o făcea să se simtă... altfel. Nu ca femeia încrezătoare şi independentă în care o obligase viața să se transforme, ci iubită, apreciată, minunată. Sângele îi alerga prin vene.

Încercă să respire şi se clătină. Peretele o susținea, îl simțea tare în spatele ei, iar ea voia să-l sărute la rândul ei. Nu ştia cum, niciodată nu voise să învețe. Dar cu el... forța lui o atrăgea. Mintea ei începu să creeze scene. Scene care îi implicau pe amândoi, cu corpurile apropiate, cu el atingând-o unde nici un bărbat nu o mai atinsese vreodată. Îşi imagina cum ar arăta el fără haine, plin de muşchi, păros, puternic. Îşi închipui cum s-ar uita la ea. Îşi imagină că ar face acele lucruri pe care... ea le dispreţuise mereu. Căci erau lucruri care îi aduceau unei femei doar necazuri şi sunau ciudat şi dezgustător. Doar că atunci când se gândea să le facă cu el, acestea păreau minunate, ca blana mângâindu-i pielea sau apa după o secetă lungă.

El era blând, dar insistent. Îşi înclină capul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, gustând-o, încurajând-o să-i răspundă. Simți furnicături în sâni şi îşi strânse pulpele, încercând să scape de senzația de umflătură, de disconfort. Gestul ajuta, dar şi înrăutățea lucrurile. Voia să se oprească, voia să continue. Voia să se lipească de el, dar un rest de înțelepciune o ajută să rămână cu spatele lipit de perete. Încheieturile lui începură să tremure în mâinile ei. Limba lui insista, iar ea îi răspunse, stângace, nerăbdătoare, uimită. Sărutul lui se intensifică aproape spre disperare, insistând pentru mai multă pasiune, învățând-o şi arătându-i o dorință mai profundă.

Voia ca el să spună ceva. Se strădui să asculte...

Tresări şi se îndepărtă de el. Colonelul Gregory se îndreptă de spate.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Mi s-a părut că aud ceva.

Ceva ca o uşă închizându-se.

El ridică privirea și se uită în sus și în jos pe coridor.

– Ți s-a părut.

O apucă de umeri, o mângâie, dar momentul de nebunie pasională trecuse. Cu o voce profundă, înflăcărată, el zise:

– Ochii tăi... au o culoare atât de neobișnuită.

– Doar căprui. Căprui ca noroiul.

Abia dacă-și dădea seama ce spunea.

– Nu, astă-seară au culoarea mierii, brun-auriu, mari și nedumeriți. Îi apucă bărbia și îi ridică fața spre el. Ai cei mai expresivi ochi pe care i-am văzut, știai asta?

Ea clătină din cap.

– Pot să-ți citesc gândurile în ochi.

– O, nu! exclamă ea șocată.

Gândurile ei erau prea adesea despre el, și prea adesea nepermise și nerușinate. Își feri privirea. El chicoti, un sunet mult prea satisfăcut ca s-o calmeze.

– Ai putea să mă seduci doar cu privirea.

Ea se uită la el, tulburată.

– Nu intenționam asta.

– Știu. Sărutul acela... a fost o greșeală.

– Da, sigur că a fost.

Dar, din nou, el îi mângâia umerii.

– N-ar trebui să-l repetăm.

– Nu, niciodată.

Samantha își coborî privirea spre picioarele desculțe pe podeaua tare. Nu se simțise niciodată atât de expusă. Îl sărutase pe colonelul Gregory. Da, voise să-l sărute. În secret. În cel mai ascuns cotlon al minții ei. Dar chiar s-o facă! Și atât de îndelung, și atât de amănunțit. Ba mai mult, îi mai și plăcuse. Iar el știa asta. Cum avea să dea ochii cu el mâine, pe lumină? Acum nici măcar nu putea să-și ridice privirea spre el.

– Despre ce vorbeam... mai devreme?

Vocea lui nu suna firesc. Era încă plină de afecțiune. Ea simți furnicături la auzul vocii. Dar trebuia să se poarte normal.

– Mai devreme. Mi-ați spus să plec.

Ea spera că el nu observase picioarele ei desculțe. Lady Bucknell nu-i spusese despre nici o regulă cu privire la picioare desculțe,

dar dacă regulile de bună purtare spuneau că o femeie nu-i poate arăta unui bărbat mâna lipsită de mănuşă, atunci regulile cu privire la picioare trebuiau să fie mult mai stricte.

– Voiaţi să-mi fac bagajele?

– Nu! Nu. Adică... nu, eram furios. El tuşi. Am spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun.

Ea se uită la el doar ca să constate că el îi studia picioarele cu un zâmbet uşor.

Ea încercă să le ascundă sub capot, dar îşi dădu seama... că nu purta nimic pe sub cămaşa de noapte. Era îngrijorată că i se vedeau picioarele, dar el trebuia să fi ştiut... în fine, nu că ar fi putut vedea ceva. Capotul ei era dintr-un material gros şi rezistent, nu era deloc transparent. Dar gândul că era aici cu el, iar el ar fi putut doar să ridice marginea cămăşii şi să-i atingă pielea până sus... Ea îşi lipi genunchii. Şi dacă ar fi făcut-o, ar fi descoperit că se topea pe dinăuntru. Cel puţin asta simţea, era umedă şi umflată.

– Aş prefera să rămâi. Dacă vrei.

Când ea nu răspunse imediat, el îşi îndreptă umerii. Îşi îndepărtă mâinile şi făcu un pas în spate.

– Nu trebuie să vă temeţi că voi repeta scena din seara asta. Nu sărut... vreau să spun, sărut, dar nu obişnuiesc să-mi sărut guvernantele. Să te năpusteşti asupra unei tinere care lucrează pentru tine este un gest reprobabil, îmi dau seama prea bine de asta. Nu-mi pot imagina ce m-a apucat.

Faţa ei se îmbujoră. Ea îşi putea imagina asta prea bine şi era ceea ce îi crea o stare serioasă de disconfort.

– Nu v-aţi năpustit şi nu m-aţi forţat. Aş fi putut ţipa sau mai ştiu eu ce...

– Chiar şi aşa, este evident că sunteţi o tânără cu prea puţină sau fără nici o experienţă în artele budoarului...

Disperată, ea exclamă:

– Nu a fost bun sărutul?

– Ba da!

El îi trasă buzele cu degetele. Ea se luptă cu impulsul de a i le săruta.

– Chiar foarte bun, zise el. L-am savurat. Să ştii că a fost tot ce am visat.

„A visat despre sărutul meu?"

– Dar nu ţi-ai pus braţele în jurul meu, iar când te-am sărutat prima oară nu ai răspuns. De parcă ar fi savurat atingerea pielii ei, el îi netezi din nou buzele. Nu era rezistenţă, era mai degrabă uimire.

– Asta exprimau buzele mele?

El îşi ascunse un zâmbet.

– Tu nu simţeai ce voiau să spună ale mele?

– Ei bine... Ea privi din nou în jos şi se jucă cu nasturii de la gât. Ba da.

– De asemenea, adăugă el coborându-şi privirea spre degetele ei. Când o femeie vrea să cucerească în mod făţiş un bărbat, ea se descurcă să desfacă nişte nasturi în locuri bine plasate pentru a dezvălui un pic din pieptul ei.

Ea dădu drumul nasturilor şi strânse halatul până la gât, căci, chiar dacă nasturii erau încheiaţi, la câtă atenţie le acorda el, puteau la fel de bine să fie descheiaţi.

– Ştiai ce îmi faci, când... De parcă nu s-ar fi putut abţine, el îi desfăcu cordonul. Îşi puse palma pe talia ei, o lăsă să alunece pe burtă şi pe coapsă. Nu. Sigur că nu ştiai.

Dacă ar fi fost înţeleaptă, l-ar fi pocnit să-i zăngăne urechile. În schimb, ea îşi dădu capul pe spate, închise ochii şi savură presiunea mâinii lui, dulceaţa atingerii, atât de preţuită, atât de efemeră. El îşi luă mâna şi se uită la palmă de parcă i-ar fi putut vedea urma pe piele.

– Indiferent de situaţie, un bărbat onorabil nu îşi seduce guvernanta. Se îndreptă de spate şi vocea îi deveni din nou aspră, aşa cum suna mereu vocea colonelului Gregory. După cum ţi-am spus, domnişoară Prendregast, mai există bărbaţi onorabili pe lumea asta, iar eu sunt unul dintre ei.

– Da, răspunse ea, alunecând spre uşă. Vă cred. O s-o trimit dimineaţă pe Agnes înapoi în cameră.

El o privi de parcă ar fi vrut s-o urmeze.

– Mă închin în faţa înţelepciunii dumneavoastră superioare cu privire la bunăstarea fizică a fiicelor mele.

– Da. Ei bine... mulţumesc.

Ea se juca cu mânerul uşii, ruşinată şi stânjenită, vrând doar să poată dispărea în cameră şi să se ascundă sub plapumă. În acelaşi timp... în acelaşi timp ar fi vrut să rămână aici, să-l privească, să încerce să poarte o conversaţie despre absolut orice, pentru că... ei bine, nu ştia de ce, dar asta era ce voia şi doar o nebună ar fi vrut asta. „Corect?" Făcu un pas în spate spre camera ei. „Corect."

– Noapte bună, domnişoară Prendregast. Vocea lui era mai profundă, mai cutezătoare şi mai senzuală ca niciodată, precum crema de ciocolată şi vinul de porto.

– Noapte bună, domnule colonel Gregory.

Ea alunecă înăuntru şi îi închise uşa în faţă, simţind că se salvase de la multe necazuri – şi se condamnase la singurătate.

Capitolul 13

William deschise larg fereastra dormitorului, se aplecă să admire soarele de dimineaţă şi trase adânc în piept aerul rece de munte.

– E o zi minunată să fii în viaţă!

– Da, domnule colonel, aşa e. Ordonanţa lui, un tip înalt, subţire, acrit de exilul departe de agitaţia armatei avea o voce sarcastică. Nu e nici un nor pe cer, nu se pregăteşte nici o bătălie; putem să murim de plictiseală.

Plictiseală? Nu cu Samantha aflată nu departe, pe acelaşi coridor. Cine ar fi crezut că o femeie atât de aprigă şi cu privire atât de directă putea să sărute atât de timid şi cu o pasiune atât de uimitoare?

– Acum, haideţi, intraţi în apă, înainte să se răcească. Cleavers încercă apa cu cotul. E aşa cum vă place. Suficient de fierbinte cât să fierbi homari în ea.

Lăsând fereastra deschisă, William se afundă în cada de aramă.

– Perfect.

Apa fierbinte îi alina muşchii puşi la grea încercare de aventurile... şi capturile din noaptea trecută.

Treburile înaintau. Oamenii lui prinseseră un rus care mergea pe jos pe drumul spre Maitland şi, mai important, arestaseră doi englezi, bărbat şi femeie, care călătoreau separat, toţi spioni, toţi intenţionând să ajungă la adăpost, pe domeniul Featherstonebaugh. Bărbaţii vorbeau cu accent greoi – servitori care adunau informaţiile şi le vindeau pe bani. Dar femeia era o doamnă sofisticată, frumoasă, care avea asupra sa scrisori cu privire la dispunerea trupelor englezeşti în străinătate şi era foarte sigură că se putea folosi de frumuseţea ei ca să scape. Încercase să-şi folosească farmecele pe William. El nu numai că nu se arătase interesat, ci, în plus, se asigurase că va fi păzită de o femeie de mare încredere din sat. Doamna nu avea să scape.

Ieşind din baie, William se şterse şi îşi puse pantalonii şi cămaşa. Cleavers îi oferi două haine:

– Vreţi să purtaţi haina lungă verde, domnule colonel, ori pe cea neagră.

William îi reţinuse pe spioni, chiar şi pe doamnă, care se aflau în închisoarea din sat. Spera să aibă acelaşi noroc şi în seara asta, pentru că planul lui Throckmorton de a-i pune pe fugă pe toţi duşmanii avea un succes mult mai mare decât îşi închipuiseră ei că ar putea avea, iar planului lui de a-i prinde pe Lord şi Lady Featherstonebaugh când transmiteau informaţia se contura frumuşel.

– Cea neagră, desigur. De ce îmi tot prezinţi culori din astea revoltătoare?

– Pentru că le aveţi în dulap. Pentru că mulţi domni poartă culori din acestea sumbre, nu revoltătoare – doar sumbre. Pentru că sper ca într-o bună zi să vă târăsc înapoi în lumea mondenă, unde aţi putea fermeca o femeie să vă ia de bărbat şi atunci nu va trebui să vă mai aleg eu hainele.

Lui William îi veni o idee şi se holbă la Cleavers.

– Femeilor le place verdele?

Cleavers agăţă haina lungă verde înapoi pe umeraş.

– Da, domnule colonel. Vă spun asta de când a murit doamna, dar nu mă ascultaţi niciodată.

În felul lui hotărât, fără să se gândească la motivație, William se decise:

– Prea bine. Cea verde.

El luă eșarfa verde asortată și o legă cu grijă. Își puse vesta cu broderie verde pe piepți.

Cu toate astea, Cleavers stătea acolo cu gura căscată și cu haina neagră atârnându-i în mâini.

– Haide, omule! Grăbește-te!

Surprins, Cleavers lăsă deoparte haina neagră și îl ajută să o îmbrace pe cea verde.

Cleavers îi întinse lui William și cizmele bune, strălucitor de lustruite, iar William își îndesă piciorul întâi într-una, apoi în cealaltă.

Da, chestiunea spionilor se apropia, în sfârșit, de final. Ca să nu mai vorbim că și guvernanta se dovedise pricepută. Desigur, avea tendința să fie excesiv de critică, iar seara trecută fusese insolentă când îi citise caracterul. Din păcate, avusese un motiv foarte bun. Și, din fericire, îl calmase într-un mod pe care nu-l crezuse posibil.

În timp ce William aștepta nerăbdător, Cleavers îi ajustă eșarfa și marginile hainei.

– Mulțumesc, Cleavers.

Cleavers își duse mâinile la piept, studiindu-și opera.

– Pentru puțin, domnule colonel. Adăugă iute: Presupun că toate astea sunt în onoarea contesei Marchant.

William îl privi nedumerit.

– Cine? Ah, da, Lady Marchant.

Porni pe coridor, iar Cleavers privi în urma lui, gânditor. Poate că zvonurile care se auzeau prin casă erau adevărate.

William nu-și dăduse seama că Agnes crescuse atât de repede. Nu-i trecuse nici o clipă prin cap că fiica lui avea nevoie de ajutorul unei femei și că, pe deasupra, asta indica faptul că răzbunarea îi ocupa cu totul mintea. Se mândrea cu faptul că era în stare să se pregătească pentru orice eventualitate, dar eșuase în a o ajuta pe Agnes. Jalnic. Iar el nu tolera eșecurile, mai ales nu pe ale sale. Trebuia să repare lucrurile. Astăzi. Acum. Răsuci mânerul ușii de la sala de clasă.

Fiicele sale erau așezate la pupitre, iar William constată surprins că Samantha preda istorie. Chiar îi respecta orarul, dar în același timp ținea lecția într-un fel atât de animat, încât fetele o urmăreau cu priviri strălucitoare. Fu cuprins de o emoție stranie. Pentru prima dată de multă vreme, fiicele lui erau împreună, fericite și se înțelegeau, iar Samantha făcuse toate astea. Ea stătea la tablă, cu un băț în mână. Pe un ton entuziast, al unui admirator înfocat, ea le spunea:

– Așadar, vedeți că regina Elisabeta a reușit să unească poporul, evitând cu succes un contract matrimonial care i-ar fi subminat independența și autoritatea într-un guvern dominat de bărbați. Indiferent ce vă spun bărbații, o femeie se poate afirma și fără ajutorul unui soț.

William se încruntă. Ce le învăța pe copilele lui? Șapte perechi de ochi se îndreptară spre el.

– Tată!

Agnes se ridică în picioare. Celelalte o urmară, dar el le făcu semn cu mâna.

– Stați jos, stați jos!

Aruncându-i un zâmbet Samanthei, el se duse în spatele clasei și se sprijini de masă. Își încrucișă brațele și îi indică Samanthei să continue. Ea luă din nou arătătorul în mână, acum însă frumos îmbujorată. Nu se uita la el. În mod evident, își amintea de sărut.

N-ar fi trebuit să fie atât de flatat. Doar el tocmai o încuraja pe Teresa să creadă că avea să o ceară de soție. Știa în mod logic că Teresa era soția de care avea nevoie. Mai știa, de asemenea, tot logic, că pasiunea lui pentru Samantha, care îl chinuia tot mai tare, era rușinoasă din partea lui.

Ea continuă să vorbească:

– Buna regină Bess a reușit să evite ani întregi atacul spaniol printr-o combinație de șiretenie și promisiuni. Desigur, armele unei femei, dar arme care au funcționat când nimic altceva nu mai mergea.

Vivian își proptise bărbia în palmă și se uită la Samantha.

– Ce-a făcut, domnișoară Prendregast?

– A promis că se va *gândi* la o căsătorie cu regele Spaniei, știind prea bine că, dacă se căsătorea cu el, avea să-i fie aservită lui, iar Anglia – aservită Spaniei.

Privirea Samanthei alunecă spre William, îi brăzdă umărul, gâtul, pieptul fără să se apropie nici o clipă de chipul lui. El se aplecă și îi prinse privirea, ceea ce o făcu să roșească și mai mult și să se bâlbâie un pic.

– Pâ... până când acesta și-a dat seama că ea se juca cu el și a sosit să ne atace, Anglia își consolidase puterea maritimă și a putut înfrânge Armada spaniolă.

Samantha chiar era frumoasă. Părul ei era minunat de blond, ochii, de un căprui cald. Înaltă, subțire... unii ar fi spus chiar prea subțire, dar s-ar fi înșelat. Îi plăceau femeile ale căror rotunjimi nu se reliefau prin haine, iar el își imagină că, odată ce va avea ocazia să o dezbrace de corset... nu. Nu era corect. Dacă ar fi avut ocazia să o dezbrace de corset... Dar nu, nici asta nu era corect.

Un bărbat avea fanteziile lui, indiferent cum și le-ar fi interzis, așa că știa că avea să-i cuprindă sânii în palme. Și să-i țină, să-i dezmierde, să-i sărute...

O stare bruscă de disconfort îl făcu să se simtă vulnerabil și își puse glezna peste genunchi. Problema era că Samantha era îmbrăcată total nepotrivit, într-o rochie din muselină mov cu borduri din satin roz.

Guvernantele nu se îmbrăcau așa. Nu predau cu atâta entuziasm. Nu sărutau... ca niște virgine uimite, cu toată pasiunea și vibrația personalității lor. Samantha nu trebuia să fie o guvernantă. Ea ar trebui să fie o hurie, o curtezană... sau o soție.

El se uită în podea. O soție. A unui alt bărbat. Nu a lui. Nu îndeplinea nici un criteriu de pe lista lui. Nu-i știa proveniența. Nu-i cunoștea familia. Nu-i cunoștea temperamentul și nimeni nu ar fi putut spune despre ea că era umilă. Era evident că nu aveau nimic în comun. Cu toate astea, se gândi el... ar fi putut fi soția potrivită pentru el. Ceea ce, desigur, era o prostie. O adusese pe Teresa cu intenția de a vedea cum se potrivea în casa lui și acum se concentra asupra Samanthei? Își pierduse mințile?

Ba mai mult, chestiunea legată de Lord şi Lady Featherstonebaugh ar fi trebuit să-i ocupe tot timpul şi toată atenția. Putea să se ocupe de problemă în timp ce o curta pe Lady Marchant. Nu putea face acelaşi lucru în timp ce o curta pe Samantha.

Pufni. La naiba, abia dacă putea să mai stea în picioare în timp ce poftea la Samantha! Ridică privirea şi îşi dădu seama că Samantha şi copiii se holbau la el.

– Nu sunteți de acord cu mine, domnule colonel? întrebă Samantha un pic cam prea amabil.

Nu-i mai evita privirea; se uita direct la el acum, cu o căutătură tăioasă. El se uită la copile. Nu putea spune că nu fusese atent. Asta i-ar fi subminat autoritatea Samanthei. Dar nici nu putea să fie de acord orbeşte cu orice ar fi spus Samantha. Îşi alese cuvintele cu grijă şi zise:

– Doar mă întrebam cum ați ajuns la aceste concluzii.

– Că Maiestatea Sa, regina Elisabeta, a fost unul dintre cei mai străluciți tacticieni din istoria Angliei? Samantha îşi puse mâinile în şold. Cum ați putea aduce un argument împotriva acestei afirmații?

– Nu, nu! Sunt de acord. Dar mai cred şi că, la fel ca mulți alți comandanți străluciți, ea a devenit măreață alegându-şi cu atenție consilierii, ascultându-le sfaturile şi acționând în consecință. Acum putea sta din nou în picioare, aşa că se ridică. De asemenea, la fel ca mulți alți comandanți străluciți, câteodată acționa cum credea că era mai bine.

– O precizare bună, domnule colonel. Samantha îi aruncă un zâmbet strălucitor. Regina Elisabeta a fost un monarh absolut, dar în acelaşi timp nu şi un tiran, ca mulți dintre regii noştri.

El îi întoarse zâmbetul. Roşeața reveni în obrajii Samanthei. În încăpere se făcu foarte linişte cât ei doi se priviră. Doi oameni care nu aveau nimic în comun, şi care totuşi aveau atât de multe de împărțit.

Apoi Emmeline întrebă:

– Tasi, possi sstă sstai ssi la masemasică?

Scuturându-se ca să scape de vraja privirii ei, el se duse şi îngenunche lângă Emmeline.

– De ce şi la matematică, Emmeline?

– Pentru că sscăderea e grea, se văicări ea.

– Nu şi pentru tine. Pe un ton care era limpede că se va auzi în toată clasa, el şopti: Tu eşti fiica mea cea mai deşteaptă.

– Nu e adevărat, zbieră Kyla.

El îşi deschise braţele şi le lăsă pe fete să se năpustească spre el. Trecuseră ani buni de când nu se mai îmbrăţişaseră aşa, atât de mulţi încât îşi amintea că ridicase privirea şi o văzuse pe Mary privindu-i cu un zâmbet. De data asta, când ridică privirea, o văzu pe Samantha, şi asta era în regulă. Mary ar fi fost de acord cu Samantha, cu bunătatea ei, cu disciplina ei, cu dragostea ei pentru copii.

Agnes rămase deoparte, privindu-l cum se uita la Samantha, iar el întinse mâna spre ea. Fiica lui femeie zâmbi şi îi întinse mâna, iar el i-o duse la buze într-un salut afectuos. După ce le îmbrăţişă pe toate, împreună şi separat şi o asigură pe Kyla că ea era cea mai deşteaptă, cu excepţia Henriettei, a lui Vivian, a lui Agnes şi a Marei – şi a lui Emmeline – se îndreptă spre Samantha, târând copiii după el, şi îi făcu o plecăciune guvernantei care fusese mai deşteaptă decât fiicele lui.

– Faceţi o treabă minunată cu copiii mei.

Ea îl privi ciudat de solemnă.

– Vă mulţumesc, domnule colonel. Fetele sunt minunate.

El se uită la copiii care se agăţau de el.

– Rochiile voastre sunt gata?

Toate începură să vorbească deodată. El le aduse la tăcere şi arătă spre Agnes.

– Încă nu, tată, dar aproape, răspunse ea. Le probăm mereu.

– E plicticos să stai la probă, zise Henrietta.

– Atunci o să-i spun croitoresei să se oprească de îndată, căci fiica mea se plictiseşte.

– Nu! Nu, eu mă prefac că sunt o prinţesă care se duce la bal şi nu mă mai gândesc la asta. Henrietta se îmbufnă. Doar când mă mai înţeapă cu acul.

Toate fetele gemură şi bombăniră.

– Abia aştept să vă văd îmbrăcate cu ele. Acum mă voi duce să organizez petrecerea, iar voi, fetelor, veţi învăţa matematică.

O mângâie pe Emmeline pe obraz, apoi pe Agnes, şi înainte să se apuce să-şi dea seama, şi pe Samantha. Samantha îşi dădu capul înapoi.

– Domnule colonel, să nu mă confundaţi cu una dintre fetele dumneavoastră.

Mişcarea ei, reproşul, îl deranjară.

– N-am făcut-o nici o clipă. Permise unei părţi din pasiunea pe care o simţea să i se oglindească în privire şi îşi dori ca ea să-şi amintească la fel ca şi el.

Obrajii ei se îmbujorară pe loc, dar îşi strânse buzele într-o expresie fermă, privindu-l fix – o femeie care nu putea fi convinsă decât cu cele mai dulci arme.

– Vă urez o zi bună, domnişoară Prendregast. Copii.

Şi ieşi, aruncându-i o ultimă privire plină de subînţeles, îndreptându-se spre verandă.

Să n-o confunde cu una dintre fetele lui! Cât se poate de adevărat!

Capitolul 14

Se aşteptase să o găsească pe Teresa instalată sub o copertină. Aşa cum promisese, transformase veranda în centrul pregătirilor. În faţa ei, pe masă, erau întinse liste, schiţe şi grafice. Avea în apropiere un clopoţel cu care să cheme servitorii, care veneau şi plecau, primind instrucţiuni şi raportând îndeplinirea lor; o vază cu garoafe, albe, roz şi roşii se afla şi ea pe masă, cu florile legănându-se uşor în adierea vântului. Teresa, constatase William, ar fi fost un general foarte bun.

Ar fi o soţie bună pentru el.

– William! În sfârşit. Cu un zâmbet de bun venit, ea îşi întinse mâinile spre el.

El i le sărută galant. Ea se retrase imediat şi luă un toc în mână. Era limpede că el era doar o pauză pasageră. Înmuie tocul în cerneală, scrise câteva cuvinte şi anunţă:

– Am decis. O să instalăm corturi pe peluză între casă şi lac, iar dacă vremea va permite, vom servi prânzul acolo în toate cele trei zile.

Ea arăta proaspătă şi minunată în rochia ei galbenă şi cu pălăria cu boruri albe, cu buzele uşor nuanţate şi ochii vigilenţi.

– Un cort pe peluză? Asta era cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată. De ce, când avem o sală de mese foarte bună.

Ea se încruntă la el cu o ferocitate drăgălaşă.

– Nu te poţi aştepta să luăm toate mesele acolo. Ar fi plicticos. Nu, exteriorul ne va oferi variaţia necesară şi, în afară de asta, picnicurile sunt la modă.

– Atunci, să organizăm un picnic.

William fusese plecat până târziu noaptea trecută, în căutarea trădătorilor. Nu avea răbdarea să îi scoată Teresei din cap ideile aiurite, dar nici nu se putea răsti la ea cu nerăbdarea pe care o simţea. La urma urmei, ea îi făcea o mare favoare.

– Vreau să-mi impresionez musafirii.

El voia să-i impresioneze pe Lord şi Lady Featherstonebaugh.

– Desigur, dragul meu. Aceasta este prima ta interacţiune socială după prea multă vreme. Ea îl bătu uşor pe braţ, îi aruncă un zâmbet şi se întoarse la liste. În prima zi vom avea gustări revitalizante pentru când vor sosi, astfel încât, pe măsură ce sosesc, să aibă timp să se împrospăteze. O să punem şi scaune, dar doar câteva, pentru ca oaspeţii să fie obligaţi să socializeze. Seara vom avea o reuniune informală. O să avem un salon pentru jocul de cărţi, alte jocuri şi muzică. Doamnele se vor putea ocupa de muzică...

– Nu uita de copii.

– Nu. Cum aş putea uita de ei. Se văzu limpede cum se forţa să zâmbească entuziast. La momentul acela, copiii care sunt oaspeţi pot zâmbi politicos. Apoi poate dans şi, dacă lumea doreşte, o cină la miezul nopţii.

Părea să fie o petrecere absolut obişnuită, dar el nu era nebun să spună aşa ceva.

– Absolut încântător.

– Mulţumesc. A doua zi vom instala scaune şi mese şi vom lua prânzul. Sper că vremea va fi caldă.

– Dacă poruncești tu, atunci așa va fi cu siguranță.

Nici măcar Dumnezeu nu ar fi îndrăznit să o contrazică pe Teresa.

– Mulțumesc. Ce gând frumos. Abia dacă îl băga în seamă. O să servim somon în aspic, brânzeturi, plăcintă rece de vânat și înghețate... sunt așa de bucuroasă că ai o ghețărie, dragul meu.

– Foarte utilă, într-adevăr. Nu uita că fetele mele vor dori să întrețină oaspeții.

– O, Doamne!

Nu părea atât de entuziasmată pe cât ar fi trebuit să fie. Încă nici măcar nu reușise să le învețe numele și nu părea în stare să poarte o conversație cu fetele. Oare Teresei nu-i plăceau copiii? Căci acest lucru ar fi fost un impediment în calea planului său de a se căsători cu ea.

Ea își consultă programul.

– Nu am timp atunci pentru ele. Mai degrabă... haide să le programăm pentru după-amiază, târziu, chiar înainte de ceai. Apoi îi vom invita pe oaspeți să urce să se schimbe. În seara aceea vom avea balul.

El se gândi că poate ar trebui să-și exprime entuziasmul. În schimb, abia reuși să-și rețină un oftat.

Distracția însemna al naibii de multă muncă, iar oamenii lui patrulau drumurile fără el.

– Am comandat deja orchestra, zise Teresa. Vor veni din York.

El spera ca regina Victoria să aprecieze toate eforturile sale de a menține siguranța în regat, căci toate astea îl costau o avere. Teresa probabil că-i citise gândurile, căci îi spuse:

– Haide, dragul meu. Ai expresia aia de economie pe chip. Amintește-ți, nu ai dat nici o petrecere timp de trei ani, așa că aceasta trebuie să compenseze pentru restul.

– Da, și tot ce va urma va trebui să fie și mai amplu.

Ea scoase o garoafă din vază, îi rupse tulpina și i-o puse la rever. Îi puse mâna pe piept și îl privi în ochi.

– Cei mai mulți bărbați nu-și dau seama de asta.

Ea îl atingea, se uita la el. Îi vorbea cu vocea ei melodioasă. Și nu simțea nici măcar umbra excitației pe care o simțise la un singur cuvânt rostit de Samantha. Samantha cu replicile

el și cu observațiile ei sarcastice... şi cu gura ei dulce şi trupul lung și zvelt.

– Bine, zise el supărat, deşi nu-şi amintea prea exact cu ce fusese de acord.

– Nu-ți face griji pentru bal. Va fi minunat.

– Nu sunt îngrijorat din pricina balului.

Era îngrijorat că Lord şi Lady Featherstonebaugh nu vor veni pentru ca el să-i poată prinde în capcană.

– Aşa şi trebuie. Ea îl mai bătu o dată pe rever, ferm. O să avem o cină la miezul-nopții. În ultima zi... încă un dejun în corturi, cred, sau poate pe verandă, apoi toată lumea va pleca.

Terminase. În sfârşit.

– Sună minunat. Abia aştept să văd cum este dus la îndeplinire planul tău.

Deşi nu își mai dorea alte petreceri şi mai multe discuții de genul acesta... dacă se căsătorea cu ea, aşa cum intenționa să facă.

– Asigură-te că vor fi locuri pentru conversații private, unde bărbații vor putea să se relaxeze şi să discute despre afaceri sau despre plăceri.

– Desigur, desigur. Dar cu adunarea asta nu o să fie cine ştie ce plăceri. William, sunt mai mulți bărbați decât femei printre invitați. Ea bătu darabana cu unghiile ei lungi pe masă. Mult mai mulți bărbați decât femei.

– Da, da. Ştiu.

Dar doar bărbații lucrau la minister şi în armată. Doar bărbații ar fi atras spioni importanți ca Lord şi Lady Featherstonebaugh.

– Nu cunosc atât de multe femei.

– De-asta ar fi fost bine să aştepți până ajungeam aici înainte să întocmeşti lista de oaspeți. Teresa făcu un efort vizibil să-şi alunge iritarea. Dar ce-i făcut e bun făcut. Cele câteva doamne singure vor fi foarte fericite cu toată atenția care li se va acorda.

Era ciudat. Teresei părea să-i placă domeniul lui, casa lui, părea să țină şi la el. Cu toate astea, nu părea să se potrivească la Silvermere. Strălucea ca un diamant, prezentându-şi diverse fațete în orice direcție s-ar fi răsucit, dar el nu ştia care era cea

adevărată. Trebuia să se întrebe – ce secrete ascundea, încât avea nevoie să se prefacă așa de bine?

Şi de ce, se întrebă în continuare, îi păsa? Toate motivele pentru care încă o considera o soție potrivită mai erau valabile. Era din aceeaşi clasă socială cu el, era elegantă, o gazdă bună, bine îmbrăcată şi le putea prezenta pe fiicele lui în societate. Îşi pierdea vremea încercând să înțeleagă o femeie. Nici un bărbat nu putea face asta. Cu toate astea, aici era problema. De când o cunoscuse pe Samantha, câteodată i se părea că o înțelege. Şi că ei doi nu aveau nimic în comun.

Trebuia să înceteze să se mai gândească la astfel de nebunii. Îi făcu semn unui valet, apoi o întrebă pe Teresa:

– Ai luat micul dejun?

– Da, dar tu poți să comanzi, dacă doreşti. Îl privi cu atenție. Deşi nu te ştiam aşa de leneş. Ai fost iarăşi plecat azi-noapte?

Ea îi dăduse permisiunea să umble după femei, aşa că se gândi că n-avea ce să strice dacă recunoştea.

– Am plecat pe la unsprezece.

– Doar pe la unsprezece?

Ea îşi ridică tocul, îl înmuie în cerneală de două ori la rând, apoi îl trânti pe masă. Obiectul ateriză lăsând o pată mare pe una dintre listele ei, dar ea nu băgă de seamă.

– William, trebuie să-ți vorbesc.

El termină de comandat micul dejun, apoi spuse:

– Desigur, draga mea. Ce s-a întâmplat?

Ea îşi îndreptă umerii înguşti şi izbucni:

– Ştiu cât de mult preț pun militarii pe confidențialitate şi cred că, dacă voi vorbi, voi viola acea confidențialitate, dar este vorba despre copiii tăi.

Acum o asculta cu atenție.

– Despre ce e vorba?

– Aseară, târziu, încă nu reuşeam să adorm. Am auzit voci pe coridor. Am ieşit şi am văzut-o pe domnişoară Prendregast *vorbind* cu un *bărbat*.

El petrecuse mulți ani în armată, negociind cu populația locală neîncrezătoare, având de a face cu ofițeri aroganți şi ignoranți. Învățase să-şi ascundă gândurile şi niciodată nu simțise

nevoia să-și pună în practică acest talent mai puternic decât în clipa aceea. Vorbind? O văzuse pe Samantha vorbind cu un bărbat? Cu el? Sau o văzuse pe Samantha sărutându-se cu un bărbat? Cu el?

Dar dacă Teresa i-ar fi văzut sărutându-se, ar fi zis asta. Nu putea trage nici un folos evitând subiectul. Iar el nu avea de gând să repete experiența, indiferent cât de plăcută fusese. El o respecta pe domnișoara Prendregast. Aceasta putea fi încăpățânată, prea hotărâtă și prea directă, dar era devotată copiilor lui. Merita un premiu pentru faptul că vorbise atât de deschis seara trecută, iar lui nu-i venea să creadă cât de obtuz fusese.

– Eu eram bărbatul. Agnes se simțise rău și se dusese la domnișoara Prendregast. Eu eram supărat și ne-am certat.

Ba chiar mai mult, dar chiar dacă Teresa ar fi știut asta, ea nu l-ar fi judecat. Doar îl asigurase de asta.

– Doamne sfinte! Vrei să spui că domnișoara Prendregast nu are nici măcar serile libere?

Teresa îl surprinse. Se gândea că avea s-o condamne pe domnișoara Prendregast pentru imoralitate. În schimb, ea se gândea la deranjul pe care îl suferise aceasta.

– Conform regulilor, copiii trebuie să plece la culcare la ora nouă și să rămână în pat.

– În mod evident, domnișoara Prendregast le-a fermecat într-atât, încât consideră că pot să-i invadeze timpul liber.

– Da.

La asta nu avea ce să argumenteze.

– Biata domnișoară Prendregast. Teresa scutură din cap și oftă. Oricând unul din copii vrea să ajungă la ea, se duce la dormitorul ei din casă. Nu ți-e teamă că o s-o pierzi? Ea spune că e de la Distinsa Academie a Guvernantelor. Doamnele acelea sunt foarte căutate. Nu e obligată să rămână într-un loc unde are atât de puțină liniște.

El se încruntă. Într-un fel, Teresa avea dreptate. El nu voia ca Samantha să devină nemulțumită și să plece... pentru că, desigur, o guvernantă bună era la mare preț.

– Din păcate, mă tem că domnişoara Prendregast este atât de sociabilă, încât le va primi pe fete în continuare, orice aş spune eu.

– Are maniere aşa de frumoase şi vorbeşte atât de bine. E o femeie încântătoare. Încântătoare. Absolut minunată. Teresa se bătu pe obraz, gânditoare. Poate că ar fi un plan mai bun dacă ai caza-o într-una dintre casele de pe domeniu, ca să se poată bucura de timpul ei liber.

– Nu, răspunse el fără să se gândească.

– De ce nu?

Pentru că o voia pe Samantha sub acoperişul lui. Teresa îl apucă de amândouă mâinile şi îl privi în ochi.

– Ştiu că este mai convenabil pentru tine dacă domnişoara Prendregast este mai aproape în caz că unul dintre copii se îmbolnăveşte, dar, dragul meu, trebuie să te porţi frumos cu biata fată. Deja e atât de slabă, încât mi-e teamă că, dacă mai pierde nopţile, să nu se îmbolnăvească.

– Crezi că e bolnavă? întrebă el alarmat.

– Nu. Sunt sigură că... Ei bine, pare destul de rezistentă când le însoţeşte pe fete la plimbare ca să exerseze cântatul. Şi, după cum spuneai, mănâncă foarte bine. Teresa îşi duse mâna la burtă. Ai putea chiar să crezi că are tenie. Aşa că nu, nu te preocupa de sănătatea ei. Gândeşte-te doar la bunăstarea ei – ştiu că vei lua decizia potrivită.

Nu-i făcea nici o plăcere să recunoască, dar Teresa avea dreptate, iar reacţia lui viscerală era greşită. Complet greşită.

Pe deasupra, soluţia asta ar îndepărta-o pe Samantha de el în timpul nopţii şi, oricât ura să admită asta, când era în pat, se gândea la ea. Ceea ce nu era bine, căci el o curta pe Teresa. Samantha îi distrăgea atenţia, şi chiar dacă era încrezător că va depăşi această ridicolă atracţie faţă de guvernanta lui, îi era mai uşor când n-o vedea aşa de des. La urma urmei, auzise de un lord care nu mai departe de anul trecut înnebunise de-a binelea şi se căsătorise cu menajera lui, dar William nu şi-ar pierde niciodată într-atât capul pentru o femeie. Mai ales pentru o femeie care probabil că nu s-ar potrivi în societate.

– Îți mulțumesc, Teresa. Domnişoara Prendregast se va muta mâine.

– Cred că e cea mai bună idee.

Teresa zâmbi uşor, deja pierzându-şi interesul pentru o chestiune care se rezolvase spre satisfacția ei.

El se ridică, făcu o plecăciune şi dădu să se îndepărteze. Apoi se opri.

– Am o idee. Tu însăți ai spus că domnişoara Prendregast are maniere elegante.

– Da, aşa am spus, replică prevăzătoare Teresa.

– Atunci domnişoara Prendregast va ocupa unul dintre locurile libere pentru femei de la petrecere. Va ajuta la echilibrarea numărului de invitați.

Şi avea să fie un test pentru a vedea dacă Samantha se înțelegea bine cu prietenii săi.

– Mă bucur că mi-a venit ideea.

– O, şi eu.

Capitolul 15

– Pssst.

Agnes îşi înălță capul de pe pernă şi privi în întuneric.

– Vivian?

– Da, eu sunt. Lasă-mă să mă vâr lângă tine.

Agnes ridică plapuma şi Vivian se cățără înăuntru.

– Ce vrei?

Nu-i plăcea să o aibă pe Vivian în pat cu ea chiar acum. Încă mai sângera şi din când în când îi venea să plângă, mai ales dacă se gândea cum le îmbrățişase tatăl lor astăzi. Îi amintea de vremurile când mama ei încă mai trăia, doar că tata se uitase într-un anume fel la domnişoara Prendregast care o făcuse pe Agnes să se neliniştească.

Cu o voce cântătoare, Vivian începu:

– Eu ştiu ceva ce tu nu ştii.

Agnes se încordă. Oare Vivian își dăduse seama că Agnes fusese trădată de corpul ei?

– Tatei îi place de domnișoara Prendregast.

Agnes oftă ușurată. Nu voia să o lumineze pe Vivian cu privire la sângerarea lunară. Era destul de rău că trebuia să se confrunte ea însăși cu problema; chiar nu mai simțea nevoia să vorbească despre asta.

– De unde știi asta?

Vivian își ascunse capul sub plapumă.

– Aseară, când toată lumea dormea, m-am sculat să folosesc oala și ghici ce am văzut pe coridor?

– Ce?

– Tata o săruta pe domnișoara Prendregast.

– Nu!

Nu, domnișoara Prendregast fusese în pat cu Agnes.

– Ba da. Îți zic că i-am văzut.

Desigur, Agnes adormise. Și dormise buștean până dimineață, când domnișoara Prendregast o trezise și o trimisese la ea în pat.

– O săruta ca și cum... nu știu... ca și cum...

Vivian nu prea reușea să-și găsească vorbele. Așa că Agnes o ajută, tot mai entuziasmată:

– Ca și cum o plăcea?

– Da! Iar ea era în cămașă de noapte! Vivian părea șocată. Ce-ar trebui să facem?

În felul ăsta complotaseră mereu cum să scape de guvernante. În pat, cu capetele sub plapumă. Dar de data asta lucrurile păreau diferite. Diferite și mai bune.

– Vrei să spui... să o alungăm pe domnișoara Prendregast? întrebă Agnes nesigură.

– Nu, prostuțo! Să ne asigurăm că tata se căsătorește cu ea!

Agnes se relaxă sub plapumă.

– Ca să putem fi din nou o familie.

– Asta îmi doresc.

– Și eu la fel.

Pe podeaua din lemn se auziră pași apăsați. O singură lumânare aduse cu sine o lumină palidă, iar fetele dădură plapuma la o parte atât cât să poată vedea pe deasupra ei.

Menajera se uita supărată la ele, îmbrăcată în halat şi cu scufia de noapte pe cap.

– Ajunge cu atâta complotat pentru seara asta, fetelor. Mergeţi la culcare. Mâine e o zi mare şi eu o să fiu obosită dacă nu îmi fac somnul de frumuseţe.

Ambele fete chicotiră, dar nici una nu spuse la ce se gândeau. Somnul de frumuseţe n-ar fi avut cine ştie ce efect. Doamna Shelbourn era bună la suflet, doar că ura să doarmă în aceeaşi cameră cu ele.

– Da, doamnă. Vivian se dădu jos din pat. Ce se întâmplă mâine?

– Păi e penultima zi înainte de petrecere, desigur! Doamna Shelbourn o conduse pe Vivian înapoi în pat, apoi se întoarse şi o mângâie pe Agnes pe frunte.

– E totul în regulă, draga mea?

Ceea ce însemna că voia să ştie dacă Agnes avea nevoie de ajutor cu problema ei. Domnişoara Prendregast avea dreptate. Toate femeile erau foarte drăguţe şi înţelegătoare faţă de chinul lui Agnes, iar ea nu se supără de întrebare. Făcea ca totul să pară atât de limpede. Agnes clătină din cap şi închise ochii. Şi începu să facă planuri despre cum să-l căsătorească pe tatăl ei cu domnişoara Prendregast.

Nimeni nu ştia care era scopul întrunirii. Cu siguranţă, Samantha nu avea idee. Servitorii se aliniară la peretele holului. Fetele stăteau în faţa lor aliniate şi ele, de la cea mai înaltă la cea mai mică. Samantha o ţinea pe Kyla de mână şi toată lumea îl privea pe colonelul Gregory.

Acesta stătea băţos în mijlocul holului, îmbrăcat într-un costum conservator din stofă bleumarin. Avea mâinile în şolduri şi îşi privea personalul înşirat în faţa lui cu ochii aceia albaştri care îi dădeau Samanthei fiori pe şira spinării – deşi se temea că nu mai erau fiori reci.

– V-am adunat aici din două motive. Primul, zise el, ridicând degetul – oaspeţii vor sosi mâine şi vreau să ştie toată lumea că, dacă vedeţi ceva care îi plictiseşte, să veniţi să-mi comunicaţi.

Samantha nu avea experiențe prea plăcute legate de petreceri și de oaspeți privilegiați și plictisiți și ce făceau doar ce putea ca să le treacă plictiseala, așa că știa prea bine ce voia colonelul să spună. Desigur, Mitten știa asta la fel de bine, căci pe tonul lui prevenitor, avu grijă să întrebe:

–Scuzați-mă, domnule colonel, dar pentru ca și personalul mai nou să se lămurească, ați putea explica mai exact care ar fi aceste situații?

–Bunăoară, n-aș fi foarte încântat dacă oaspeții s-ar apuca să șterpelească argintăria. Colonelul Gregory făcu o față lungă. Și din nefericire, câteodată...

Mitten, împreună cu ceilalți servitori, aprobară solemn din cap.

–Ceea ce mă aduce la al doilea punct. El ridică un al doilea deget. A dispărut portretul în miniatură al soției mele, pe care îl țin pe birou.

Samantha simți că i se face inima cât un purice. Servitorii scoaseră exclamații de uimire și se priviră.

–Înțeleg că uneori se mai întâmplă și accidente și presupun că în timpul curățeniei s-a petrecut un astfel de accident.

Toată lumea se uită la slujnica răspunzătoare de parter. Ea clătină din cap.

–Dacă cineva, indiferent cine, a spart rama ori s-a petrecut un altfel de accident și nu vreți să admiteți asta, înțeleg pe deplin. Colonelul Gregory își asumase rolul de comandant, cu umerii mândri, picioarele drepte și ochii severi, dar blânzi. Îmi puteți aduce mie miniatura, iar eu promit că nu vor exista consecințe. Sau puteți să o lăsați pe birou și nu voi pune întrebări. Dar vă rog să o înapoiați. Este foarte importantă pentru mine.

Samantha studie mulțimea în căutarea vinovatului.

Servitorii erau toți tăcuți și neclintiți, ori tăcuți și supărați. Copiii aveau ochii mari și plini de lacrimi; Agnes se uita urât la toată lumea, iar Mara își mușca buzele.

Colonelul Gregory studia și el oamenii. Privirea lui se opri scurt asupra Samanthei, dar nu părea să caute vinovatul în ea. Nu, căldura privirii lui vorbea despre cu totul altceva, iar Samantha constată că dorea s-o ia la fugă, departe – ori spre el. Și toată

lumea era de față. Sigur că toată lumea observase cum i se colorare obrajii.

Își coborî privirea. Dar, bineînțeles, dacă observaseră, probabil că se gândeau că ea era hoțul. Cu siguranță, colonelul Gregory o acuzase cu privire la plosca cu alcool, iar asta în situația în care nu știa nimic despre trecutul ei. Ea își îndreptă umeri. Trebuia să-și amintească cine era și ce era și să nu se lase sedusă de interesul pasager al unui bărbat.

Pe scară se auzi gălăgie și toată lumea întoarse capul. În capul scărilor stătea Lady Marchant, minionă și elegantă într-o rochie de dimineață din muselină bleumarin presărată cu flori argintii și o panglică argintie asortată în jurul taliei.

– Îmi cer scuze. Ea duse la gură o mână îmbrăcată într-o mănușă argintie. Întrerup o întrunire a personalului. Tocmai coboram la micul dejun.

– Un plan excelent!

Colonelul Gregory zâmbi de parcă ea ar fi fost cea mai dragă prietenă a lui. Samantha strânse din buze. Trebuia să treacă peste această antipatie irațională față de Lady Marchant. Lady Marchant abia dacă știa că ea exista și avea un motiv bun pentru asta. Știa la fel de bine ca și Samantha – se pare, chiar mai bine decât Samantha – că o guvernantă nu era o amenințare pentru poziția ei ca potențială viitoare soție a colonelului Gregory.

În săptămâna care avea să urmeze, Samantha abia dacă îi va vedea pe Lady Marchant și pe colonelul Gregory, ori pe cei mai mulți dintre oaspeți. Iar asta se putea întâmpla doar dacă era însoțită de o armată de copii. Și de îndată ce Lady Marchant își va asuma poziția de soție a colonelului Gregory, ea va dori să aducă personal nou. Probabil că o va concedia pe Samantha, iar Adorna n-avea cum să fie din nou supărată cu privire la întoarcerea ei la Londra din acest motiv.

Astfel, Lady Marchant putea deveni eliberatoarea Samanthei. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare și să înceteze să-i imite în mod ironic mersul legănat și fluturatul genelor.

Colonelul Gregory continuă:

– Ieși pe verandă, Teresa. Valeții vor veni curând să-ți aducă micul dejun.

Lady Marchant coborî scările și ieși pe ușă ca o zână, răspândind praf de zâne în jurul ei. Colonelul Gregory se întoarse spre servitorii adunați în hol.

– Asta e tot. Va trebui să lucrăm ca o echipă ca să transformăm această petrecere într-un succes și sunt convins că vom reuși împreună. Pocni din călcâie.

– Liber!

Samantha nu știa dacă să fie impresionată de loialitatea pe care o inspira sau să se amuze de stilul lui milităros. Toată lumea plecă rapid. Mai trebuiau făcute multe lucruri în ultima clipă. Bucătăreasa, mai ales, avea deja de ceva vreme o expresie încordată întipărită pe chip.

Samantha începu să le dirijeze pe fete înapoi spre sala de clasă, când se auzi vocea colonelului Gregory:

– Copii, vă rog să mai rămâneți.

Copiii se răsuciră cu precizie militară și îi așteptară ordinele.

Apropiindu-se de Samantha, el i se adresă suficient de încet încât doar ea să-l audă.

– Vă amuz cumva, domnișoară Prendregast?

– Absolut deloc, domnule colonel.

– Râdeați de mine.

Ea nu știa dacă să se uite la el, sau dincolo de el, ori la picioare. Își mai amintea încă de senzația gurii lui peste a ei, de felul în care el se apropiase de ea, parcă îmbrățișând-o, și abia dacă putea să vorbească de rușine și... Ei, de ce să nu recunoască? De plăcere. Voia să stea lângă el, să-i asculte vocea, să-și închipuie că el voia s-o sărute din nou.

– Nu râdeam... Doar că... sunteți foarte milităros. Ca un ofițer.

– Da, așa este. Am stat în India și în munți peste zece ani. Unele obiceiuri mi-au rămas. Asta vă deranjează?

Surprinsă, ea ridică privirea spre el.

– De ce v-ar păsa ce gândesc eu?

– Sunt un bărbat foarte simțitor. Pe buzele lui juca un zâmbet, iar el părea atât de satisfăcut de propria persoană ca și un băiețel care tocmai pusese la cale o șotie. Sau de parcă tocmai râdea de ea.

Expresia ei deveni severă. Ar face bine să nu râdă... altminteri... la cină o s-o ajute pe Kyla să-i verse lapte în poală. Ea se relaxă. Răzbunările de care dispunea o guvernantă erau mărunte şi meschine, dar cu siguranţă savuroase.

Colonelul Gregory se întoarse şi se adresă copiilor:

– Mergem în camera de joacă. Urmaţi-mă.

Îi conduse pe scări în sus.

Samantha rămase în spatele lui Agnes, încercând foarte tare să nu observe cum i se lipeau pantalonii de coapse sau cum posteriorul i se mişca la fiecare pas. Fetele de pe stradă mai comentau din când în când mai desfrânat despre felul cum arăta sau se mişca trupul unui bărbat, dar după cum precizase Samantha cu încrâncenare, atât de puţini bărbaţi meritau să fie priviţi, încât de cele mai multe ori nici nu se uita la ei. Iar acum nu-şi mai putea lua ochii de la un reprezentant al speciei. Colonelul Gregory se dovedea excepţia de la regulă.

Urcară scările până la etajul al doilea, unde se afla camera de joacă. Fetele intrară, cu Samantha pe urma lor. Din balansoarul aflat într-un colţ al camerei se ridică o femeie de vreo cincizeci de ani. Avea o faţă rotundă ca un măr, obraji bucălaţi şi un zâmbet permanent care îi dădea Samanthei o senzaţie de căldură.

Fetele zâmbiră şi ele, surprinse dar şi fericite.

Apropiindu-se de femeia cu chipul binevoitor, colonelul Gregory îi luă mâna şi o conduse spre Samantha.

– Doamnă Chester, aceasta este domnişoara Prendregast, guvernanta noastră.

– A, domnişoară Prendregast, la Hawksmouth sunteţi deja faimoasă. Doamna Chester îi zâmbi cu toată faţa şi îi făcu o reverenţă. Pentru că aţi îmblânzit ştrengăriţele-astea.

Spre surprinderea Samanthei, fetele se foiră şi rânjiră ruşinate.

– Doamnă Chester, acestea sunt ştrengăriţele... vreau să spun fiicele mele.

Colonelul Gregory le prezentă pe fiecare în parte, iar ele făcură reverenţele de rigoare, studiind-o în acelaşi timp pe doamna Chester.

Zâmbetul doamnei Chester deveni şi mai larg, iar ea îşi împreună mâinile.

–Aşadar, voi sunteți drăgălaşele fete de care o să am grijă să se culce la vreme.

Samantha se uită la colonelul Gregory şi observă că acesta zâmbea. Simți cum o cuprinde din nou căldura; trebuia să înceteze să se mai înroşească de fiecare dată când el zâmbea.

–Eu sunt noua voastră bonă şi o să ne distrăm foarte bine împreună, vă asigur. Vocea ciripitoare a doamnei Chester vibra de mulțumire. N-am mai avut aşa copii drăgălaşi de care să mă îngrijesc de când ai mei au crescut.

Copilele se uitară ca una la tatăl lor.

–Doamna Chester a fost de acord să fie bona noastră, zise el, cât timp vom avea nevoie de ea, să aibă grijă de.voi, mai ales săptămâna asta când vom avea nevoie de domnişoara Prendregast să completeze numărul oaspeților la petrecere.

Tăcerea copiilor se adânci, şi se întoarseră să se uite la Samantha.

–O, domnişoară Prendregast, o să mergeți la petrecere!

Ochii Henriettei erau mari de uimire.

–Da, domnişoară Prendregast, o să mergeți la petrecere – Agnes se uită cu subînțeles la Vivian –, cu tata.

Ochii lui Vivian se rotunjiră şi ei.

–Da, aşa e! O să dansați... cu tata!

–O să fiți regina petrecerii! Agnes îşi puse mâna pe brațul tatălui ei. Nu crezi că domnişoara Prendregast va fi cea mai frumoasă la petrecere, tati?

–Toate doamnele vor fi frumoase. William răspunse cât putu de diplomatic, dar se uită la Samantha cu o asemenea expresie de anticipare nerăbdătoare, încât îi dădu palpitații.

Atracția asta dintre ea şi colonel nu avea cum să fie bună pentru inimă. Îşi recăpătă rațiunea şi înghiți în sec, speriată. Ea era o bine cunoscută hoață de buzunare, fiica unui hoț, o femeie cu un temperament care îi declanşa crize de furie la cel mai mic semn de nedreptate. La naiba! Nu voia să meargă la petrecere!

–Domnule colonel. Nu poate fi adevărat. Oaspeții dumneavoastră nu vor fi prea bucuroşi să converseze cu o guvernantă.

–Oaspeții mei sunt prea bine educați ca să se plângă de alți oaspeți, zise el.

–Domnişoară Prendregast, veți fi cea mai frumoasă dintre femeile de la petrecere, zise şi Mara.

–Îți mulțumesc, drăguțo. Dar eu... sunt doar o guvernantă.

O hoață de buzunare. Dar asta nu putea recunoaşte. Îi promisese Adornei, şi, în afară de asta, nu voia ca William să afle. Nu acum. Niciodată. Mara îşi strânse brațele în jurul corpului.

–O să fiți ca Cenuşăreasa. O să mergeți la bal şi o să vă căsătoriți cu prințul.

–Da, domnişoară Prendregast, o să găsiți dragostea adevărată, vorbi şi Vivian.

–Sper că nu, replică iute Samantha. Sunt prea ocupată ca să caut iubirea adevărată.

Agnes şi Vivian schimbară rânjete ştrengăreşti.

–Cei mai mulți oaspeți de la petrecere, vorbi colonelul Gregory dintr-odată nerăbdător şi supărat, vor fi prieteni de-ai mei din armată. Vor mai fi şi fii mai tineri din familii nobile şi chiar câțiva bărbați care şi-au câştigat rangul prin forțe proprii. Se vor plânge doar de lipsa unei companii feminine, iar cu asta ne puteți ajuta.

–Domnule, proveniența mea nu este una care să fie apreciată, nici măcar de fiii cei mai tineri ai ofițerilor obişnuiți.

Privirea supărată a colonelului Gregory îi dădu fiori pe şira spinării şi, de data asta, fiorii se simțiră reci ca gheața.

–Domnişoară Prendregast. Liniştiți-vă. Sunteți doar o persoană în plus la masă.

–Foarte bine, spuse ea. Să nu spuneți că nu v-am avertizat.

–Ce? se răsti el. Nu v-am auzit.

–Nimic, domnule.

El o studie cu o iritare care o deranjă fizic.

–Vă las aici, copii, cu doamna Chester ca să puteți să vă cunoaşteți. O apucă ferm pe Samantha de braț. Domnişoara Prendregast va merge cu mine ca să-i explic care vor fi sarcinile ei pe viitor.

El o împinse în fața lui.

–Aşteptați! zise Samantha.

Dar el nu o făcu.

Ea strigă peste umăr:

– Copiii trebuie să fie la proba pentru rochii la ora trei.

– O să am grijă de asta, zise doamna Chester.

– Trebuie să exerseze la pian şi cu vocea.

– O să mă asigur că o fac.

– Pantofii Kylei nu sunt mărimea potrivită. Cei noi vin cu poştalionul...

– Nu vă faceţi griji, domnişoară Prendregast. Eu şi copiii o să ne îngrijim de toate.

Colonelul Gregory o trase afară pe coridor şi închise uşa între Samantha şi copii.

Ea îşi smulse braţul.

– Nu e cazul să mă trataţi ca pe un copil recalcitrant.

– O fac doar când vă purtaţi ca un copil recalcitrant.

– Eu sunt răspunzătoare pentru copii.

– V-am eliberat de răspunderea imediată...

Ea dădu să vorbească, dar el o reduse la tăcere cu un gest.

– ... şi i-am dat doamnei Chester un program. Credeaţi că nu aveam s-o fac?

Desigur. Trebuia să-şi amintească. Asta nu era familia ei. Copiii erau ai ei doar ca să-i înveţe, apoi avea să plece. Ea păşi în faţa lui, zicând:

– Ar fi mai bine dacă m-aş ocupa de toate măcar până după...

– După ce? După petrecere?

– Da. Originea mea...

– Indiferent de originea dumneavoastră, Lady Bucknell v-a educat să vă purtaţi cu graţie şi eleganţă. El o urmă pe scări în jos la etajul al doilea. Credeţi că v-aş fi ales pentru un astfel de rol, dacă nu v-aş fi observat în prealabil la mese? În timpul lecţiilor? Când vorbeaţi?

Oare chiar o studiase atât de îndeaproape?

– Nu, dar nu înţelegeţi. Ea încercă să explice fără a da prea multe detalii. Am pierdut slujbe din cauza trecutului meu.

– Şi aţi câştigat poziţia de oaspete datorită prezenţei dumneavoastră. El ignoră gluma. De asemenea, o să vă mut din conac într-una dintre case.

– Ce? Ea privi spre camera ei şi văzu cum servitorii îi scoteau cufărul. Nu puteţi face asta! Dacă se îmbolnăveşte vreuna din fete? Ea ştiu răspunsul de îndată ce pusese întrebarea.

– De-asta am angajat-o pe doamna Chester, răspunse el imediat. Lady Marchant a observat, pe bună dreptate, că fetele vă ocupă tot timpul. Nu aveţi nici un pic de timp liber.

– Lady Marchant... Nu putea să spună că Lady Marchant era o manipulatoare ticăloasă. Lady Marchant este foarte atentă, adăugă ea.

– De asemenea, avem nevoie de dormitorul din casă pentru una dintre doamnele singure care vin la petrecere.

– O căsuţă pare atât de izolată...

Iar ea voia să rămână aici, aproape de el, deşi era un mister chiar şi pentru ea de ce îşi dorea aşa ceva.

– Aş vrea să nu mai puneţi la îndoială lucruri pe care nu le cunoaşteţi, zise el sec.

– Înţeleg prea bine. Mă daţi afară din camera mea.

– Da. Pentru că nu mai puteţi rămâne aici şi să-mi puneţi moralitatea la încercare. Nu e atât de puternică pe cât mi-aş dori să fie, mai ales în ceea ce vă priveşte.

Vorbea parcă fără sentimente, dar cuvintele lui o făcură să-şi amintească de sărut. De pasiune. De senzaţia minunată de apropiere care o făcea să-şi dorească mai mult.

– Oh!

Ea îşi mişcă buzele, dar sunetul abia dacă se auzi.

– Clarinda va locui cu dumneavoastră. Nici unul dintre oaspeţi nu vă va deranja.

El o mângâie pe faţă, o mângâiere scurtă care îi făcu pielea de găină, iar privirea lui era aşa de fierbinte şi de albastră, încât simţi că ar putea pluti. În schimb, îi respinse mâna.

– Nu faceţi asta.

El îşi retrase mâna şi se uită la degetele lui parcă cu reproş. Apoi acel reproş îl transferă asupra ei.

– Vedeţi domnişoară Prendregast, mutarea e benefică pentru amândoi, prin urmare o veţi accepta cu graţie şi fără proteste.

Era limpede că nu avea încredere în ea. Şi de ce? Pentru că nu era din clasa lui socială şi se temea că se va folosi de capcane

femeieşti ca să-l prindă într-o situaţie compromiţătoare. Îi spusese că nu era interesată de bărbaţi. Dar asemenea oricărui bărbat, el se credea irezistibil. Prea bine. Îşi va face sentimentele cunoscute prin acţiunile ei.

– Sunt recunoscătoare pentru că v-aţi îngrijit de asta şi mă bucur că mă pot muta. Vă veţi căsători cu Lady Marchant. Apoi temperamentul ei izbucni. Iar eu nu vreau să fiu prinsă cu degetele în cutia cu biscuiţi.

– Nu cred că pot fi considerat un biscuit, zise el cu o iritare profundă.

– Exact.

– Veniţi.

O luă de mână şi porniră împreună pe scări în jos şi spre uşă.

Capitolul 16

Lady Marchant şedea la una din mesele aflate sub umbrarul de pe verandă. Pielea ei palidă n-avea nici o pată. Părul şaten era perfect aranjat, cu bucle de ambele părţi şi un coc la spate. În timp ce sorbea din ceaşca ei de ceai, degetul mic îi era perfect curbat. Cu un clinchet aproape imperceptibil, puse ceaşca pe farfurioară şi zâmbi către Samantha.

– Deci ea este mica guvernantă care ne va spori numărul. Sper din toată inima că vei aprecia privilegiul pe care colonelul Gregory ţi l-a acordat.

În timp ce William îi ţinea scaunul, Samantha se aşeză.

– Nici nu ştiu cum să-mi exprim aprecierea.

Tonul acru din glasul Samanthei o făcu pe Lady Marchant să clipească. Samantha vru s-o întrebe dacă îi intrase ceva în ochi.

– Se teme că oaspeţii noştri vor fi dezgustaţi de trecutul ei.

William se aşezase şi el.

– Eşti o domnişoară foarte rezonabilă, o complimentă Lady Marchant. Ţi-am comunicat şi ţie asta, William.

Colonelul umplea fotoliul cu trupul său masiv. Era un bărbat uriaş, care ar fi putut foarte bine să se simtă stânjenit în delicatul schelet metalic al scaunului. Însă corpul său stătea drept şi în echilibru perfect, consecință a educației militare şi a eredității.

– Îi cunosc pe aceşti oameni. Sunt în acelaşi timp rezonabili şi cumsecade. Le va plăcea să se relaxeze în compania unei femei frumoase şi fermecătoare.

Îşi întoarse privirea către Samantha şi o fixă ca şi cum ar fi evaluat-o în mintea lui. În funcție de ce criterii, ea n-ar fi putut spune.

Apoi continuă:

– Şi, după cum spuneai, Teresa, domnişoara Prendregast este şi una, şi cealaltă.

– Aşa e, spuse Lady Marchant. Însă îmi fac griji tocmai pentru domnişoara Prendregast. N-aş vrea să se simtă... ciudat, sau nelalocul ei.

Pe naiba! Pe cine credea Lady Marchant că prosteşte! I-ar fi *plăcut la nebunie* ca Samantha să se simtă nelalocul ei. Aşa că Samantha spuse:

– Am avut de-a face şi cu bărbați cumsecade – atunci când le golea buzunarele – şi am aflat că sunt cam la fel cu cei care nu sunt atât de cumsecade. Făcu ochii mari şi îl fixă pe William. Şi unii, şi ceilalți sunt foarte uşor de manipulat.

William se aplecă înainte, cu o expresie neaşteptat de amenințătoare.

– Ți s-a părut cumva că eu aş fi uşor de manipulat, domnişoară Prendregast?

Ea îi întoarse privirea fără să clipească.

– N-am avut suficient interes să încerc, domnule colonel Gregory.

Părând să nu observe tensiunea care mocnea între Samantha şi William, Lady Marchant râse răguşit.

– Nu toate femeile sunt atât de fascinate de tine cum sunt eu, William. Iar, domnişoară Prendregast, secretul manipulării bărbaților este să faci în aşa fel încât ei să nu-şi dea seama.

– Vă dau voie să credeți că ați reuşit, pufni William.

Samantha abia putea să-şi mai ţină în frâu iritarea faţă de Lady Marchant şi filosofia ei nătângă.

– De fapt, secretul e să nu ajungi într-o poziţie în care să trebuiască să ai de-a face cu un bărbat. O femeie independentă este perfect capabilă să-şi fie sieşi de ajuns.

Lady Marchant clipi din nou.

– Cât de minunat de reconfortantă eşti, domnişoară Prendregast. Îţi admir caracterul autonom. E atât de potrivit unei servitoare. N-o admiri şi tu, William?

– Chiar aşa. Avea îndrăzneala să adopte un ton sceptic. E rar ca o femeie să vrea cu adevărat să înfrunte lumea asta rece şi crudă de una singură.

Samantha îi răspunse direct.

– Doar una care a văzut cât de singură poate fi o femeie alături de un bărbat indiferent.

Lady Marchant tresări.

– Ai fost căsătorită, domnişoară Prendregast?

– Nu, răspunse Samantha tăios, şi nici n-am de gând s-o fac.

– Într-adevăr, reconfortant, spuse Lady Marchant, lăsându-se din nou în scaun. Acum cred că...

William o întrerupse ca şi cum n-ar fi auzit-o.

– O femeie care se declară liberă de orice intenţie de a se lega de un partener potrivit probabil că este lipsită de sentimente şi de feminitate.

„Ce bărbat exasperant!"

– Spuneţi aşadar că nu sunt feminină? întrebă Samantha.

– Vă plac copiii, spuse William. Nu v-aţi dori vreodată şi dumneavoastră unul?

Nu era un răspuns, dar Samantha nu putu să nu reacţioneze la provocarea lui.

– Mi-aş dori un copil al meu, domnule colonel Gregory, dar asta ar implica şi un soţ, ceea ce ar fi un început rău pentru o familie.

– William, să-ţi torn apă în pahar.

Lady Marchant luă carafa şi, cu primul gest neîndemânatic pe care Samantha îl văzu la ea, vărsă câţiva stropi în poala lui William.

Samantha aproape că izbucni în râs văzând mirarea și indignarea lui William. Fără îndoială, știa și el, la fel ca și Samantha, că Lady Marchant o făcuse intenționat. Însă nu putea să o acuze pe gazda sa de o asemenea neîndemânare. Așa că, în timp ce ea își cerea scuze, el se șterse, declarând că nu era nici o problemă.

De fapt, Samantha se bucură de întrerupere. Se agitase atât de mult în cearta cu William, că inima începuse să-i bată mai repede și respirația i se accelerase. Și de ce, mă rog? Nu era decât un bărbat. Da, un bărbat de care se simțea atrasă, recunoștea asta. Dar și un bărbat care poate voia să se folosească de ea așa cum taică-său se folosise de mama ei, iar ea era prea mândră pentru a permite oricărui bărbat asemenea libertăți față de persoana sau demnitatea ei. Luând paharul în care Lady Marchant tocmai îi turnase apă, toastă către aceasta.

– Mulțumesc, milady. Apa era exact ceea ce-mi trebuia.

– Bine, spuse Lady Marchant, așezându-se la loc pe scaun. Acum trebuie să mă gândesc. Prendregast. Prendregast. Cred că știu numele ăsta.

Samantha începu să-și frământe mâinile în poală. Dacă Lady Marchant recunoștea numele, calitatea ei de oaspete se încheia înainte să înceapă, la fel și perioada ei ca guvernantă în casa Gregory.

– Ești din neamul Prendregast din Somerset? Lady Marchant o examină pe Samantha. Credeam că-i știu pe toți, dar pe dumneata nu te recunosc.

Interogatoriul începuse, interogatoriu care avea să continue pe toată durata petrecerii.

– Eu sunt din Londra, milady.

Samantha știa că Lady Marchant nu era satisfăcută de răspuns.

– Doar din Londra?

– E atât de obișnuită la oraș, încât se teme de tot și de toate la țară. Crede că munții or să cadă peste ea, spuse William, arătând spre Prăvalul Diavolului, că or s-o muște șerpii, iar monstrul din lac o va înghiți cu totul.

Palma deschisă a Samanthei se îndreptă instantaneu spre gât, într-un gest de oripilare.

– De unde ştiţi de monst...

El îşi dădu capul pe spate şi râse în hohote, iar Samantha îşi dădu seama că nu ştiuse. Ghicise, pur şi simplu, şi ghicise corect.

– Un monstru în lac? întrebă Lady Marchant. Doamne, cred că glumeşti.

– Sigur că da. Chiar asta fac, glumesc.

Samantha ar fi vrut să-l pocnească pentru că se amuza pe seama spaimelor ei, dar în acelaşi timp, piciorul lui îl atinse pe al ei pe sub masă, o mângâiere prea puţin subtilă sub nasul celei pe care – ea credea şi copiii credeau – William urma să o ia de soţie.

Samanthei îi plăcea să-şi ştie locul. Voia să cunoască regulile, pentru că descoperise că pedeapsa pentru încălcarea regulilor era umilirea şi exilul. Acum, colonelul Gregory tocmai încălca nişte reguli. Numai că ea nu prea credea că un om cu valori atât de rigide cunoştea alte reguli. Poate că tocmai schimba regulile. Oricum, în acele clipe, ea nu mai ştia nici unde îi era capul. Uitându-se fix la el, îşi strânse picioarele sub scaun.

– Este un loc înfricoşător, domnule colonel.

– Te vom învăţa să-l îndrăgeşti.

Tonul glasului său era unul încrezător, o trăsătură de caracter respingătoare la un bărbat. Arătând către vârfurile munţilor, Samantha spuse:

– Totul e prea mare aici. Lacurile sunt albastre în loc să fie cafenii, iar aerul e atât de proaspăt, că nici nu pot să-l văd.

– Asta pentru că aici nu e praf de cărbune, explică Lady Marchant.

Colonelul Gregory îi făcu Samanthei cu ochiul, şi împărtăşiră împreună un moment de... – cum să-i spună? – poate, camaraderie. Apoi Lady Marchant îşi dădu seama de ce spusese Samantha şi râse forţat.

– Ah, era o glumă. Nostim. Dar de unde te cunosc eu?

Femeia era ca un câine dresat cu osul, perseverentă şi fioroasă, într-un fel civilizat.

– Nu am trăit decât la Londra, iar locul ăsta mi se pare îngrozitor de ciudat. Am fost guvernantă în ultimii patru ani. Poate

mă știți de la unul din locurile unde am lucrat. „Sau poate m-ai văzut la Newmarket, furând din buzunare, dar n-am să recunosc asta decât dacă sunt forțată."

Colonelul Gregory le privea pe amândouă, amuzat de conversație.

– Cunosc Londra destul de bine. Ai putea să-mi spui unde ai mai fost angajată și eu... Lady Marchant se încruntă deodată și își făcu mâna streașină la ochi. Cine e tânărul care vine dinspre grajduri?

Samantha nu știa, dar deja îl plăcea, pentru că o salvase. Era un domn înalt și chipeș, îmbrăcat într-un frac maroniu din lână, pantaloni cafenii și un joben negru. În timp ce urca scara spre verandă, gropițele din obrajii săi bronzați sclipiră. Își scoase pălăria și Samantha observă doi ochi negri și un nas umflat și vânăt. Cu voioșie, străinul anunță:

– William, am sosit. Să înceapă petrecerea!

Colonelul Gregory râse, se ridică și îi strânse mâna.

– Monroe, te așteptam să începem distracția.

Carevasăzică, domnul Monroe era un prieten al colonelului Gregory.

– Oh, spuse Lady Marchant pe un ton plictisit, abia aruncându-i o privire. Duncan Monroe. Dumneata ești.

Se părea că lui Lady Marchant nu-i prea plăcea de el. Colonelul Gregory i-o prezentă pe Samantha. Domnul Monroe îi duse mâna la buze, se aplecă ușor și o cercetă cu o privire căreia nu părea să-i scape nimic.

– Mă bucur să vă cunosc, în sfârșit. Șarmul dumneavoastră se bucură deja de o reputație foarte bună.

Samantha își dădu imediat seama ce fel de om era. Voios, mereu cu zâmbetul pe buze, mascând astfel un suflet profund și o minte ascuțită, în spatele unei aparențe de desfrânat.

– Mă bucur într-adevăr de o asemenea reputație, recunosc... mai ales printre guvernante.

Până și Lady Marchant râse, amuzată. Ținând în continuare mâna Samanthei, domnul Monroe spuse:

– V-a spus vreodată cineva că aveți cei mai neobișnuiți ochi? Culoarea whisky-ului, cred că am auzit că i se spune.

Cu o încruntare fioroasă, colonelul Gregory spuse:

– E de ajuns, Monroe.

Samantha îşi retrase mâna.

– Mulţumesc, domnule Monroe.

Din tonul vocii lui şi din reacţia colonelului Gregory îşi dădu seama cine spusese asta. Toată lumea de la masă ştia asta, iar Lady Marchant nu era deloc mulţumită. Dar, deşi Samantha ştia că era de-a dreptul o imprudenţă, nu-şi putea ascunde fericirea de a şti că Gregory vorbise despre ea.

Pe un ton reţinut, colonelul Gregory continuă:

– Din câte ştiu, Monroe, ai făcut deja cunoştinţă cu contesa.

Duncan făcu o plecăciune atât de elaborată, cu o mişcare amplă a braţului, că jobenul lui aproape că mătură podeaua.

– Lady Marchant, plăcerea este de partea mea.

Expresia de pe chipul lui Lady Marchant era cea a unei femei care tocmai fusese muşcată de o gânganie.

– Domnule Monroe, nu prea cred că succesul petrecerii noastre depinde de dumneata.

– Petrecerea noastră? Duncan privea când la Lady Marchant, când la colonelul Gregory. Acum e petrecerea „noastră". Să ne aşteptăm aşadar la un anunţ de logodnă în curând?

Samantha îşi ţinu răsuflarea. Lady Marchant şi colonelul Gregory se potriveau cât se poate de bine – el înalt şi oacheş, ea minionă şi brunetă. Dar în urmă cu două nopţi, el o sărutase pe Samantha, aşa că, dintr-un anumit motiv, ea simţea că asta îi dăduse nişte drepturi asupra lui. Asupra trupului său. Asupra minţii lui.

Asta trebuia să înceteze acum. Îi aruncă o privire cu coada ochiului. El o urmărea. Nu se uita galeş la Lady Marchant, nici nu-l contrazicea pe Duncan. El o urmărea ca şi cum i-ar fi pândit o reacţie. Aşa că afişă cel mai politicos şi mai social zâmbet, mai întâi către el, apoi către Duncan.

– Eu mă ocup de organizare, spuse Lady Marchant clipind des către Duncan. Aşa că, da, este şi petrecerea mea.

– Aşa este. Cu un zâmbet nevinovat, Duncan se aşeză la masă. Dumneavoastră sunteţi gazda prin excelenţă. Îmi amintesc că,

în India, dădeați cele mai elegante petreceri. Am cunoscut multă lume interesantă la acele petreceri.

Lady Marchant îi răspunse cu o ostilitate nedisimulată, care o făcu pe Samantha să ridice din sprâncene.

– La petrecerile mele vă făceați de râs.

– Așa-i. Duncan se lăsă pe spate, cu scaun cu tot. Cât de amabil din partea dumneavoastră să amintiți acest lucru.

Samantha nu înțelegea relația dinte cei doi. Era evident că se urau, însă... părea că le place să se lupte ca două pisici într-un sac.

O rază de soare îi lumină fața lui Duncan și, pentru prima oară, Lady Marchant chiar se uită la el.

– Ia stai așa. Semnele de pe fața dumitale... cum le-ai căpătat? Apoi lovi cu palma în masă. Dumneata ești cel care mi-a oprit trăsura noaptea trecută!

Lady Marchant beneficia acum de toată atenția Samanthei.

– V-a oprit trăsura?

– El este bărbatul care a oprit trăsura? întrebă și colonelul Gregory. Nu cred că e cu putință. Nici măcar nu era în zonă.

– E cât se poate de cu putință, pufni Lady Marchant către colonelul Gregory, iar Samantha ar fi pariat pentru prima oară. L-am apucat de păr și l-am lovit cu genunchiul în figură. Uită-te la domnul Monroe! S-a lovit de ceva.

– De o ușă, rânji el ca la o glumă evidentă.

– Și mai și îndrăznești să râzi de asta? Tocmai te-am acuzat că ești un tâlhar la drumul mare. Apoi se întoarse către colonelul Gregory și își sprijini capul pe brațul lui. Îți spun că sunt sigură de acuzațiile mele.

– Dar, Teresa, doar mi-ai spus că vizitiul a alungat tâlharii.

Tonul din glasul colonelului Gregory era atât de zeflemitor, cum Samantha nu și-ar fi putut vreodată închipui că l-ar folosi cu Lady Marchant.

Prinsă cu minciuna, Lady Marchant trase aer în piept, apoi spuse, cu un suspin:

– Mă tem că am modificat puțin faptele.

– Ceva ciudat se petrece aici, spuse Samantha. Era ceva între cei doi bărbați, iar faptele nu se legau. În prima seară când

am venit aici, colonelul Gregory m-a oprit pe drum şi mi-a umblat în săculeţ. Cred că era în căutarea unor bandiţi, dar de ce o fi crezut că o femeie care mergea pe jos ar putea fi un tâlhar la drumul mare, asta nu mai înţeleg. Poate că domnul Monroe lucrează împreună cu colonelul Gregory.

Cei doi schimbară o privire. Lady Marchant sări în picioare.

– Dumnezeule mare, asta e! Nu-i aşa? Amândoi aveţi expresia vinovată a unor soldaţi prinşi cu băutură în post.

– Domnişoara Prendregast are dreptate, recunoscu colonelul Gregory. Cutreierăm districtul pe timp de noapte şi încercăm să-i prindem pe bandiţii care ne tot dau de furcă. Apoi se înclină către ele, cu o privire aspră. Aş aprecia dacă voi două aţi păstra sub tăcere acest adevăr.

– Păzeşti districtul tâlhărind călătorii?

Lady Marchant era categoric scandalizată.

– Dar nu v-am tâlhărit, insistă Duncan.

– Asta pentru că ţi-am ţinut pistolul la cap şi te-am ameninţat că te împuşc.

Samantha o privi cu respect pe micuţa Lady Marchant. Poate că o judecase greşit. Era mai inteligentă şi mai dură decât părea. Era un lucru de ţinut minte.

– Nu aveam de gând să vă percheziţionez. V-am oprit din greşeală, continuă Duncan.

Lady Marchant îl atacă însă în continuare:

– Cum ai putut să-ţi închipui că într-o trăsură cu blazon poţi găsi bandiţi.

– Te asigur, Teresa, că spune adevărul, spuse colonelul Gregory.

Lady Marchant îl fixă, cu ochii mari.

– Tu erai unul dintre ceilalţi bărbaţi!

Samantha se amuza văzându-l pe colonelul Gregory cum dă din colţ în colţ.

– Da. Recunosc. Şi, cum spuneam...

– Nu cred nimic, spuse Lady Marchant. N-are nici un sens. Adică ieşi călare şi îi tâlhăreşti pe oaspeţii care vin la tine?

– Nicidecum, totul e sub control.

Lady Marchant se întoarse apoi către Samantha şi, cu un prim gest de solidaritate feminină, întrebă:

– Înțelegi ceva din toate astea?

– Nu milady, dar înțeleg totuşi un lucru. Aici, Samantha îşi permise să-i facă cu ochiul lui Duncan. În locul domnului Monroe, m-aş gândi mai bine înainte să mai încerc vreodată să vă opresc.

Duncan făcu şi el cu ochiul.

– Pe viitor, am de gând să am cea mai mare grijă de Lady Marchant.

La conacul Maitland, servitorii familiei Featherstonebaugh făceau plecăciuni umile în fața stăpânilor. De obicei, Valda savura priveliştea, dar de data asta, lividă de furie, se năpusti pe scări în sus, pe lângă servitorii aliniați, fără să le arunce vreo privire.

Auzi suspinele şi chicotelile subretelor pe care Rupert, în urma ei, le ciupea de obraji – sau de mai jos. Ochii i se îngustară. Bătrânul ăsta prost încercase figurile astea şi cu ea, iar ea, ca o idioată, cedase. Apoi, în timp ce dormea, el încercase să se furişeze afară din dormitor. El încă nu credea că erau în pericol. Dacă nu ar fi ştiut atâtea, ea l-ar fi omorât. Şi cu câtă plăcere ar fi făcut-o! Când intră, majordomul o urmă şi îi luă haina şi pălăria.

– Milady, nu ştiam când să vă aşteptăm.

Privi împrejur. Maitland era o casă frumoasă, un conac somptuos din secolul al XVIII-lea, construit într-o vale splendidă, plin de opere de artă şi alte mărunțişuri valoroase, iar ea trebuia acum să părăsească totul. I se făcea rău doar gândindu-se la asta. „Nu contează, nimic nu contează." În afară de harta pe care o furase pe drum. Un căpitan idiot pe nume Farwell o lăsase încuiată în cufărul lui şi, deşi de obicei nu lua lucruri care erau atât de uşor de urmărit, acum nu mai conta dacă Farwell ştia unde a ajuns harta lui, fiindcă avea să plece în Irlanda şi, de acolo, în Italia, unde i s-ar fi pierdut urma.

Harta dezvăluia locația şi numărul fiecărui spion englez din Rusia. Avea să o vândă pentru o sumă frumuşică, care urma să fie un fel de asigurare, în caz că lucrurile luau o întorsătură nefericită. Era numai vechiul ei simț al prudenței, care se manifesta din nou. În afară de Rupert şi de antichitățile lui stupide, de când părăsiseră conacul Blythe, totul mersese strună. Era destul cât să sperie de moarte o femeie.

– Dar oaspetele dumneavoastră ne-a avertizat că veți veni, așa că... adăugă majordomul

Se întoarse brusc spre el. Vocea pe care și-ar fi dorit cel mai puțin s-o audă, o voce răspicată, elegantă, răsună din foaier.

– Eu, bineînțeles. Prietenul tău drag, contele Gayeff Fiers Pașenka.

Fără să se grăbească, se întoarse cu fața spre el. Înalt, chipeș, auster, cu un pistol ascuns – deși nu prea bine – în buzunarul său. Un pistol îndreptat direct spre inima ei.

Capitolul 17

Căsuța de oaspeți era foarte drăguță. Mică, dar drăguță. Refugiul perfect pentru cineva care dorea să evite ca oaspeții să-i invadeze proprietatea.

Zugrăvită în alb pe afară și pe dinăuntru, căsuța avea un singur nivel și se afla într-o grădină cu hortensii albe și roz, pansele purpurii și begonii stacojii. Intrarea se făcea printr-o verandă acoperită, cu balansoare și o masă, pentru oaspeții care ar fi dorit să admire priveliștea munților.

Samantha nu dorea, așa că rămase înăuntru, plimbându-se dintr-o cameră într-alta, dorindu-și să fi fost mai fermă atunci când colonelul Gregory o invitase la petrecere. Nu închisese ochii toată noaptea în noul ei pat, imaginându-și fel și fel de dezastre care s-ar fi putut întâmpla dacă se amesteca cu lumea bună. Adorna o trimisese în Cumbria tocmai ca să fugă de notorietate, nu ca să cocheteze cu ea.

– Plecați acum, domnișoară Prendregast? strigă Clarinda din dormitor.

– Nu încă.

Samantha patrula viguros înainte și înapoi prin camera din față, legănându-și brațele ca un soldat la paradă.

Da, căsuța asta i se potrivea foarte bine. Tavanul era foarte înalt, cu căpriori care se ridicau până la acoperișul din trestie,

dând iluzia de spațiu. În odaie se aflau o masă cu scaune, ideală pentru doi oameni care ar fi dorit să joace cărți, și un dulap cu vase și așternuturi. O canapea îmbrăcată în brocart albastru se afla în fața șemineului din piatră albă de pe peretele interior, șemineu care nu se deschidea numai spre camera din față, ci și pe partea cealaltă a peretelui, către dormitor.

Dormitorul era ideal, cu un șifonier în care Clarinda pusese lenjeria Samanthei și un dulap cu cârlige pentru agățat hainele. O oglindă cu ramă de stejar atârna deasupra măsuței de toaletă. Patul era mai mic decât patul Samanthei din casa mare, dar de ajuns pentru o singură persoană, iar plapuma cu dungi maronii era la fel de groasă și de moale ca aceea pe care o lăsase dincolo.

Era locul perfect pentru un rendez-vous romantic. Făcu ochii mici. Oare nu acesta era motivul real pentru care o adusese aici?

Nu. Era o prostie. Da, o sărutase, dar văzuse că nu avea încredere în ea atunci când sugerase să se mute în căsuță. Mai mult ca sigur că o suspecta de ceva. Poate de furtul miniaturii soției sale. Sau poate credea că ea ar dori să-l seducă. Doar își spusese părerea destul de clar cu o zi în urmă. Femeile au nevoie de securitate, și ar face orice ca să și-o asigure. El bănuia că ea ar încerca să-l seducă, dacă ar avea posibilitatea, când, de fapt, el o sedusese pe ea. Îngrozitor bărbat, dar era atât de tipic să o acuze pe ea de greșeala lui.

– Domnul colonel Gregory se va întreba unde sunteți, domnișoară, strigă, din nou, Clarinda.

Și tocmai asta era problema, nu-i așa? Printre grijile de a nu fi recunoscută, Samantha se agita în legătură cu colonelul Gregory. Ia mai dă-l încolo! O supărase atât de tare. Nu ajungea că o sărutase. Fusese un incident izolat, unul pe care ar fi putut să-l considere ca pe un gest între doi oameni care căutau să-și mai domolească furia. Dar când spusese că ea trebuia să se mute pentru că-l ispitea dincolo de limitele rațiunii... Asta nu putea să ignore. Mai ales dacă trebuia să-l vadă zi de zi în situații în care ea nu era guvernanta, ci egala lui. Se opri și duse mâna la frunte.

– Nu-i de mirare că nu vă grăbiți deloc, domnișoară. De ce nu mi-ați spus că vin copilele să vă ia? întrebă Clarinda venind la ușa

dormitorului. Zâmbi larg şi se şterse pe mâini cu şorţul. Arată tare festiv în noile lor rochiţe.

Samantha se duse la fereastră şi dădu perdelele de dantelă la o parte. Colonelul Gregory făcuse singura invitaţie pe care ea nu putea s-o ignore – la dorinţa fetelor.

Zburdau, râzând şi sporovăind între ele, cele mai mari ţinându-le de mână pe cele mai mici. Colonelul Gregory urmase sfatul Samanthei şi le îmbrăcase pe fiecare dintre ele în culori puternice şi diferite, astfel că împreună arătau ca un curcubeu în miniatură, cu galben, albastru, roşu, violet, verde şi roz. Fetiţele mai mici purtau cele mai închise culori. Agnes purta roz, care se asorta de minune cu culoarea din obrajii ei. Până şi Mara arăta curăţel în rochia ei verde cu un modest guler de dantelă. Bonetele se asortau cu rochiile, fiecare legate sub bărbie cu funde în culori contrastante.

Pentru prima oară în acea zi, Samantha zâmbi.

– Nu-i aşa că rochiile sunt superbe? Şi fetiţele, atât de drăguţe?

Clarinda veni lângă ea

– Da, domnişoară, chiar sunt. Da' ştiu că le-aţi făcut fericite, nu-i nici o îndoială. Aşteptau pe cineva ca dumneavoastră. O mângâie pe Samantha pe umăr. Să vă amintiţi de asta, domnişoară, când vă mai faceţi griji că n-aveţi ce căuta printre oamenii din lumea bună.

Samantha o privi pieziş pe Clarinda.

– E atât de evident?

– E normal să-ţi faci griji când te afli numai printre coniţe şi conaşi, dar dumneavoastră vă descurcaţi foarte bine. Păi, spunea bine doamna Shelbourn că aveţi manierele unei doamne, faceţi conversaţie mai bine decât multe dintre ele şi vă potriviţi oriunde vă duceţi.

Un val călduţ de satisfacţie o cuprinse pe Samantha.

– Şi Lady Bucknell spune asta. Mulţumesc, Clarinda. Aveam nevoie să mai aud asta o dată.

– Atunci duceţi-vă la copile, să vă ia cu ele la petrecere.

Şi dacă avea s-o recunoască cineva... atunci, avea să facă faţă situaţiei numai dacă asta se întâmpla. Aşa trăise şi până acum,

fiecare episod în parte, şi nu avea să-i permită colonelului Gregory s-o dezechilibreze în vreun fel. La urma urmei, nu putea da vina pe acel bărbat că face ceea ce trebuie să facă, adică să o țină cât mai la distanță de el, iar după ce petrecerea se va fi terminat, ea avea să redevină ceea ce era, o guvernantă. Trebuia doar să treacă cu bine de următoarele trei zile. Apoi, în tot restul anului, nu avea să se mai gândească la asta. Hotărârea fiind luată, se duse să deschidă uşa. Clarinda se interpuse între ea şi uşă.

– Nu, domnişoară. Slujnica dumneavoastră treb'e să deschidă uşa pentru oaspeți.

Deschise uşa şi aşteptă până când toţi copiii se adunară pe verandă. Apoi Clarinda făcu o plecăciune foarte ceremonioasă.

– Pe cine să anunț?

– Noi suntem, Clarinda. Kyla părea nedumerită. Nu ne cunoşti?

– Sigur că vă cunoaşte, dar se preface că suntem oameni mari care vin în vizită, explică Henrietta.

– Oof, pufni Kyla, ridicându-şi bărbia durdulie cu un aer superior. Ştiam asta.

Stând în umbra camerei din față, Samantha o urmări pe Agnes cum alinia copiii. Vivian spuse:

– Noi suntem domnişoarele Gregory şi am venit s-o vizităm pe domnişoara Prendregast.

– Să văd dacă e aici.

În timp ce copiii se agitau, Clarinda intră în odaie şi anunță:

– Don'şoarele Gregory, coniță.

Cu un zâmbet delicat, Samantha păşi pe verandă.

– Ce drăguț din partea voastră că ați venit să mă vizitați. Apoi, plăcerea de a le vedea o cuprinse cu totul şi, bătând din palme, spuse: Nu-i aşa că arătați splendid, fetelor?

– Assa e! strigă Emmeline.

– Şi dumneavoastră la fel, domnişoară Prendregast, spuse Mara, uluită.

– Mulțumesc. Samantha îşi netezi fusta. Clarinda alesese una dintre rochiile de zi ale Samanthei, o crinolină din poplin albastru cu auriu şi adăugase o bentiță albastru-închis la decolteul căzut pe umeri. Adorna ar fi apreciat această modificare, pentru că punea în valoare gâtul lung al Samanthei şi brațele ei suple,

conferindu-i în acelaşi timp încredere în sine. Îmi permiteţi să vă invit înăuntru?

–Nu, tata ne-a trimis să vă aducem cu noi, spuse Henrietta, înfigându-se în faţa Samanthei. A spus, îşi îngroşă vocea, imitându-l pe colonelul Gregory: „Ce, se teme să vină la petrecere?"

–Nu mă tem, spuse Samantha automat.

–Asta i-am şi spus. Mara apucă mâna Samanthei şi o trase brusc. Dumneavoastră nu vă temeţi de nimic, nu-i aşa?

Dacă ar fi fost adevărat!

–Toţi oamenii se tem de ceva, Mara.

–Dumneavoastră de ce vă temeţi, domnişoară Prendregast? întrebă Agnes.

Samantha putea foarte bine să-şi imagineze scena de care se temea. Cineva de la acea petrecere ar putea s-o arate cu degetul şi ar putea s-o denunţe ca hoaţă. Feţele copiilor ar încremeni. Colonelul Gregory i-ar arăta uşa, şi ea ar pleca umilită şi furioasă. Adorna o avertizase că nu va putea niciodată să scape de trecutul ei. Credea că se împăcase cu asta. Dar niciodată miza nu fusese atât de mare. Niciodată nu-şi dorise atât de mult să aparţină unei familii.

Tocmai spiritul apropierii din familia Gregory o atrăgea. Afecţiunea copiilor, glumele şi râsetele, lacrimile şi îmbrăţişările lor. Nimic altceva. Şi cu siguranţă nu colonelul Gregory însuşi. Nu, absolut deloc.

–Nu fiţi supărată, domnişoară Prendregast, spuse Agnes. O să ne purtăm cât se poate de frumos.

–Fără noroi, le spuse Samantha ferm.

–Nu, domnişoară Prendregast, îngânară ele în cor.

–Iar Mara cântă foarte frumos, continuă Agnes.

–Foar-te-fru-mos, încuviinţă Henrietta.

Emmeline se înfiinţă înaintea Samanthei

–Ssi noi cânsăm foar-se-fru-mosss!

–Da, cântăm, spuse Vivian. Şi fiindcă vom cânta împreună cu Mara, ea nu va fi atât de speriată.

–Ştiu că o să se descurce foarte bine. Toate o să vă descurcaţi. Samantha găsi o şansă să mai amâne plecarea. De fapt, ce-aţi zice să exersăm puţin chiar acum?

– Nu, acum servesc prânzul în corturi și e un cort special pentru copii, cu budincă și dulciuri. Mara trăgea de ea. Hai să mergem la petrecere!

Clarinda se năpusti afară din casă, de unde așteptase.

– V-am adus boneta, domnișoară Prendregast.

Legă șiretul sub bărbia Samanthei, în timp ce aceasta își trase niște mănuși arămii din piele de căprioară.

– Ar trebui totuși să exersăm, insistă Samantha.

– Eu exersez la ora cinci, așa că nu exersez acum. Dar puteți să veniți să mă ajutați atunci, o lingusi Mara.

– O idee minunată, răspunse Samantha imediat. După patru ore, ar fi fost bine-venită o pauză.

– Iar doamna Chester spune că sunt programată să cânt mâine, după ce se servește prânzul, spuse Mara.

Tot mai bine.

– Am să fiu acolo, atunci. În fond, ai nevoie de acompaniator.

Traversând gazonul, Samantha văzu trei corturi uriașe, colorate, ridicate lângă lac și deschise pe toate părțile. În primul dintre ele, servitorii așezau mese lungi și aduceau vesela. Într-altul, cam o duzină de copii țopăiau și se zbenguiau sub privirile atente ale guvernantelor și bonelor. Iar în cel mai mare, mai mulți bărbați bine îmbrăcați alături de câteva femei îmbrăcate în culori strălucitoare, conversând ca unii care nu se mai văzuseră de multă vreme. Prin aer pluteau vorbe și râsete, iar Samantha simți cum i se pune un nod în gât, încercând să identifice vocile adulte.

Nu putea distinge însă decât una, vocea de bas a colonelului Gregory. Îl localiză după umerii săi lați. Era la braț cu Lady Marchant. Lady Marchant îl privea cu admirație în timp ce el le vorbea unor domni îmbrăcați solemn și unor militari în uniformă, care ascultau și încuviințau din cap, de parcă domnul colonel Gregory ar fi fost un oracol.

Atâta atenție nu era bună pentru el. Era deja prea sigur pe sine. Odată misiunea lor încheiată, fetele o părăsiră pe Samantha și alergară spre ceilalți copii.

– La revedere, domnișoară Prendregast, la revedere! țipau ele.

Auzind numele ei, colonelul Gregory ridică privirea și o cercetă într-un mod cât se poate de flatant. Nu zâmbea, dar ochii lui

scăpărau ca nişte mici tăciuni albaştri. Samantha roşi, blestemând nuanța deschisă a tenului său.

Dacă Lady Marchant observă interesul lui ori reacția Samanthei, nu lăsă să se vadă nimic. Năpustindu-se înainte, ea o luă pe Samantha de mână şi o trase în interiorul cercului.

– Domnilor, ea este mica noastră guvernantă.

Expresiile solemne de pe fețele lor se îmblânziră şi bărbații se înclinară cu atâta plăcere, încât Samantha îşi dădu seama că Gregory spusese adevărul. Acestor domni puțin le păsa dacă era guvernantă. Ei tânjeau după o companie feminină.

Lady Marchant îl luă din nou pe William de braț. Eventuale dubii asupra prezenței Samanthei erau bine mascate de zâmbetul ei grațios.

– Nu-i aşa că e adorabilă?

Un tânăr ofițer cu o mustață şatenă remarcabilă se înclină.

– Într-adevăr, doamnă, m-aş simți privilegiat dacă m-ați prezenta.

– Pe tine să te prezinte? Du Clos, ştrengarule! Un alt ofițer se înghesui lângă el. Pe mine o să mă prezinte.

Samantha chicoti încet.

– Zău aşa, Lady Marchant, prezentați-mi-i pe toți. Am auzit că atunci când sunt mai mulți este cu siguranță mai bine.

Bărbații oftară şi se aliniară să o salute. Lady Marchant clătină din deget către ei.

– Înainte să încep, domnilor, va trebui s-o avertizez pe domnişoara Prendregast că sunteți toți burlaci şi în căutare de soție şi că, dacă nu doreşte să se trezească la casa unui bărbat aşezat, trebuie să aibă mare grijă cu galanteriile dumneavoastră.

– Burlaci şi în căutare de soție? Asta n-am să uit, promise Samantha.

Lady Marchant i-l prezentă pe primul dintre ei, un bărbat pe la cincizeci de ani, cu ochi umezi şi păr rar.

– Dumnealui este domnul Langdon, un gentleman la mare căutare pentru şarmul şi priceperea lui la dans.

– Sunt onorat, domnişoară Prendregast.

Îi sărută mâna Samanthei într-un mod flatant şi încântător.

– Contele de Hartun. Mama lui l-ar vrea căsătorit şi aşezat la casa lui. Lady Marchant îi zâmbi complice. I-am făgăduit ajutorul meu.

– Mulţumesc pentru avertisment. Şi, domnişoară Prendregast, este un privilegiu să vă avem printre noi.

Lord Hartun îşi purta hainele cu o eleganţă continentală, dar Samantha ar fi vrut să pătrundă dincolo de privirea lui fermă şi gravă. Era ca şi cum el ar fi ştiut că ea ascunde ceva, şi ar fi căutat să afle ce anume. Lady Marchant trecu la ofiţerul mustăcios care purta cu mândrie însemnele regimentului său.

– Locotenentul Du Clos, din compania soţului meu. S-a întors astă-primăvară din India, unde era cunoscut pentru eleganţa cu care trata doamnele.

Locotenentul Du Clos îi sărută şi el mâna Samanthei, dar pe palmă, şi cu o intimitate care o făcu să se simtă prost. Manierele lui şi avertismentul lui Lady Marchant îi spuneau că era un fante cu o îndemânare inegalabilă. Va avea grijă să nu rămână niciodată singură cu el.

– Domnilor, domnilor, spuse Lady Marchant bătând din palme. Încercaţi să vă stăpâniţi. Domnişoara Prendregast este poate cea mai proaspătă şi cea mai frumoasă de aici, dar are nevoie şi de spaţiu să respire. Poate că cineva dintre dumneavoastră i-ar putea pune ceva pe o farfurie şi i-ar aduce ceva de băut.

Alţi bărbaţi se adunară ciorchine, iar Samantha îi evaluă pe toţi. Talentul dobândit ca hoaţă de buzunare îi era acum de mare folos. Nu le asculta cuvintele, dar le urmărea ochii şi gesturile, căutând adevărul despre caracterul lor în expresia feţei. Trebuia doar să-şi ţină firea ca să treacă de toate astea.

O, şi mai avea nevoie şi de noroc, bineînţeles. Un hoţ înţelept nu subestima niciodată importanţa norocului.

Capitolul 18

– Vezi, dragă William? Aveai dreptate. Mica noastră guvernantă se descurcă foarte bine.

Teresa mustea de satisfacție în timp ce îl lua de braț. William știa de ce. Era îndepărtat din ce în ce mai mult din sfera de preocupări a Samanthei, și asta era exact ceea ce plănuise Teresa. S-o aducă pe Samantha în centrul atenției, pentru ca ea să-l aibă pe William numai pentru sine. O stratagemă admirabilă, de care beneficiau atât Samantha, cât și Teresa. Numai William rămânea cu frustrarea.

Deși, de fapt... de ce ar fi fost frustrat? Sperase că Samantha se va putea descurca în societate. Nu pentru că o dorea, ci pentru că o asemenea reușită îi dădea încredere, făcând din ea o guvernantă și mai bună, mult mai abilă să le învețe și pe fiicele sale cum să aibă încredere în ele însele.

Privi în jos, la iarba strivită de sub cizmele lui, și se întrebă de ce nu îi provocase și pe acei bărbați, cum făcuse cu el. Cu ei era șarmantă. Cu el, un bulgăre de spini. Iar faptul că Teresa simțea că trebuia să dirijeze evenimentele însemna că el nu reușise să-și ascundă suficient de bine interesul față de Samantha, iar asta nu era benefic pentru nimeni. Chiar dacă era total indiferent față de Teresa ca viitoare soție, ea merita totuși întreaga lui atenție ca gazdă pentru această petrecere.

– Vino, îi spuse Teresei. Au venit generalul și Lady Stephens. Ar trebui să-i salutăm.

Apoi o conduse într-acolo.

Însă cumva, fără să se ostenească prea tare, reuși să o urmărească mai departe pe Samantha, care se bucura de atenția unui număr tot mai mare de domni, lorzi și ofițeri. Reușise chiar să-i atragă atenția lui Lord Hartun, un bărbat a cărui familie era pe cât de veche, pe atât de înstărită. Un bărbat despre care se șușotea că ar avea legături profunde în Ministerul de Interne. Lord Hartun era unul dintre participanții voluntari la planul de demascare a soților Featherstonebaugh.

Dacă n-ar fi fost recomandarea de la Lady Bucknell, William ar fi fost cât se poate de suspicios cu privire la farmecele Samanthei. Dar cum ar fi putut să nu fie fascinat de ea? Gesticula liber, nu ca doamnele împrăștiate prin mulțime. Degetele ei suple fluturau în aer ca niște păsări mici. Era vioaie, blondă, unică într-un mod pe care bărbații de-aici abia dacă îl puteau descifra.

În timp ce William saluta oaspeții, făcea conversație și zâmbea, o urmărea cu privirea. O urmărea nu pentru că se temea că ar putea să îl facă de râs. O urmărea pentru că nu putea să-și ia privirea de la ea. Râsul ei gutural răsuna liber, îndrăzneț.

Doamnele întoarseră capetele, apoi se adunară la un loc.

– Oh, Doamne. Teresa avea iar acea privire de oțel care făcea să înghețe orice malițiozitate feminină. Trebuie să merg la dragele mele prietene.

– Sigur că da.

William o urmări cum se duse spre grupul de doamne și, cu un șarm incredibil, le conduse înspre Samantha. O prezentă și, în câteva clipe, toată lumea râdea.

De dragul uzanțelor, Teresa salvase ziua.

– Lady Marchant este alegerea perfectă să fie gazda acestei petreceri, spuse cu voce tare domnul Gray, un domn a cărui înfățișare cenușie se potrivea perfect numelui. Apoi, după ce se asigură că toți cei patru bărbați din jur erau în cunoștință de cauză, coborî glasul: Șobolanii au apucat momeala?

– Nu încă. Sunt tot în gaura lor de șobolani. Dar nu numai că le-am trimis o invitație cu un mesaj personal, exprimându-mi dorința arzătoare ca vecinii mei să adauge un plus de eleganță acestei adunări prin prezența lor, dar i-am dat și omului nostru din rândul servitorilor lor o listă cu toți invitații. Lord și Lady Featherstonebaugh cunosc, așadar, toate numele. Gestul lui William îi făcu pe cei patru domni să se strângă mai aproape. Cu dumneavoastră, domnule Gray, și cu Hartun și generalul Stephens, alături de atâția domni de încredere ai guvernului, simt că șobolanii vor fi aici cât de curând.

Teresa prinse privirea lui William. El îi zâmbi și dădu din cap ca și cum n-ar fi avut decât o conversație de conveniență. Generalul Stephens, un militar bărbierit impecabil, spuse:

– E un plan al naibii de riscant. Cineva ar putea avea o scăpare și ar da o informație reală.

– E o afacere al naibii de riscantă, încuviință William, dar nici unul dintre acești domni nu ar fi ajuns în pozițiile pe care le dețin dacă ar fi avut scăpări.

Lady Stephens li se alătură, iar domnii îi făcură loc. Le câştigase respectul tuturor – vorbea cinci limbi străine şi avea nişte ochi albaştri şi mari care scoseseră multe informaţii de la străini imprudenţi.

– Ţie nu-ţi place să călătoreşti atât de departe şi cu atâta grabă, Henry. Cel puţin, nu la o petrecere. Dacă ar fi fost vorba de o bătălie, atunci...

Toţi domnii chicotiră, apoi tăcură, când Teresa veni din spate.

– Iartă-mă că te-am părăsit, William, dar a trebuit să le explic doamnelor de ce este şi guvernanta ta la petrecere. N-am vrut să ne creadă aşa şi pe dincolo, cum ar spune domnişoara Prendregast.

– De ce este aici? întrebă Lady Stephens.

– William a invitat mai mulţi bărbaţi decât femei, iar domnişoara Prendregast are nişte maniere atât de încântătoare, încât bineînţeles că ne-am gândit imediat la ea. Dar este atât de modestă, că aproape a trebuit s-o linguşim bine ca să vină şi ea la petrecere. Teresa îi luă mâna lui William. Aşa că vina pentru domnişoara Prendregast îi aparţine lui William.

– Daţi-i mai degrabă o medalie, spuse generalul Stephens.

Ceilalţi bărbaţi izbucniră în râs.

– Da, se pare că strânge mai mulţi bărbaţi decât i s-ar cuveni. Privirea rece a lui Lady Stephens o măsură pe Samantha din cap până-n picioare. Ştim cine este?

– Familia ei, adică? Nu. Teresa făcu o faţă lungă. Este orfană, cred, dar are recomandare de la Lady Bucknell.

– Ah! Generalul Stephens îşi drese glasul. Atunci e în regulă.

Faimosul zâmbet al lui Lady Stephens înflori.

– Da, dacă Lady Bucknell spune că este, atunci chiar este. Uite, prietenul meu drag, ambasadorul nostru din Italia. Trebuie să-l salut.

– Nu, fără mine n-ai să te duci. Flăcăul ăsta e înnebunit după tine de când ţi-ai făcut debutul, acum douăzeci de ani.

Generalul Stephens goni după soţia lui. Toată lumea râdea şi se îndrepta spre diferitele grupuri. William se întoarse către Teresa.

– Splendidă reprezentaţia cu doamnele.

Ea încercă să ia o mină inocentă, dar renunţă şi chicoti.

– Îmi place la nebunie să le fac să joace după cum cânt.

– Eşti o adevărată pierdere pentru societate. Ar trebui să conduci ambasada britanică de la Paris.

Sofisticata Teresa roşi.

– Chiar mi-ar plăcea asta. De ce nu m-ai recomanda?

– Poate că o voi face.

Lăsase deoparte un criteriu când întocmise lista lui cu trăsături de dorit la o soție – să o placă pe femeia respectivă. Cu toate metehnele şi vicleşugurile ei, o plăcea mult pe Teresa.

– Ai găsit până la urmă portretul lui Mary? Cel pe care îl căutai ieri? întrebă Teresa.

Buna lui dispoziție scăzu dintr-odată.

– Nu încă. N-aş vrea să cred că l-a luat unul dintre servitori, dar probabil că aşa stă treaba.

– Nu ai timpul de care e nevoie ca să conduci o gospodărie aşa cum ar trebui. Teresa îi atinse obrazul. Ai nevoie de o soție, dragul meu.

Gestul ei numai subtil nu fusese, şi asta îl surprinse. Teresa era de obicei un monument de rafinament. Uitându-se împrejur, văzu o mulțime de fețe zâmbitoare care îi priveau. Duncan era încruntat. Iar Samantha era cu spatele la ei. Încerca oare Teresa să-i forțeze mâna?

– Ei bine, spuse ea voios, poate crezi că te poți descurca şi fără o soție. Ți-a reuşit timp de câțiva ani buni.

Îşi dădu seama că nu răspunsese. Fusese nepoliticos, însă... ce-ar fi putut spune? Nu putea s-o ceară de soție în public. Nici măcar nu se gândise cum să facă asta... şi nici nu era un gest care să i se potrivească. El era un bărbat care făcea planuri pe termen lung. Însă tocmai în această chestiune importantă, trăgea de timp.

Din cauza sărutului unei alte femei. Într-un târziu, îi răspunse Teresei:

– Vreau să cred că până acum m-am descurcat bine cu servitorii cel puțin. Mă rog să nu mai dispară şi altceva.

Ştia că o ofensase pe Teresa, pentru că gura ei se încrețise şi vorbea prea repede.

– Şi eu sper. Pot să te las puțin să socializezi, cât timp verific dacă au ajuns mătăsurile comandate pentru bal?

– Mătăsuri? „Astea cât or fi costat?"

– Ca să decorăm tavanul sălii de bal. Nu-ți face griji, oaspeții tăi vor fi impresionați.

– Sunt sigur, murmură el, încercând să lase impresia că i-ar păsa.

Se pare că nu reuși, pentru că ea spuse, râzând:

– Îți promit că nu te voi mai plictisi cu detalii.

– Mulțumesc.

În timp ce ea se îndepărta, privirea lui se mai plimbă o dată peste mulțime. Fiicele lui îi luaseră cu ele pe copiii oaspeților, doisprezece la număr, să joace crochet. Doamnele se dispersaseră în mulțime, vocile lor mai înalte amestecându-se plăcut cu cele mai joase ale bărbaților. Totul era perfect pentru o petrecere... și pentru o capcană cu momeală.

Întâlni privirea neliniștită a lui Duncan. Lord și Lady Featherstonebaugh nu erau acolo. Oamenii lui îi raportaseră sosirea acestora la Maitland. Invitațiile sale fuseseră trimise. Însă nu primiseră nici un răspuns, iar el simți un gol în stomac. Dacă planul dădea greș, ar fi trebuit să-i aresteze pe Lord și Lady Featherstonebaugh doar pe baza prezumpției de vinovăție, lucru de departe mai puțin satisfăcător – și mai ușor de atacat – decât furnizarea de informații false lui Pașenka mai întâi, și mai apoi, trimiterea lui acasă.

Pe de altă parte, atâta timp cât Lord și Lady Featherstonebaugh nu aveau de gând să apară, era liber să stea de vorbă cu Samantha.

Mulțimea de domni din jurul ei se mai rărise, trei dintre tinerii ofițeri depărtându-se într-o joacă de-a încăierarea. Ea nu părea să observe că William se apropia, dar când acesta îi vorbi, ea se întoarse încet cu fața la el. Așadar, știuse tot timpul de el.

– Vedeți, domnișoară Prendregast? Conștient că o duzină de perechi de ochi femeiești îi urmăreau fiecare mișcare, avu grijă să n-o atingă. V-am spus că o să vă descurcați de minune la petrecerea mea.

– Nu v-a spus nimeni până acum că „v-am spus eu“ e o expresie îngrozitoare?

Bărbatul se abținu să râdă.

– Numai cei cărora le-o spun.

Ea zâmbi, dar fără acel aer deschis, ştrengăresc care îl captivase, şi nici nu se uită prea atent la el. Mai degrabă, prin el, pe după el. Pentru orice privitor, relația lor părea să fie strict una între angajat şi angajator.

– Dacă nu puteți renunța la obiceiuri, mă tem că şansele dumneavoastră la un vals sunt foarte scăzute printre aceste adorabile doamne.

– Şi totuşi, voi valsa. Cu dumneavoastră.

La această declarație, spusă cu voce joasă, privirea ei alunecă pe fața lui, zăbovi acolo preț de un moment lung, şocat, apoi se mută aiurea.

El era mulțumit. Cu acea privire îi arătase vulnerabilitatea în fața lui şi, de asemenea, dorința de a fi în brațele lui din orice motiv. Iar el, care urâse dansul dintotdeauna, îşi dorea ca balul să fie chiar în acea seară, astfel încât s-o țină strâns şi să şteargă amintirea tuturor bărbaților care o înconjuraseră până atunci. Ea reuşi însă să-şi țină firea şi vocea ei reuşi chiar să sune sec şi uşor plictisită:

– Ca să răspund la comentariul dumneavoastră inițial, da, descopăr că mă descurc bine în înalta societate. Nu e greu deloc. Îi tratez pe domni ca pe nişte copii mici, păstrez contactul vizual, mă prefac că mă interesează prostiile pe care le debitează, şi îi domolesc uşor când elanul lor pare să scape de sub control.

– Eşti sarcastică cu sexul bărbătesc.

Nu voia să sune aşa. Nu voia de fapt ca ea să găsească trăsături de admirat la alți bărbați.

– Nici vorbă. Domnii sunt foarte bine-veniți. Apoi arătă către doamne. Cu ajutorul lui Lady Marchant, şi doamnele au fost bine-venite.

– Cum ar fi putut să nu fie încântate?

– Mă tem că foarte uşor. Doamnele nu sunt distrase atât de uşor de o rochie la modă sau de un accesoriu drăguț.

El fu cât pe ce să râdă. Să fi fost ea chiar atât de inocentă? Da, ştia că este.

– Crede-mă, draga mea, domnii nu apreciază în primul rând rochia sau accesoriile.

Ea ridică o sprânceană.

–Adică, vreţi să spuneţi... că apreciază aspectul meu. Puţin probabil. Sunt cam slabă şi nu prea am rotunjimi. Păru că-şi dă seama că fusese cam nepoliticoasă. Dar mulţumesc pentru compliment.

Dacă ar fi avut timp să fie singuri, ar fi convins-o. Dar ofiţerii, lorzii şi domnii care stătuseră deoparte din respect pentru William, descoperiră că respectul lor se cam toceşte. Băteau pământul cu picioarele şi mormăiau în barbă. William le aruncă o privire, apoi spuse pe un ton grav.

–Dă-mi voie să te avertizez. Ofiţerii mai tineri tocmai s-au întors din India, şi sunt cam sălbatici. Te rog să apreciezi orice sugestie din partea lor de a vă plimba împreună prin grădină cu maximă prudenţă.

–Asta dacă nu vreau ca totul să sfârşească într-o partidă de trântă. Ochii ei sclipeau de iritare, deşi el nu-şi putea închipui cu ce anume o iritase. Credeţi-mă, bărbaţii de orice rang social folosesc aceleaşi tactici jalnice. Şi cred că le-am văzut pe toate.

William simţi cum gelozia îl înjunghie.

–Au fost mulţi bărbaţi care au încercat să te seducă?

–Foarte mulţi, da. Nici unul nu a reuşit. Nici unul nu va reuşi. După cum v-am mai spus, sunt singură şi mulţumită să rămân aşa. Apoi, cu un dispreţ sfredelitor, adăugă: Nimic nu m-a făcut să mă răzgândesc.

Voia să spună, bineînţeles, că *el* n-o făcuse să se răzgândească. Dar tot ea îi spusese şi că nu găsise pe nici unul dintre ei atrăgător, ceea ce nu era adevărat. Îşi temperă aşadar satisfacţia, dar ea se pare că observase, pentru că îl fixa, dezorientată. Apoi, apăru Duncan.

–Domnişoară Prendregast, mă bucur nespus de mult să vă revăd.

Însă nu-i dădu atenţie, iar Duncan întotdeauna dădea atenţie doamnelor – mai puţin când era la lucru.

–William, au sosit Lord şi Lady Featherstonebaugh. Voiai să-i saluţi personal.

William se întoarse brusc şi o văzu pe Lady Featherstonebaugh şontâcăind dinspre casă pe gazon, sprijinită în bastonul ei. Pentru prima oară în acea zi, o atinse pe Samantha. Doar mâna

ei înmănuşată. Numai o dată, uşor. O scânteie sări între ei. Ochii ei căprui se făcură mari. Trase adânc aer în piept.

– Nu uita că nu eşti chiar atât de experimentată pe cât îţi place să crezi, rosti el pe un ton suav.

În timp ce se îndrepta spre Lady Featherstonebaugh, i se păru că o aude pe Samantha murmurând: „Şi nici nu sunt atât de inocentă pe cât ai crede".

– Iertaţi-mă, domnilor.

După prânzul de a doua zi, Samantha se scuză că trebuia să plece.

– Trebuie să-mi îndeplinesc nişte îndatoriri.

– Colonelul Gregory nu are acum nevoie de dumneavoastră. Locotenentul Du Clos zâmbi galant, deşi cam scorţos. Nu înţelesese indiferenţa ei intenţionată şi manifesta o vădită lipsă de tact. Acum vorbeşte cu Lord şi Lady Featherstonebaugh.

– Nu faţă de colonelul Gregory, ci faţă de una din fetele lui.

Samantha făcu o reverenţă şi se îndreptă spre casă. De ce credea locotenentul că îndatoririle ei erau faţă de William. Îşi trădase cumva interesul faţă de colonelul Gregory? Îi zâmbise prea dulce, îl privise prea languros? Îşi frecă fruntea. Treaba asta cu îndrăgostitul era o chestiune foarte greu de stăpânit.

„Îndrăgostită."

Se împiedică de treapta de la intrarea în casă. Un lacheu o prinse de braţ. Îi mulţumi şi continuă să meargă, punând un picior înaintea celuilalt, sperând să nu mai fie şi alte obstacole, şi bucuroasă că nu rămăsese nimeni în casă, pentru că momentan nu mai era capabilă să facă faţă unor situaţii dificile sau să întreţină, cât de cât, o conversaţie.

Îndrăgostită. De colonelul Gregory? Nu era posibil. Ar fi fost culmea prostiei.

Bine, recunoştea. Era atrasă de el. Figura lui i se părea atrăgătoare, conversaţia, palpitantă, iar felul în care săruta, de-a dreptul interesant. Dar asta era totul. O fascinaţie patetică pentru felul în care săruta. Tocmai de-asta îi urmărea buzele când vorbea, şi le imagina plimbându-se pe pielea ei. De-asta se şi frământa câte o jumătate de noapte în legătură cu ce să poarte la fiecare ocazie.

Era atrasă de magnetismul lui, nimic mai mult. Acea senzație constantă în suflet, dorința irezistibilă de a dansa sub razele soarelui, nevoia de a-l vedea zi și noapte – asta nu era dragoste. Nu cu un bărbat aflat atât de departe de poziția ei socială. Nu cu... cu nici un bărbat. Era mai înțeleaptă de-atât. *Fusese.*

Intră în salonul de muzică și se duse la pian. Îl deschise și își plimbă degetele peste clape. Când acompania, minunatul instrument se contopea cu vocea Marei într-o armonie divină. A doua zi, colonelul Gregory avea să fie foarte mândru de fiica lui a doua zi. Samantha se încruntă. Dar Mara... copila părea ușor distrasă. Speriată. Copleșită să cânte în fața atâtor oameni.

Samantha o înțelegea. Când tatăl ei hotărâse pentru prima oară că ea trebuia să-și câștige existența, avea patru ani, stătea la colț de stradă mânjită cu negreală pe față, ca să arate mai jalnic, și cânta ca să poată mânca. Era atât de speriată, că nu reușise să cânte prea bine și nimeni nu-i dăduse nici un ban. În acea noapte a făcut foamea, pentru că tati nu hrănea paraziți. Așa că și-a învins tracul repede, dar n-a putut uita niciodată acea frică intensă.

Tatăl ei. Da. Ori de câte ori își închipuia că e îndrăgostită, trebuia să-și aducă aminte de tatăl ei. Pe jumătate galez, pe jumătate nebun. Acele nopți când își bea mințile și cădea fără cunoștință pe pat. Zilele când era treaz și posac, căutând mărunțiș pentru ginul lui. Sau când zâmbea, era curat, bine îmbrăcat, cu cadouri pentru fiica și pentru soția lui. Când era mică, nu înțelegea de ce mama plângea când era atât de minunat. Abia mai târziu a înțeles că își găsise o femeie, o femeie bogată, pe care o lingușea și o satisfăcea. Fusese chipeș, tatăl ei, șarmant, atunci când hotăra el, dar când se gândea cum o sfârșise... Duse mâinile la ochi să alunge amintirea. Da. Când se moleșea tânjind după colonelul Gregory, trebuia să-și amintească de tati.

Auzi zgomot de cizme pe podeaua din lemn, și își lăsă repede mâna jos. În ușă apăru Mara, roșie în obrăjori.

– Îmi pare rău că am întârziat, domnișoară Prendregast, dar ne-am jucat cu mingea.

– De-asta porți hainele tale vechi.

– Doamna Chester a insistat. A trebuit deja să repare o ruptură la rochia mea nouă de când am pus prea multe pietre în buzunar şi s-a rupt.

Mara nu dădea nici un semn că i-ar părea rău.

Colonelul Gregory avea dreptate în legătură cu doamna Chester. Femeia deţinea controlul absolut asupra copiilor, oricât de mulţi ar fi fost, şi simţul ei practic se dovedise încă o dată infailibil. Samantha nu se mai îngrijora pentru fiicele colonelului Gregory. Erau pe mâini bune, cel puţin pe toată durata petrecerii.

Samantha îşi plimbă degetele peste clape.

– Să cântăm?

Ajunsă lângă pian, Mara îşi încălzi vocea, apoi începu să cânte *Barbara Allen*. Cu glasul ei înalt şi curat, cânta vechea baladă cu o inocenţă mişcătoare. Apoi, în mijlocul celei de-a doua strofe, se opri şi se întoarse către pian.

– Ştiţi unde se duce tata noaptea?

Samantha lăsă mâinile să-i cadă în poală. Inima îi bătea mai repede. Ce voia să spună Mara? Oare îl văzuse pe William sărutând-o?

– L-ai văzut pe tatăl tău mergând undeva noaptea?

– Da, tata iese călare în fiecare noapte.

– Oh, şi respiraţia Samanthei se calmă. Vrei să spui, când prinde tâlhari.

– Nu, mai rău decât tâlhari.

Mara părea foarte informată.

– Cine ar putea fi mai rău decât tâlharii?

– Nu ştiu, dar a prins pe unul azi-noapte.

Prinsese mai mult de un tâlhar. O prinsese pe Samantha. „Îndrăgostită." Era o proastă.

– Bravo lui, îi spuse ea Marei. E minunat că tatăl tău e atât de viteaz şi că are grijă să fim cu toţii în siguranţă. Pesemne că eşti foarte mândră de el.

Mara ridică din umeri.

– Da, domnişoară Prendregast.

Copila o privea, cu capul plecat şi bătând uşor din picior. Suspiciunile Samanthei se treziră din nou.

– Cum ai aflat asta despre tatăl tău?

Mara ridică privirea.

–Eram ascunsă sub masa de scris din biroul tatei şi l-am auzit cum vorbea cu domnul Monroe.

–În dimineața asta?

–Da.

Asemenea momente puneau cu adevărat la încercare o guvernantă. Samantha întinse brațele.

–Vino încoace, draga mea.

Când Mara veni şi se cuibări lângă ea pe bancheta pianului, Samantha îmbrățişă fetița, apoi îi îndepărtă o şuviță de păr de pe frunte.

–Ştii că n-ar trebui să tragi cu urechea?

–Da, dar eu n-ar fi trebuit să fiu nici în birou, aşa că n-am avut de ales, ridică Mara din nou din umeri. Tata ar fi țipat la mine.

Avea sens, într-adevăr, avea sens, din perspectiva copilului şi, din păcate, şi din cea a Samanthei.

–Bine, dar... să nu te mai ascunzi aşa.

–Promit.

–Ar fi bine dacă nu ai mai povesti şi altora despre activitățile tatălui tău. Ar putea deveni periculos pentru el.

Mintea Samanthei alcătuise deja un scenariu în care William se lupta cu un tâlhar, era prins cu garda jos şi împuşcat, zvârcolindu-se în țărână, în timp ce tâlharul scotea şi cel de-al doilea pistol...

–Ştiu asta, spuse Mara cu năduf. V-am spus numai dumneavoastră. Dumneavoastră pot să vă spun tot, nu-i aşa?

Glasul tremurat al Marei o readuse pe Samantha la realitate şi îi îndreptă atenția spre fata din brațele ei. Ştia să recunoască tristețea atunci când o auzea.

–Absolut. Mai voiai să-mi spui şi altceva?

–Da... nu.

–Vrei să ghicesc?

–Nu. Smulgându-se din brațele Samanthei, Mara se întoarse la locul ei, lângă pian. Acum vreau să cânt.

Nu avea de gând s-o forțeze să facă mărturisiri, dar după ce Mara termină melodia, Samantha încercă să o îmbărbăteze.

–Ai să cânți diseară şi vei fi senzația petrecerii. Îți promit asta. Iar tatăl tău va fi atât de mândru de tine.

Fața Marei se întunecă.

– Domnișoară Prendregast?

– Ce este, draga mea?

– Despre... despre... este despre...

Mara respiră de câteva ori adânc.

– Când ai să cânți diseară, ai să uiți de toate temerile și necazurile tale și ai să fii transportată într-o altă realitate.

– Da, doamnă, cred asta, dar... Mara o privi pe Samantha cu niște ochi în care se citea deznădejdea. Nu e asta.

– Atunci ce e?

– Domnișoară Prendregast, eu pot să vă spun orice. Glasul Marei crescu cu o octavă. Nu-i așa?

Aceeași întrebare. Samantha cuprinse umerii Marei în brațe.

– Absolut.

– Chiar dacă...

Tropăituri dincolo de ușă o făcură pe Mara să se oprească. Se holba la ușă în timp ce surorile ei năvăleau înăuntru.

– Am venit să exersăm cântecul, spuse Agnes.

– O să exersăm! O să exersăm!

Kyla și Emmeline țopăiau de zor și băteau din palme.

Mara plecă de lângă Samantha.

– Da, să exersăm cântecul nostru.

Samantha ar fi vrut s-o cheme înapoi, dar... acum părea că e totul în regulă. Poate că totul se va aranja cum trebuie, pentru Mara, pentru colonelul Gregory... și pentru Samantha.

Samantha trebuia numai să-și amintească mereu cine era, de unde venea și să nu recunoască vreodată în fața nimănui dragostea ei pentru tatăl copiilor.

Nici măcar față de sine însăși.

Capitolul 19

În acea seară, în salonul de muzică, în timp ce îngrozitoarele copile Gregory cântau un cântec jalnic, Lady Featherstonebaugh clătina din cap și bătea ușor din picior. Un lup în blană de oaie,

asta era ea. O femeie inteligentă ascunsă sub aparența unei bunicuțe simpatice. Cel puțin deocamdată. Își atinse buza spartă. Cel puțin până când i se vor vindeca rănile.

Îl ura pe Pașenka din toată inima. Dacă nu era el, ar fi fost deja în Italia, unde avea bani la bancă, o identitate falsă și mult soare care să-i încălzească oasele ce o dureau. O dureau pentru că ticălosul o bătuse, încercând să scoată informații de la ea.

Trecuse o jumătate de oră lungă și dureroasă, până când Pașenka îi spusese ce voia. Era o petrecere în vecini, la colonelul Gregory. O petrecere cu militari de rang înalt, ambasadori și chiar câțiva oficiali ai ministerului. Pașenka nu voia să-și asume riscul să știe cineva de trădarea lui. Așa că trebuia să meargă ea. Ea și Rupert. Îi promisese că, dacă va face asta și se va întoarce cu destule informații, avea s-o lase în viață.

Așa că acum era aici, în rândul din spate, ascultând niște copii cum miorlăie, în timp ce tatăl lor radia de mândrie. Astăzi șezuse într-un fotoliu confortabil într-o nișă din salonul mare, apoi pe un scaun incomod într-unul din acele stupide corturi unde se servea prânzul. După cină, se va îmbrăca într-o rochie de bal arătoasă, ca să aibă privilegiul de a-i privi pe alții cum dansează.

Buza ei spartă o durea și trebuia să-și limiteze zâmbetele la minimum, iar asta nu era ceva normal pentru ea. Altfel obișnuia să flateze, să zâmbească superior și să socializeze cu crema cremei, timp în care își ținea mereu urechile ciulite. Acum era nevoită să șadă ca o bătrânică și să aștepte ca alții să se apropie de ea și să discute despre lucruri care era bine să rămână secrete.

Și... chiar veneau. Ca de obicei, generalii și diplomații nu-și dădeau seama de inteligența și de șiretenia ei, văzând doar o bătrână care ațipea des și care mai părea și fudulă de urechi. Vorbeau de trupe în Crimeea și Egipt, de spioni, de explozii și muniții. În cuvintele lor, ea auzea clinchetul aurului. Asta dacă putea scăpa de Pașenka.

Rupert veni de-a lungul șirului de scaune și se așeză atât de aproape de ea, că piciorul lui atingea fusta ei elegantă din catifea de culoarea levănțicii. Te puteai mereu baza pe el că va atrage atenția asupra lui – și că-i va mototoli hainele. Șoptind teatral, o întrebă:

– Valda, unde e harta?

Nevenindu-i să creadă ce auzea, ea îşi plimbă privirea peste oamenii care se aflau în fața ei. Apoi, pe un ton calm, comandă:

– Mai taci din gură. Nu putem vorbi aici.

– Nimeni nu ne poate auzi. Cântă copiii.

Îl privea cu neîncredere. De asta nu putuse deveni vreodată un spion de marcă. El vedea numai ce voia, şi făcea numai ce voia.

Tonul lui era mai ridicat.

– Eu sunt soțul tău. Sunt bărbatul şi îți spun că ar trebui să-i dai lui Paşenka harta.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Lady Marchant şedea nu departe de ei, împreună cu trei dintre celelalte doamne de decor. Pot să te audă.

– Nu sunt atente, şi chiar dacă ar fi, n-ar înțelege despre ce e vorba.

Ca şi când ar fi ascultat ce pălăvrăgea soțul ei, Valda strânse din buze, dar îşi păstră glasul jos şi bine modulat.

– Nu subestima niciodată puterea bârfei. Dacă, în ignoranța lor ar reproduce conversația noastră, am avea necazuri.

– Nu-mi pasă. Dar şi Rupert lăsă tonul mai jos. Dă-i harta lui Paşenka, altfel vom avea necazuri şi mai mari.

– Pentru cine? Îl cercetă: nasul subțire şi coroiat, degetele lungi, pulpele lui slăbănoage în pantalonii strânşi pe picior, de modă veche. Şi de ce, mă rog? El nu ştie de hartă.

Rupert deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Apucându-l de braț, ea îşi înfipse degetele în el.

– Sau cumva ştie?

Ochii lui se plimbau dintr-o parte într-alta.

– I-ai spus?! ridică ea tonul.

– Tu dă-i harta şi nu-ți va mai face niciodată rău.

De când Rupert o văzuse trântită de pereți, devenise mai conştient de pericolul care îi păştea. Sigur, ar fi părăsit-o imediat dacă ar fi putut fugi fără repercusiuni. Dar nu era suficient de inteligent s-o facă, aşa că juca şi el după cum îi cânta Paşenka. El o urmărea, căci dacă ar fi fugit fără el, el ar fi fost mort.

– Nu, spuse ea cu sarcasm. Dacă i-aş da harta, m-ar omorî... ne-ar omorî.

– Nu, n-o va face. A promis că n-o va face.

Ea zâmbi acru, neîncrezător. Apoi duse mâna la buzunarul unde ținea pistolul pe care i-l furase colonelului Gregory din colecție și se gândi câte felicitări ar primi dacă l-ar împușca pe Rupert.

– Până voi pune piciorul pe pământ italian, sunt un cadavru viu, și te voi lua cu minte în mormânt dacă mă trădezi, Rupert.

– Unde e harta? scânci el.

Așa deci. Pașenka era în contact cu Rupert, îl mânuia încercând s-o facă să-și dezvăluie secretele. Atât de proastă o credea. Odată ce i-ar fi dat harta, el ar fi ucis-o și ar fi părăsit Anglia, folosindu-se el însuși de informațiile pe care ea le obținuse ca poliță de asigurare.

Așa stăteau lucrurile. Trebuia așadar să ticluiască încă un plan. Când se va întoarce la Maitland, îi va promite lui Pașenka harta, poate chiar i-o va da, dacă o va amenința. Dar secretele aflate la petrecere le va păstra în capul ei, spunându-i că nu i le va dezvălui decât superiorului său, în Rusia.

Prostii, bineînțeles. Superiorul lui ar omorî-o cu și mai puține rețineri decât Pașenka, dar trebuia să mai câștige timp. Timp pentru a pune la cale un plan de evadare. Și ce putea fi mai bun pentru trecerea timpului, decât să asculte secrete militare britanice? Oricare fusese provocarea, până acum supraviețuise și prosperase mereu. Așa va face și acum. Zâmbi, apoi făcu o grimasă, pentru că buza ei spartă nu se vindecase cu totul.

William stătea cu mâinile încrucișate la piept, ascultându-și fiicele care cântau pentru oaspeți. Purtau toate rochiile lor în culoarea giuvaierurilor, aliniate pe o linie invizibilă. Încântătoare, îmbrăcată într-o rochie din satin roz palid care se asorta perfect cu culoarea din obrajii ei, Samantha acompania la pian, cu un ușor zâmbet de satisfacție pe buze. Când fetele terminară de cântat, făcură o reverență, în timp ce ceilalți părinți aplaudau, murmurând cuvinte ca „încântător" și „splendid". Toată lumea radia, văzând în copiii colonelului perspectivele propriilor copii.

La indicația șoptită a Samanthei, Agnes și Vivian o împinseră pe Mara în față, iar aceasta făcu o reverență. Aplauzele

se intensificară și William, care nu-și mai încăpea în piele de încântare, auzi strigăte de *„Brava!“*

Înainte ca aplauzele să se stingă, Samantha le scoase pe fete din salonul de muzică, ținând-o de mână pe Emmeline astfel încât să nu mai poată trimite bezele publicului.

– A fost încântător, dragă colonele Gregory, îl complimentă Lady Blair. Aveți niște copii extrem de talentați.

– Bineînțeles. Zâmbea larg de parcă fiicele sale ar fi fost cel mai bun cor din lume... și el era convins de asta. Au și un tată extrem de talentat.

Toată lumea râse. Erau încântați de divertisment, de mâncăruri, de vinuri. Erau încântați și de aranjamentele și decorațiunile Teresei. Iar cei care știau care era de fapt scopul acestei petreceri erau în extaz datorită prezenței lui Lady Featherstonebaugh, precum și faptului că Lady Featherstonebaugh devenea brusc foarte atentă ori de câte ori oameni importanți se aflau în apropierea ei și vorbeau „confidențial“ despre mișcările de trupe engleze, despre planuri de sabotaj și chiar despre modalități de a infiltra ambasada Rusiei de la Paris.

Da. Totul mergea conform planurilor lui William. Totul, mai puțin curtarea Teresei.

Dincolo de ușă, mai văzu cum doamna Chester le lua pe copile sub aripa ei, și îi făcu semn Samanthei să se întoarcă. Nu se mai gândea deloc să se căsătorească cu Teresa, și asta numai din cauza Samanthei. Era vina ei că fusese distras de la îndatoririle sale. Vina ei că privea o căsătorie potrivită cu atâta indiferență. Ca de obicei, prezența Samanthei produse vâlvă. De această dată, în rândurile tinerilor. Destui dintre aceștia o priveau pe Samantha cu lăcomie, și ar fi vrut să-i fure lui William guvernanta, la plecare.

În timp ce oaspeții se întorceau la bunătățile aduse de servitori în sufragerie, Duncan ridică paharul către Samantha.

– Guvernanta fetelor a făcut o treabă minunată organizând reprezentația de mai devreme.

– Așa e

Asta fusese tot ce rostise William, dar se uită la Samantha. Și ea roși.

Lady Stephens se opri şi, împreună cu ea, generalul Stephens făcu la fel. Se uitau ba la Samantha, ba la William. Vedeau prea multe în privirea lui şi în ochii ei plecaţi, şi începuseră şi alţii să vadă. William nu dorea ca lumea să înceapă să bârfească despre el şi guvernantă. Deşi, dacă ar fi făcut-o, totul ar fi devenit atât de simplu. Dacă îi distrugea reputaţia cu un şiretlic atât de mic, ar fi fost nevoit să se căsătorească cu ea şi, dintr-un anumit punct de vedere, părea să fie un mare plan. Oare să fi ţesut ea aşa o plasă vrăjită în jurul lui, de ajunsese să gândească asemenea nebunii?

– Aşadar! Duncan bătu din palme cu zgomot, făcându-i pe toţi să tresară şi distrăgându-le astfel atenţia. Să mergem să mâncăm. Eu, unul, abia aştept şi am nevoie de o parteneră la masă. Se îndreptă ţanţoş către Teresa. Întorcându-i spatele, aceasta i-o luă înainte şi ieşi din încăpere.

Oaspeţii icniră şi veniră să-l consoleze pe Duncan, care, pe tonul său ştrengăresc, spuse:

– Ştiu, sunt irezistibil pentru doamne.

Izbucniră toţi în râs şi se îndreptară spre sufragerie, unde era pregătit un bufet care avea să-i ţină ocupaţi pe oaspeţi până când urma să fie servită cina. Duncan se strecură lângă William.

– Încetează s-o mai fixezi cu privirea pe domnişoara Prendregast.

Locotenentul Du Clos îi oferi braţul Samanthei şi ea acceptă. Asculta vorbele locotenentului, dar privirea ei o întâlni pe-a lui William, şi o senzaţie plăcută îl străbătu din cap până în picioare. Îl tulbura în fiecare clipă. Dorea s-o urmărească aşa cum urmăreşte armăsarul iapa. Dorea s-o apuce de şolduri şi să plonjeze în ea. Dorea să o întindă pe spate, să-i desfacă picioarele şi să o sărute între coapse, până când ea ar fi urlat de plăcere...

Ieşi din salon cât de repede putu. Era în regulă să se imagineze un armăsar. Era însă cu totul altceva să arate ca unul.

– Era cât pe ce, şi a fost destul de umilitor pentru mine. Duncan vorbea şoptit, aşa cum se obişnuise în lungile nopţi de vânătoare. Sper că-mi eşti recunoscător...

William observă cu plăcere că Lady Featherstonebaugh șontâcăia la brațul lui Lord Hartun, ascultând cu atenție.

– ... dar văd că nu, conchise Duncan. E fascinant. Tu o urmărești pe domnișoara Prendregast. Iar Lady Marchant te urmărește pe tine.

– Iar tu o urmărești pe Lady Marchant. William înclină din cap în timp ce oaspeții îl copleșeau cu complimente pentru cum cântaseră copiii. Ce-ai făcut de se poartă Teresa așa cu tine?

Pe un ton neutru, Duncan spuse:

– Mă place, dar n-ar prea vrea să mă placă.

– Chiar așa? Fără să simtă vreo urmă de gelozie, William evaluă situația. Și tu o placi pe ea?

– La nebunie. Și, hm, la naiba, tu n-o vrei.

– N-am spus asta.

– Nici nu trebuia. Este evident, cel puțin pentru mine.

William luă un pahar de vin de la un lacheu care trecea cu tava.

– Ea e bogată. Tu n-ai un sfanț.

Duncan urmări cu privirea fundul regal al Teresei în timp ce conducea oaspeții spre bufet.

– Aș putea s-o fac fericită. Apoi se opri brusc, și îl trase deoparte pe William, afară din mulțime, spre salonul de fumat care era gol. Stai așa. Vrei să spui... chiar nu-ți pasă? Nici măcar puțin, așa? Apoi, pe un ton foarte atent, spuse: Vorbesc despre seducerea femeii care îndeplinea toate cerințele de pe lista ta, soția perfectă.

– Nu este singura. William îl fixă pe Duncan cu o privire încruntată. Și ar trebui, măcar o dată, să iei în considerare o intenție onorabilă.

Duncan îl cercetă pe William, și ceea ce văzu trebuie că îl făcu foarte fericit, pentru că se relaxă și zâmbi cu toată gura.

– Aș putea, în ceea ce o privește pe Teresa, dar va trebui să pășesc cu grijă. Dar tu chiar ești o figură. Faci o treabă minunată distrugând reputația domnișoarei Prendregast, și asta doar cu o privire.

Era ziua confesiunilor.

– A fost mai mult decât o privire. Am sărutat-o.

– O dată?

– O dată.

– La naiba, asta nu-i ceva pentru care să merite să te spovedești. Ești tentat să mergi mai departe? Duncan râse. Sigur că da. E cât se poate de clar.

– N-ar trebui.

Nu până când nu... Dar trebuia să se concentreze pe succesul misiunii lor, înainte să facă o asemenea mișcare.

– De ce nu? Ți-am spus de la bun început că ea ți se potrivește cel mai bine. Duncan îi dădu un cot. Haide! Ai făcut toată viața doar ceea ce trebuie. Distrează-te puțin acum.

– Adică să mi-o fac amantă, asta vrei să spui. William clătină din cap. N-ar fi cinstit față de ea. E virgină.

– Oh! Favoriții lui Duncan se pleoștiră dintr-odată, iar el oftă. Treci înapoi să dormi cu mâna pe mădular.

– Oricum, nu este posibil. William era ușurat. Am cazat-o într-una din căsuțe, departe de mine.

Duncan tocmai voia să ia o înghițitură, dar se opri brusc.

– Ai mutat-o?...

– Afară din casă.

– ... și într-o căsuță unde tu și ea vă puteți destrăbăla cât e noaptea de lungă, fără să aveți grija copiilor?

William făcu o față lungă. Duncan îl bătu pe umăr.

– Bine lucrat, amice. N-ai să mai dormi în patul tău de-acum.

William îl urmă pe Duncan, în timp ce prietenul său intră în sufragerie.

Asta făcuse William? De-asta fusese atât de dispus să scape de Samantha de sub acoperișul lui? Oare, undeva, în adâncurile minții lui, complotase s-o scoată din casă numai ca să petreacă nopțile în brațele ei? Se părea că nu se cunoștea pe sine. Nu se cunoștea chiar deloc.

Stătea ascultând clinchetul argintăriei, vocile... vocea Samanthei. Iubea vocea ei – destul de groasă pentru o femeie, oarecum răgușită, dar suavă, ca și cum ar fi făcut dragoste o noapte întreagă, și ar fi fost istovită de gemete. Doar vocea ei ar fi putut atrage un bărbat s-o facă să geamă. Iar William putea asta. Știa bine că putea.

Era singură în căsuță, însoțită numai de Clarinda, dar aceasta avea destule treburi prin casă, aşa că...

Duncan ieşi din sufragerie de parcă ar fi fost o ghiulea de tun. Din colțul gurii, îi şuieră lui William:

– În biroul tău. Acum.

Şi nu se opri din mers. Acum? Nu, nu până când starea lui William nu se domolea, pentru că Duncan ar fi ştiut ce a cauzat-o şi, indiferent de cât de importantă era informația pe care o descoperise – şi după cum se părea, descoperise într-adevăr ceva formidabil –, tot ar fi avut timp să râdă de el. Şi probabil că avea dreptate. Dumnezeule mare, William avea treizeci şi patru de ani, era tatăl a şase fete, un bastion de bunăstare şi onoare. Să-şi petreacă timpul ca un şcolar înfierbântat era jenant şi... mă rog... destul de agreabil. Mai bine să nu ştie Duncan şi *asta*.

Mergea agale, având grijă să zâmbească şi să încline din cap când trecea pe lângă câte un oaspete grăbit să-şi ia ceva de mâncare, iar când ajunse în biroul lui, era din nou aşa cum trebuia să fie. Sau cum fusese normal pe vremuri, înaintea venirii domnişoarei Prendregast. Intră şi trase uşa după el.

– Ce este?

Duncan ieşi din umbră, iar expresia feței lui, altfel voioasă, era îngrijorată.

– Prostul de Featherstonebaugh. Teresa l-a auzit vorbind cu Lady Featherstonebaugh.

Îndată, William se concentră.

– Unde?

– În salonul de muzică, chiar acum. Duncan făcu o față lungă. Nu ştie să disimuleze.

William încuviință din cap.

– De ce a venit Teresa să-ți spună ție asta?

– Pentru că i s-a părut ciudată conversația lor, iar tu nu erai în sufragerie ca să-ți spună. Ochii lui Duncan scăpărau de iritare. Ascultă aici! Featherstonebaugh a spus că Lady Featherstonebaugh ar trebui să-i dea harta lui Paşenka, altfel ar da de un necaz mai mare.

– O hartă? Gura lui William se strâmbă într-o grimasă.

–Teresa n-a auzit chiar totul, dar se pare că Lady Featherstonebaugh a furat o hartă pe drumul încoace şi o ţine ca poliţă de asigurare pentru ca Paşenka – Duncan ridică din umeri şi îşi vârî mâinile în buzunare – să n-o omoare.

–Deci de la Paşenka are toate vânătăile alea.

–Cred că putem presupune asta.

–Mi-ar părea rău pentru ea... dacă n-ar fi fost cauza atâtor morţi. „Soţia mea, Mary." William îşi frângea mâinile, tulburat. Când se gândea cum a murit... Ce hartă ar putea fi?

–Venind încoace, au înnoptat în casa căpitanului Farwell. Duncan îşi netezi favoriţii. Trimiteţi-i un mesaj, dar chiar nu mai contează. Lady Featherstonebaugh e o femeie al naibii de deşteaptă. Ştim aşadar că harta e importantă.

Rotiţele din mintea lui William începură să se învârtă cu o viteză uimitoare.

–Unde-o fi?

–Featherstonebaugh nu ştia. Duncan se apropie de masă. Prostul ăla bătrân ar trăda-o dacă ar putea.

–Probabil.

William adunase la petrecere cei mai puternici şi mai inteligenţi bărbaţi din ţară sub comanda lui, dar nici unul nu avea experienţă de teren. Nici unul nu valora nimic în situaţii ca aceasta.

–Diseară, când începe balul, le vei percheziţiona dormitorul, dar ar fi o proastă la fel de mare ca bărbatu-său, dacă ar ţine acea hartă altundeva decât la ea.

–Aşa mă gândeam şi eu, spuse Duncan, jucându-se cu tocurile de pe biroul lui William. Am putea s-o arestăm şi să i le luăm.

–Dar noi vrem s-o trimitem înapoi cu toate informaţiile false pe care le-a strâns la petrecere.

Duncan luă unul din tocuri şi îl cercetă, apoi ridică o sprânceană către William.

–Nu cred că am putea face o bătrână să se dezbrace.

–Tu eşti marele seducător, rânji William. Fă-o tu.

Duncan îşi prinse bărbia între degete, ca şi cum s-ar fi gândit serios la asta.

–Tocmai mi-am amintit că, de fapt, nu sunt chiar aşa un seducător.

– Trebuie s-o substituim.
Duncan încuviință.
– Dă-i o hartă falsă în locul celei bune.
– Dacă am şti unde este, şi dacă cineva ar fi în stare de scamatoria asta, atunci am face-o. William căzu pe gânduri, eliminând strategie după strategie. Dar cine şi cum?

Capitolul 20

Teresa îşi inspecta piesa de rezistență. Spre încântarea tuturor, mătăsurile de culoarea piersicii atârnau din tavan pe pereți în jos, transformând sala de bal într-un serai somptuos şi pastelat. Candelabrele de cristal străluceau în lumina a o mie de lumânări din ceară de albine. Orchestra cânta cu o măiestrie bine studiată. Şampania curgea în valuri, iar doamnele erau copleşite de invitațiile la dans – sigur, erau atât de puține, cum ar fi putut fi altfel? Domnii se adunau în mici grupuri discutând pe ton serios şi doar din când în când intrau în salonul pentru jocuri sau ieşeau afară pentru a trage un fum – întotdeauna un semn că se simțeau cât se poate de bine.

Până şi William se concentra la treburile lui, în loc să se holbeze ca un adolescent amorezat la Samantha. De fapt, arăta foarte serios, iar domnul Duncan Monroe lipsea. Iar dacă totul mergea bine, avea să lipsească în continuare.

În timp ce Teresa scruta adunarea, nu-şi aminti să fi făcut ceva atât de greşit în copilărie. Fusese destul de ascultătoare, dispusă să învețe, destul de inteligentă ca să se ferească de necazuri, o bucurie pentru părinții ei, dar... era evident că plătea vreun mare păcat, pentru că nimic, dar chiar nimic nu mersese cum trebuia la petrecerea asta. În toată călătoria asta.

Mai întâi era William, cu entuziasmul său ridicol față de guvernantă. Bârfele se răspândeau ca un incendiu în pădure, dar Teresa nu învățase degeaba să se descurce cu asemenea crize. În timpul petrecerii, se oprise adesea şi discutase cu Samantha,

şi mereu vorbea despre ea în termeni superlativi, pe la toate bisericuţele de bârfe de la petrecere. Se asigurase chiar ca rochia de bal a Samanthei, din satin brocart azuriu, să fie perfectă, adăugând dantele şi mici trandafiri la linia decolteului. Reuşise să înăbuşe cele mai rele zvonuri, dar dacă William continua s-o privească pe Samantha aşa cum făcea, Teresa nu va mai reuşi să facă faţă vijeliei.

Şi cu cât stătea mai mult pe lângă William, cu atât se tot întreba dacă îl plăcea chiar atât de mult, încât să-l vrea alături de ea. Dar... Asta ducea la cealaltă problemă, domnul Duncan Monroe, fost ofiţer în Regimentul 3 Regal de cavalerie uşoară – o mare pacoste. El o urmărea pe ea, pe Teresa. O urmărea cu atâta lăcomie că, din când în când, trebuia să-şi răcorească obrajii înfierbântaţi cu evantaiul, uluită de puterea privirii fierbinţi a acelui bărbat. Ceea ce nu-l interesase până acum, dintr-odată îl interesa, şi îi arătase asta destul de clar. Iar... ea nu voia să aibă nimic de-a face cu asta.

Ba da. Voia. Dar mândria o oprea. Mândria şi... mă rog, o femeie îşi făcea planuri. O femeie avea dreptul să-şi schimbe planurile, dar Teresa nu şi le schimba sub presiune, iar domnul Monroe tocmai asta făcea. Nu cu vorbe, dar cu privirea lui intensă, în stare să-i oprească inima în loc. Îşi desfăcu din nou evantaiul şi îşi răcori încă o dată obrajii încinşi.

Şi acum, încă o dovadă că Teresa trebuia să fi păcătuit cumplit la un moment dat în trecut – Lady Featherstonebaugh şontâcăia drept spre ea. Lady Featherstonebaugh care începu să vorbească încă înainte să ajungă la ea:

– Ce tânără extraordinară a angajat colonelul Gregory ca guvernantă.

Teresa o privi pe bătrână cu un ochi critic. Rochia ei din mătase de culoarea fânului, cu mâneci înguste şi guler de mătase, s-ar fi potrivit mai degrabă unei ingenue, niciodată unei femei peste patruzeci de ani şi categoric nu unei doamne obligate să se sprijine în baston ca să traverseze podeaua de marmură. Evantaiul ei din pene aurite şi pana aurită din părul ei erau nişte tuşe drăguţe, dar cumva tot acest sclipici o făcea pe Lady Featherstonebaugh să arate foarte obosită. De fapt, avea nişte pungi sub

ochii de parcă n-ar fi dormit bine. Vinovăție, hotărî cu bunăvoință Teresa. Vinovăție din cauza acelei hărți misterioase. Se înfuriase pe Lord Featherstonebaugh atunci când acesta adusese vorba despre hartă, iar Duncan începuse să tremure atunci când Teresa îi relatase conversația pe care o auzise. Probabil că harta avea o semnificație deosebită, deși Teresa nici nu știa și nici nu-i păsa.

– Domnișoara Prendregast știe să cânte la pian, știe să cânte și din gură, știe să aibă grijă de copii, iar toți bărbații de la petrecere tânjesc după ea... Își poate seduce chiar și angajatorul...

Orchestra cânta, dansatorii se roteau pe podeaua lucioasă, iar Lady Featherstonebaugh zâmbi angelic.

– Destul de înjositor, nu-i așa, Lady Marchant?

Teresa în mod categoric nu o plăcea pe Lady Featherstonebaugh. Nu o plăcuse niciodată pe Lady Featherstonebaugh, iar Lady Featherstonebaugh îi întorcea această favoare cu toată energia, așa cum făcea cu toate femeile pe care le cunoștea. Teresa o considera nesărată și crudă, acrindu-se tot mai mult odată cu vârsta. Și avea dovada. Nu era decât prima lor conversație, și Lady Featherstonebaugh deja îi înfigea ace în spate. Ace care înțepau la sânge.

– Nu vă faceți griji pentru colonelul Gregory. Nici eu nu-mi fac. Domnișoara Prendregast este o femeie pe cât de rezonabilă, pe atât de adorabilă, și are lucruri mai bune de făcut decât să pună ochii pe un moșier atât de bogat.

– Cineva ar trebui să-i spună și lui asta. O privește cu niște ochi umezi deja de două zile. Lady Featherstonebaugh făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi terminat cu subiectul, după ce plantase sămânța otrăvită a neliniștii. Dar nu de-asta am venit. Trebuia să mă confesez cuiva. Unei alte femei... și sunt al naibii de puține în adunarea asta. Se întinse mai aproape și vorbi cu glas scăzut. Mi-am adus aminte unde am auzit numele domnișoarei Prendregast.

Teresa ciuli urechile, deși disimulă cum putu mai bine.

– Într-adevăr?

– Domnișoara Prendregast e acea infamă hoață de buzunare care bântuia prin Londra acum vreo șase ani. Obișnuia să stea prin preajma teatrelor și să fure portofelele domnilor, iar domnii

îşi aminteau de zâmbetul pe care li-l arunca atunci când se fa cea nevăzută. Închizându-şi evantaiul, Lady Featherstonebaugh duse mânerul la buze. Cred că ar trebui să-i spună cineva şi colonelului Gregory, nu?

Perplexă, Teresa se holba la Lady Featherstonebaugh, imaculată în hainele ei şic, care însă nu reuşeau să mai dea iluzia de tinereţe, cu pete de ruj în obraji... sau erau cumva urme de lovituri?

Apoi îi reveni în minte ce-i spusese Lady Featherstonebaugh. La naiba! Teresa îşi aduse aminte de întreaga poveste. Adorna o luase pe mica hoaţă sub aripa ei, o învăţase să meargă, să vorbească, să citească, să dea lecţii. Ca guvernantă, fata avea reputaţia de a fi o apărătoare neînfricată a îndatoririlor ei, şi ea fusese cea care îl demascase pe acel idiot de Wordlaw. Teresa o admirase pentru asta. Acum... ce să facă ea cu informaţiile? Nu se putea decide pe loc, dar era hotărâtă să neutralizeze armele lui Lady Featherstonebaugh. Luă un pahar de şampanie de la un lacheu în trecere şi sorbi din el, plictisită.

– Ştiu despre cine vorbeşti, dar, draga mea, ai reţinut greşit numele. E vorba de domnişoara Penny Gast – spuse ea apăsat – care fusese hoaţa de buzunare. E o greşeală uşor de făcut. Mai sorbi puţin din pahar. Mai ales de oameni mai în vârstă, cu auzul mai slab.

Lady Featherstonebaugh auzise asta destul de bine. Faţa ei căpătă o culoare delicios de purpurie. Coafura îi tremura aşa cum toată tremura de furie şi, pentru o clipă, Teresa se întrebă dacă nu ar fi trebuit să se dea la o parte din calea acelui baston. Însă Lady Featherstonebaugh întrebă, cu voce joasă:

– Eşti sigură?

– Draga mea doamnă, îmi place să mi se acorde atenţie, ca oricărei femei, iar domnişoara Prendregast a acaparat-o pe toată. Teresa clipi cu o expresie ce voia să insinueze „cât de inocentă sunt". Crezi că n-aş avea grijă de asta, dacă problema ar fi atât de simplă?

Lady Featherstonebaugh încuviinţă din cap şi înghiţi în sec.

– Da, presupun că ai avea grijă.

Bâjbâind pe lângă ea, găsi săculeţul cu paiete negre şi îl strânse până când ceva din interior se boţi.

– Trebuie să mă aşez.

– Aveţi nevoie de ajutor?

Teresa vorbea serios. De când venise, Lady Featherstonebaugh şchiopăta puternic, ca şi cum toată guta din lume ar fi ajuns-o din urmă. Nu că n-ar fi meritat asta. Teresa nu întâlnise niciodată o bătrână atât de răutăcioasă, dar asta n-o făcea insensibilă la durerea ei.

– Sunt în stare să ajung singură la locul meu. Lady Featherstonebaugh rânji către Teresa, şi era atâta răutate în rânjetul ei, că Teresa dădu înapoi. O să-mi fie bine acolo.

În timp ce Lady Featherstonebaugh pleca, Teresa îşi frecă pielea de pe braţe. Dacă ar fi putut, Lady Featherstonebaugh i-ar fi făcut rău. Le-ar fi făcut rău tuturor. Teresa o căută din priviri pe Samantha şi o găsi conversând cu Lord Hartun. Mai mult ca sigur că Lady Featherstonebaugh i-ar fi făcut rău Samanthei, dacă ar fi putut – şi putea.

Desigur, i se puteau găsi scuze lui Lady Featherstonebaugh. Soţul femeii defila prin sală cu una dintre tinerele, mâinile lui plimbându-se pe spinarea ei. Bătrânul dezmăţat ar fi dus orice femeie în pragul nebuniei şi al cruzimii, dar Teresa se îndoia că el avea prea multă influenţă asupra soţiei lui. Lady Featherstonebaugh era prea încăpăţânată.

Privirea Teresei ajunse din nou la William. Vorbea în şoaptă cu acel neisprăvit de Duncan Monroe, care se hotărâse în sfârşit să facă act de prezenţă. Duncan... cel mai bun prieten al lui William. Duncan, mereu zeflemitor, mereu la pândă... mereu fermecător. Blestemaţi fie ochii lui!

Se întoarse cu privirea din nou spre William. William şi Duncan aveau mereu asemenea discuţii pe ton scăzut. Duncan se năpustise afară din sufragerie atunci când ea îi spusese despre acea hartă, şi nici el, nici William nu-şi făcuseră apariţia la cină. Şi doar cu o noapte în urmă, în timp ce oaspeţii se culcau, ea se strecurase la parter ca să ia o înghiţitură de whisky – doamnelor nu li se oferea niciodată whisky, având constituţia prea delicată – şi auzise două voci din biroul lui William. Deşi lipise un pahar de uşă, nu putuse distinge decât câteva vorbe. Featherstonebaugh şi Paşenka. Când părăsise ea Londra, contele Paşenka

răspândise zvonul că ar fi bolnav, deşi toată lumea ştia că ple case cu o misiune.

Oare venise în Ţara Lacurilor? Iar William şi Duncan îl atacaseră într-una dintre ieşirile lor nocturne călare? Părea o greşeală destul de stupidă, mai ales pentru doi bărbaţi relativ inteligenţi, dar făcuseră aceeaşi greşeală şi cu ea, aşa că...

Fixă cu privirea bulele din cupa ei, şi făcu ochii mici. Featherstonebaugh, Paşenka. Activităţile nocturne ale lui William şi Duncan pentru prinderea unor hoţi. Cu o tresărire, ridică privirea şi scrută sala de bal. Prea mulţi generali. Prea mulţi ambasadori. Prea mulţi domni în haine închise la culoare care nu aveau nici antecedentele, nici banii pentru a participa la o asemenea petrecere, dar care radiau putere şi mister. Bărbaţi de la minister. Îi recunoscuse, deşi nu dăduse importanţă numărului lor.

Îl văzu din nou pe William, apoi pe Duncan. Nu opriseră trăsura ei pentru că o credeau un tâlhar. Se temuseră să nu fie vreun spion care fugea din Londra pe urmele şefului lor, contele Paşenka. O, da. Teresa trăise în India, cunoscând pe viu rivalitatea dintre Anglia şi Rusia pentru bogăţiile Orientului. Ştia foarte bine că spionii operau în fiecare oraş şi pe fiecare vârf de munte din India. Nu-şi dăduse seama că ei erau prezenţi şi în Anglia. Ei bine, acum îşi dădea seama. Spioni. Nimerise într-un cuib de spioni.

Samantha îi mulţumi domnului Langdon pentru dans – cel de-al doilea şi ultimul pentru el, în acea seară – şi se scuză, trebuind să plece. Uşile spre verandă erau deschise, un vânt uşor umfla mătăsurile de culoarea piersicii, dar cu cât se apropia miezul nopţii, cu atât căldura din sala de bal creştea, iar Samantha începu să se simtă ameţită. Ameţită de la dans, de la pălăvrăgeala care nu mai înceta, de la complimentele fără sfârşit, şi de la faptul că domnul colonel Gregory nu o invitase încă la valsul pe care i-l solicitase.

Fusese distras toată seara, discutând lucruri serioase cu domnul Monroe şi, pe urmă, cu Lord Hartun. Nu că i-ar fi păsat prea mult Samanthei. Putea foarte bine să-şi închipuie că era îndrăgostită de colonelul Gregory, dar ea dădea dragostei locul pe care îl merita, considerând-o la fel ca norii de fum care ies pe coş

şi apoi plutesc şi se împrăştie în vânt. Poate că dacă ar săruta şi alţi bărbaţi, şi-ar închipui că e îndrăgostită şi de aceia.

Da, ăsta era un plan bun. Va săruta şi va compara, şi, sub influenţa pasiunii unor alţi bărbaţi, acea durere din zona inimii avea să se disperseze şi va putea fi din nou ea însăşi, domnişoara Samantha Prendregast, independentă, voluntară şi sigură pe sine.

Zâmbind, încuviinţând din cap, făcând reverenţe, încuviinţând din nou şi zâmbind, îşi făcu loc spre eleganta cameră de odihnă pentru doamne, care era goală. Pe pereţi erau aliniate oglinzi, şi erau scaune la fiecare măsuţă pe care se aflau carafe cu apă, batiste şi pudră, pentru cele care doreau să le folosească. Cu un suspin de uşurare, îşi turnă nişte apă într-un lighenaş, muie o batistă, o desfăcu şi îşi tamponă faţa cu ea. Era rece. Minunat de răcoroasă. Închise ochii de plăcere. Dintr-odată, imaginea colonelului Gregory îi veni în minte. Nici un alt bărbat nu purta hainele ca el. Jacheta lui albastră îi îmbrăţişa umerii, vesta din brocart îi încingea talia, o pereche de pantaloni negri îi cuprindeau coapsele cum... mă rog, cum ar fi făcut şi ea dacă şi-ar fi pierdut orice urmă de bun-simţ.

Dar bunul-simţ avea să-i prisosească, şi doar fiindcă îi plăcea să se uite la el nu însemna că începuse să alunece pe calea pierzaniei.

Şi faţa lui... poate că o duzină dintre bărbaţii de aici erau mai chipeşi, dar trăsăturile lui erau nobile, aspre, bărbăteşti. O femeie putea să-şi dea seama după ţinuta şi după expresia lui, că ar fi avut grijă de ea. Iar când el o privea pe Samantha... Se împletici spre un scaun. Când se uita la Samantha, genunchii ei se înmuiau şi prudenţa o părăsea.

Auzi paşi. La naiba! Venea cineva. Adoptă o expresie dezinvoltă. O expresie pe care se străduia să o păstreze când Lady Marchant intră învăluită într-un val de mătase vişinie şi un nor de parfum de trandafiri, cu paharul de şampanie în mână.

– Te căutam, spuse Lady Marchant.

Ce mai făcuse Samantha de data asta?

Lady Marchant se aşeză pe un scaun şi puse cupa pe masă cu un clinchet hotărât. Luă mâinile Samanthei – o mişcare care o nelinişti pe Samantha.

–Eşti singură pe lume, spuse ea. Nu este nimeni care să te sfătuiască, aşa că o voi face eu.

–Bine. „De ce?"

–Du Clos este şarmant, dar sărac. L-ai cucerit pe domnul Langdon. E văduv şi câştigă opt mii pe an. Sigur, ar trebui pe urmă să-i vezi zi de zi faţa de cealaltă parte a mesei de mic dejun, lucru pe care ar trebui să-l iei în considerare. Lord Hartun... aş fi foarte atentă în ceea ce-l priveşte. Este cât se poate de eligibil, dar titlul lui este foarte vechi, şi mă îndoiesc că familia lui te-ar accepta, chiar dacă el şi-ar pierde capul într-atât, încât să te ceară de soţie.

Consternarea şi cinismul dădeau o luptă aprigă în Samantha, care încerca să înţeleagă motivele lui Lady Marchant. Egoiste, desigur, dar doamna părea atât de... strălucitor de sinceră. Hotărâtă. Şi aproape... stânjenită de rolul ei ca mentor. Samantha înghiţi de două ori în sec înainte să poată vorbi.

–Milady, eu nu... nu sunt aici ca să-mi caut un soţ.

–Atunci eşti destul de proastă, spuse Lady Marchant cu fermitate. Îi ai pe toţi aici mâncându-ţi din palmă. Nu le pasă că eşti guvernantă. Cu puţină muncă, ai putea deveni o soţie. Nu va mai trebui să munceşti vreodată ca să-ţi câştigi existenţa.

Cu un zgomot plescăit, Samantha aruncă batista în lighean.

–Îmi place să muncesc.

–Prostii. Eu te plac. Nu ştiu de ce. N-ar trebui, dar te plac. Aruncând o privire spre uşă, coborî glasul. Lady Featherstonebaugh te-a recunoscut. De la Londra. De pe străzi.

Dintr-odată, Samantha înţelese totul. Recunoscută. Prinsă. O hoaţă. Pentru totdeauna. Poate că Lady Featherstonebaugh tocmai îi spunea lui William, iar data viitoare când acesta o va privi, o va face cu dispreţ. De asta se temuse. Când trase aer în piept, aproape că o duru.

–Pe toţi dracii!

Vorbele îi scăpaseră şi ar fi vrut să le ia înapoi, dar îşi dădu brusc seama – ce mai conta? Lady Marchant *ştia*.

–Presupun că va trebui să plec. Imediat.

Lady Marchant o apucă de braţ şi o scutură.

– Nu, te-am acoperit. I-am spus că te confundă. Ești în siguranță. Îți spun, dacă prinzi un soț destul de repede, nu va afla decât când va fi prea târziu

Samantha nu înțelegea de ce Lady Marchant îi spunea asemenea lucruri.

– Dar asta e... oribil. Voi rămâne cu un soț căruia îi va fi rușine cu mine.

– Mai bine decât nici un soț. Teresa dădu din mâini, impacientată. Notorietatea ta are deja o oarecare strălucire romantică. Cu un soț bogat la braț, vei fi sărbătorită, nu evitată.

– Și dacă soțul meu va fi mâniat că l-am tras pe sfoară?

Samantha își amintea încă prea bine cât de tare durea o lovitură de pumn.

– Nu contează. Ești frumoasă și destul de exotică încât să-l distrezi timp de un an sau mai mult. Va dori un moștenitor și, oricum, pe urmă își va face de cap cu vreo amantă. Așa se face jocul ăsta. Teresa ridică paharul de șampanie către Samantha, apoi îl dădu pe gât. Ce, la voi, în clasele inferioare, o fi altfel?

Samantha fu cât pe ce să pufnească într-un râs cinic, involuntar.

– Nu. Căsnicia e la fel peste tot. De-asta voi rămâne nemăritată.

– Mult noroc cu ce ți-ai propus, atunci. Buzele lui Lady Marchant se strâmbară cu dezgust. Eu sunt o lady, o doamnă cu o avere, și tot am nevoie de un soț ca să pot fi invitată unde trebuie și să fiu văzută cu cine trebuie.

Lady Marchant fusese aspră. Lady Marchant îi făcuse o favoare. Samantha căută o ocazie să-i întoarcă ambele.

– Ați reușit asta. N-ați vrea mai degrabă să vă tăvăliți, goală sub așternuturi, cu bărbatul pe care îl iubiți?

Lady Marchant trase aer în piept, șocată.

– Ce vrei să spui?

– Știți foarte bine ce vreau să spun. Și eu vă plac. Nu știu de ce. N-ar trebui, dar așa e. Spunea adevărul, își dădu seama Samantha, și asta o speria și o amuza în același timp. Sunteți genul de doamnă care a făcut totul cum trebuie toată viața ei. V-ați căsătorit cu cine trebuie, ați conversat cu cine trebuie, ați

purtat hainele care vi se potriveau, totul pentru... pentru ce? Nu pentru dumneavoastră, asta e sigur.

– Îmi plac hainele mele... şi oamenii cu care conversez.

Samantha încerca să înțeleagă, şi, în sfârşit, înțelese.

– Nici măcar nu-i puteți numi prietenii dumneavoastră.

Palidă şi prinsă în defensivă, Lady Marchant replică:

– Prietenia nu e totul.

Singurătatea o lovi pe Samantha ca un junghi, ca o dorință arzătoare de a sta de vorbă cu Adorna şi cu celelalte fete de la Distinsa Academie a Guvernantelor.

– Totuşi, mi-e dor de prietenele mele.

Pentru o clipă, acea femeie confuză, dezorientată, arăta tot ca o prietenă, iar Samantha îşi încălcă una din regulile ei. Dădu un sfat.

– Domnul Monroe vă doreşte atât de mult. V-ar putea oferi clipe minunate.

– N-ar dura, spuse Lady Marchant imediat

– Dar ce durează, milady? Samantha percepu cinismul din glasul ei. Ce durează?

Gura lui Lady Marchant se strâmbă. Apoi, ridică bărbia.

– Până la sfârşitul acestei petreceri, intenționez să fac rost de un soț. Apoi, coborând o privire cu subînțeles spre Samantha, spuse: Premiul cel mare. Cel mai mare dintre toate.

Desigur, colonelul Gregory.

– Dacă veți face asta, amândoi veți descoperi că ați fost înşelați. Iar când Lady Marchant încercă să protesteze, Samantha ridică mâna. Nu m-am îndoit nici o clipă că veți aduce vorba de el. Cred că e păcat, atunci când există un bărbat care vă doreşte atât de fierbinte. Oricum, vă doresc vânătoare plăcută.

Se pare că dorințele Samanthei nu erau de ajuns pentru Lady Marchant.

– Nu-l poți avea. Ştii povestea morții soției lui?

– Nu, milady.

Samantha nu voia să audă, dar ascultă cu o fascinație morbidă. Lady Marchant vorbea repede, ca şi cum ar fi vrut să încheie povestea cât mai repede.

–Eram toți staționați în Kashmir, un loc minunat în munți. Răcoros şi de o frumusețe spectaculoasă. Locuiam fiecare în câte un fort şi nu ştiu cum să descriu mai bine sentimentul de singurătate pe care îl ai într-o țară unde totul este străin... iar băştinaşii ne urau. Cineva ne trimitea o invitație, şi noi ne duceam. Călătoream kilometri întregi ca să vedem prieteni vechi, să mai aflăm nişte bârfe de acasă, să auzim engleza vorbită fără accent.

O privea pe Samantha, dar de fapt vedea un loc îndepărtat şi nişte vremuri de mult trecute.

–Erau mereu nelinişti, alimentate de ruşi, şi ori de câte ori se întâmpla ceva, William se oferea voluntar să comande batalionul. Tocmai înainte de cea mai mare petrecere a anului, soldații noştri au primit ordinul să înăbuşe o răscoală. Aşa că, din nou, au plecat în misiune.

Samantha înghiți în sec. Ce prostie, să-şi facă griji pentru un bărbat care, în mod evident, supraviețuise primejdiilor... dar asta nu o împiedica s-o facă.

–Mary era supărată, şi asta era neobişnuit, pentru că Mary avea cel mai bun suflet. Îl adora pe William. Îi îndeplinea orice dorință. Ea voia să se întoarcă în Anglia, dar el, nu. Aşa că au rămas. Ea voia ca fetele ei să meargă la şcoli din Anglia, dar el, nu. Aşa că au rămas. Ea ducea dorul familiei ei... i-am spus că atâta indulgență față de soț nu era bună, dar ea nu m-a ascultat. Lady Marchant făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să alunge gândurile rele. Oricum, nu-i ceruse niciodată nimic lui William, dar voia să meargă la acea petrecere, să-şi vadă prietenii. El i-a spus să stea acasă. Nu ştiu de ce nu l-a ascultat în acea seară – presupun că se certaseră –, dar ea a plecat de capul ei. Nu a ajuns niciodată.

Vocea i se frânse. Samantha îi dădu batista ei şi îşi dori să mai fi avut una. Era mai rău decât îşi închipuise, să afle despre soția lui William, despre cum a suferit şi a murit. Lady Marchant îşi şterse lacrimile.

–I-au găsit trupul a doua zi de dimineață. Tâlharii scoseseră trăsura de pe drum. Mary a fost ucisă imediat, slavă Domnului, dar hoții i-au ucis şi pe vizitiu şi pe servitori, luându-le tuturor hainele şi bijuteriile.

Lady Marchant retrăia întreaga oroare, şi o trăgea şi pe Samantha după ea.

– Biata femeie, spuse Samantha. Şi, mai important, bieții copii.

– William n-a fost niciodată un om tolerant, dar după asta, a fost de-a dreptul posedat. A devenit un zbir. I-a vânat pe tâlhari până la unul şi a pus să fie spânzurați. I-a vânat pe toți ruşii şi pe toți rebelii şi pe toți hoții din Kashmir. Lady Marchant se cutremură. Şi-a adus copiii înapoi în Anglia şi a devenit colonelul propriului său regiment de fete. N-am nici o îndoială că era convins că o face pentru siguranța lor. Şi se considera responsabil pentru moartea lui Mary.

– Aş spune că avea dreptate, răspunse Samantha pe un ton blând.

Bietul William, cu simțul responsabilității de care suferea, dar pe care îl cinstea în acelaşi timp. Cum trebuia să fi jelit şi cât de tare trebuia să-l fi înfuriat moartea iubitei lui soții. Cum a căutat răzbunarea...

– Absolut, aşa este. O luase pe Mary ca pe un bun care i se cuvenea. Nu şi-a dat seama ce însemna pentru el decât după ce a murit. Dumnezeule!

Mototolind batista în mână, Lady Marchant respira greu.

Lovită de o revelație, Samantha spuse:

– Sunteți supărată pe el pentru că a neglijat-o.

– Pe mine nu mă va trata aşa, te asigur. Ochii lui Lady Marchant sclipiră cu o combinație de lacrimi şi furie. Dar, Samantha, îți jur. Mai bine mi-l laşi mie pe William. Ți-ar ierta orice, mai puțin faptul că ai fost o hoață.

Capitolul 21

Muzica răzbătea din sala de bal, lumina lunii poleia cu argint gazonul şi lacul şi, spre indignarea lui William, Samantha stătea pe verandă şi făcea conversație cu pofticiosul locotenent Du Clos.

Oare la ce se gândea ea acum? Nu mai departe de ieri, îl asigurase pe William că nu va rămâne singură cu locotenentul, o decizie pe care William o aplaudase. Acum se sprijinea de balustradă, cu corpul arcuit într-un mod cât se poate de atrăgător, uitându-se la Du Clos cu atâta venerație, că micul neisprăvit părea amețit de norocul ce dăduse peste el.

El se întinse spre ea... buzele lui aproape că le atingeau pe ale ei... William dădu ușa de perete.

– Domnule locotenent!

Locotenentul Du Clos sări în sus și făcu stânga-mprejur.

– Prezența dumneavoastră este solicitată înăuntru!

Locotenentul avu îndrăzneala să pufnească.

– De către cine, domnule?

„Chiar așa, de către cine?"

– De gazda noastră. Are nevoie de un partener pentru dans.

Locotenentul Du Clos ezită, știind că era o prostie și vrând să-l înfrunte cumva pe William, deși nu avea îndrăzneala necesară.

– Pot să vă conduc înăuntru, domnișoară Prendregast?

Samantha îi privi pe amândoi cu amabilitate, dar amuzată.

– Mi-e bine unde mă aflu, domnule locotenent Du Clos.

Du Clos făcu o plecăciune și o porni în pas bățos spre sala de bal. Oprindu-se în dreptul lui William, spuse:

– Veniți, domnule colonel Gregory?

William îl privi în ochi până când privirea lui Du Clos cedă. Apoi spuse:

– Nu fii impertinent.

Fără să se mai uite la el cum pleca, se îndreptă spre Samantha și îi aruncă o privire cruntă. Ea își ridică bărbia cu îndrăzneală și mai mare.

– Am hotărât să sărut mai mulți bărbați.

– Ce?

Doar nu o adusese aici pentru *asta*.

– De când m-ați sărutat, am fost cam... – părea să nu găsească cuvântul potrivit – cam distrasă. Când vă vedeam, roșeam.

El se rezemă de balustradă, cu brațele încrucișate.

– Șarmant.

Ea continuă:

– Cred că nu mai mănânc bine şi am tendinţa să visez cu ochii deschişi, mai ales în timp ce alţii tocmai îmi vorbesc.

– Serios? Îl făcea să dorească să toarcă, asemenea unui motan. Să toarcă, şi să urle, şi iar să toarcă.

Ea clătină din cap.

– Este pur şi simplu inacceptabil şi, după ce m-am gândit bine, am decis că soluţia este să câştig mai multă experienţă.

– Sunt de acord.

Ea ezită, apoi spuse foarte liniştit:

– Bine.

– Dar, interveni el, experienţa nu trebuie neapărat câştigată cu alţi bărbaţi. Şi, mai ales, nu cu unii cum e locotenentul Du Clos.

– Toată lumea m-a avertizat că e un fustangiu, aşa că trebuie că se pricepe la sărutat.

– Se pricepe să strice reputaţia tinerelor femei. *Eu* te voi ajuta să înveţi mai multe despre sărut.

– Dar asta nu m-ar face să nu mai roşesc ori de câte ori v-aş vedea.

– Poate că am să încep şi eu să roşesc.

Era atât de inteligentă, şi atât de prostuţă. Atât de frumoasă şi atât de... frumoasă. Pielea îi reflecta lumina lumânărilor din casă. Buzele ei pline tremurau – chiar era rănită. Îngrijorată. Nefericită. Nu ştia ce să facă cu emoţiile care o copleşeau.

El ştia, deşi n-ar fi trebuit. N-ar fi trebuit să o cuprindă cu braţele. N-ar fi trebuit s-o sărute aşa cum făcuse în acea seară. Dar cumva, tot ce *n-ar fi trebuit* devenise fapt, în timp ce el îşi strecura din nou braţul în jurul mijlocului ei învelit în mătase, trăgând-o mai aproape. Ea îl împinse cu ambele palme în piept şi îşi întoarse capul de la el.

– Samantha, şopti el şi, aplecându-şi capul, îi găsi buzele.

Dulce. Era atât de dulce. Atât de surprinsă, de darnică, de doritoare, atât de neexperimentată... Întrerupse sărutul, ca şi cum asta l-ar fi făcut mai bun, mai onorabil, când el era cel mai mare mojic de pe lume. S-o corupă pe guvernanta copiilor lui şi să-şi imagineze un dezmăţ şi mai mare cu ea.

Aproape că-i venea să chicotească. Fusese militar de carieră. Putea să spună oricui că nu avea imaginaţie, dar se pare că avea.

Cum o ținea așa, lipită de el, lăsând să-l invadeze căldura ei, simțind dealurile line ale sânilor ei, văzându-i umerii sculptați, imaginația lui îi arătă înaintea ochilor, în culori vii, trupurile lor unite pe un pat. Făcând-o femeie – femeia lui.

– Domnule colonel, vă rog, spuse Samantha înfundat, cineva ar putea să ne vadă.

Ea își lăsase mâinile pe lângă corp, de parcă n-ar mai fi suportat să-l atingă. Ridicase bărbia și părea... supărată. „Supărată?“

– Și dacă cineva ne vede, n-o să vă pese. Sunteți un membru de vază al societății. Eu nu. Eu sunt o guvernantă și, înainte să fiu asta – trase aer în piept –, am fost chiar și mai puțin respectabilă. Vă rog, știu că nu mai pot rămâne aici, dar nu faceți să-mi fie imposibil să mai găsesc un alt loc de muncă.

Îi dădu drumul de parcă i-ar fi ars mâinile.

– Ai dreptate. Iartă-mă.

Ea își netezi fusta și își privi mâinile în timpul ăsta.

– Deci sunteți de acord că ar trebui să plec?

Nu, nu era deloc de acord. Dar dacă ar fi rămas... nu putea să se mintă singur. Dacă ar fi rămas, ar fi ajuns în patul lui, chiar dacă ar fi trebuit să o care până acolo.

– Poate că ar fi mai bine să întreb dacă fetele vor căpăta o nouă mamă, caz în care o guvernantă este... Mă rog, noua mamă ar vrea să aleagă ea însăși o guvernantă. Samantha făcu un pas înapoi. Presupun că Lady Marchant va fi norocoasa femeie.

El tot nu răspunse. Acum nu era timpul. Mai întâi avea de rezolvat problema cu cei doi Featherstonebaugh. Nu că ar fi putut face ceva în acea noapte... Dar nu. Trebuia să fie mai rațional. Pe un ton cât se poate de reținut, spuse:

– Lady Marchant îndeplinește toate cerințele de pe lista mea și s-a dovedit a fi o gazdă de o pricepere incomparabilă. Ea este perechea mea, din punct de vedere logic.

– Ei bine, și Samantha zâmbi ușor, atunci vă doresc toată fericirea de pe lume.

Se întoarse apoi pe călcâie și coborî de pe verandă, făcându-se nevăzută. El bâjbâi după un trabuc și îl aprinse. Lista lui de criterii pentru alegerea unei soții nu făcea doi bani. Pe hârtie, Teresa *era* perechea lui logică. Își îndeplinea îndatoririle în mod admirabil.

Era frumoasă. William o plăcea. Dar se gândea la căsătoria cu ea cu aceeaşi plăcere cu care se gândea să meargă la un bărbier-felcer.

Bineînţeles, era cât se poate de adevărat că Teresa gândea la fel despre el. Petrecea din ce în ce mai puţin timp în apropierea lui, preferând să stea la bârfă cu prietenii ei sau să supravegheze servitorii – sau să-l evite pe Duncan cu atâta asiduitate, că pe William îl pufnea râsul. Prietenii lui erau înnebuniţi unul după celălalt. Dumnezeu să-i apere.

Foarte bine. Când Lord şi Lady Featherstonebaugh vor fi prinşi şi Paşenka trimis în Rusia cu buzunarul plin de informaţii false, o va cere de soţie pe Samantha. Apoi se va căsători cu ea. Era singura ieşire posibilă din această bătălie.

În spatele lui, auzi foşnet de mătase. Ieşind pe verandă, Teresa spuse:

– Am avut parte, la viaţa mea, de tot felul de declaraţii emoţionante, dar pe asta aş vrea-o înrămată. Poate că am s-o brodez. „Ea este perechea mea din punct de vedere logic." Îmi dă aşa un sentiment de căldură interioară.

Teresa fu plăcut surprinsă să constate că măcar era destul de inteligent să nu spună nimic altceva decât:

– Teresa...

Era un impuls cât se poate de neobişnuit. Era nobil. Era nebunesc. Ar fi dus la pierderea marelui premiu, atât financiar, cât şi social, şi nu-i plăcea deloc acest impuls. Dar se săturase să fie înţeleaptă şi să facă ceea ce credea toată lumea că ar trebui să facă. Era sătulă de toţi domnii manieraţi care roiau în jurul ei, cu ochii la o bucăţică din averea ei. Era sătulă să tot plănuiască cum să scape de un vânător de averi, măritându-se pentru o altă avere, când vânătorii de averi erau mereu mult mai şarmanţi decât domnii potriviţi ei.

Ridică mâna să-l oprească.

– Ah, nu. Nu mă lua pe mine cu „Teresa". Nu ştiu dacă ai de gând sau nu să mă ceri în căsătorie, dar lasă-mă să-ţi fac treaba mai uşoară. Nu te vreau. Nu voi accepta. Am fost deja căsătorită cu un bărbat care nu mă iubea. Mă plăcea, se bucura de mine. Dar nu mă iubea. Iubea doar milităria. Luă trabucul lui William

şi trase un fum. Eşti atât de al dracului de înnebunit după guvernanta aia a ta...

William trase adânc aer în piept.

Ea nu ştia dacă era pentru că înjurase, sau pentru că fumase, sau pentru că-i spusese adevărul verde în faţă. Nici nu-i păsa.

–Abia dacă mai eşti în stare să te concentrezi la treburile tale – pe care, apropo, le-am ghicit. Mai trase un fum. Pentru că nu sunt atât de proastă pe cât las să se creadă. De fapt, sunt mai inteligentă decât cei mai mulţi de aici, şi m-am şi săturat să tot ascund asta.

–Treburile mele? întrebă el cu prudenţă.

Ea şopti.

–Spionajul. Nu-ţi face griji, n-am să spun nimănui. Apoi ridică din nou glasul. Dar îţi zic: Du-te şi ia-o pe domnişoara Prendregast. Eşti un bărbat onorabil, cu idei onorabile despre ceea e bine şi ceea ce e greşit şi cine trebuie să se căsătorească cu cine. Eşti atât de onorabil, încât m-ai cere de soţie pentru că tu crezi că asta este ceea ce e corect, şi nu ai lua-o pe domnişoara Prendregast ca amantă, pentru că ar fi greşit, iar eu m-aş trezi în fiecare dimineaţă ştiind că tu nu mă iubeşti. Iar de fiecare dată când ne-am hârjoni între aşternuturi, aş şti că te gândeşti la ea. Iar eu nu merit un asemenea tratament. Gesticula violent cu trabucul. Ea e în casa ta de oaspeţi, bosumflată sau plângând sau, cunoscând-o, încercând să se hotărască dacă să vină după tine sau nu. Îţi sugerez să te duci acolo şi s-o ajuţi să se hotărască.

El o fixă cu o privire pătrunzătoare. Se uită la trabuc. La expresia ei sardonică. Apoi zâmbi. Îi luă mâna şi i-o sărută. Apoi se aplecă, sări peste balustradă şi dispăru în noapte. Ea pufni şi mai trase un fum din trabuc. Ce idioată era. O idioată, dar nu-i mai păsa deloc.

–Ei bine, vocea groasă a unui bărbat răsună din umbra cea mai neagră de lângă casă. Asta a fost cea mai interesantă scenă la care am fost martor în toată viaţa mea.

Întorcându-se, văzu cu inima tot mai mică cum o umbră înaltă se îndrepta spre ea. La naiba, era chiar *el*.

Duncan se înfiinţă înaintea ei.

– Şi aici am auzit cum te lăudai că mereu capeţi bărbatul pe care îl vrei.

Lumina slabă din fereastră îi dezvăluia trăsăturile feţei, astfel încât ea putu vedea gropiţele din obrajii lui. „Afurisitul."

– De cât timp asculţi?

– Te-am urmărit până aici, bineînţeles. Am oarece interese întemeiate pe rezultatele micii conversaţii.

– Da? Cum ar putea să te intereseze dacă mă mărit sau nu cu William?

– Păi atunci n-aş putea să mă căsătoresc eu cu tine.

Ea trase din trabuc atât de tare, încât trebui să tuşească. Duncan, într-unul dintre accesele sale de mojicie, o bătu pe spate.

– Dă-mi ăsta.

Îi luă trabucul dintre degete şi îl aruncă între tufe. Apoi o prinse de umeri, se aplecă asupra ei şi o sărută.

Ea îl împinse înapoi cu toată puterea ei şi îi trase o palmă peste obraz. Îl ura. Doamne, cum îl mai ura!

Când îşi luă avânt să-l mai pălmuiască o dată, el îi apucă încheietura.

– Asta, draga mea, a fost o greşeală.

Cuprinzând-o cu un braţ pe după talie, o lipi de el şi o aplecă pe spate. Apoi o sărută – un sărut total, pătimaş, cu gura deschisă. Ea încercă să-l ocărască, dar dădu de limba lui care intra şi ieşea, imitând cu neobrăzare un act sexual. Dădu drumul mâinii ei şi o prinse de ceafă. Ca să-şi recapete echilibrul, ea se agăţă de umeri lui. Balustrada îi pătrunse în carnea coapselor, iar ea şi-ar fi dorit să fie scandalizată. De poziţie, de josnicie, de îngâmfarea lui. Dar nu putea. Nu după ce un fior îi străbătu trupul, un fior cum nu mai simţise niciodată până atunci. Nu era sărutul unui gentleman. Era tot ceea ce putea visa o femeie, şi i se întâmpla tocmai ei. Cu ochii închişi, savura întâlnirea lor. Ar fi vrut să se frece de el, iarăşi şi iarăşi, extrăgând plăcerea numai din contactul cu el. Dar el o ţinea prea strâns. Îi controla fiecare mişcare, ţinând-o între el şi balustradă. Când el se oprea ca să respire, ea îşi revenea în simţiri, dar numai pentru o clipă. Fiindcă el îşi cobora din nou capul, trecând cu gura lui deschisă peste obrajii ei, luându-i lobul urechii între dinţi şi muşcând uşor. Ea sări şi icni.

– Asta a durut.
El chicoti, pufnind uşor în părul ei.
– Draga mea, nici măcar nu ştii ce-ţi place.
Şi o muşcă din nou.
– Dumnezeule, Duncan!
Îşi înfipse degetele în părul lui, voind să-l rănească şi ea. Nu părea să-i pese. O sărută mai jos de ureche, îi sărută pulsul de pe gât, zăbovi mai mult într-un loc anume care părea să-l fascineze, acolo unde gâtul întâlnea umărul.
Ea se auzi pe sine gemând, expunându-şi simţămintele în modul cel mai gălăgios, asemenea unei nebune. Duncan însă, nu-şi bătea joc de ea. El o gusta şi părea că nu se mai satură. Ea privea în sus, la stele şi îşi dorea... dorea mâinile lui pe sânii ei, capul lui între coapsele ei. Blestemat să fie, îl voia pe bădăran în toate felurile posibile!
El o sărută din nou pe buze, şi pătrunse în gura ei ştiind că va fi bine-venit – aşa era. Cu ochii închişi, ea îi dezmierda limba, sărutându-l ca şi cum n-ar fi sărutat până atunci nici un bărbat. Şi chiar nu sărutase. Nu aşa. Nu cu tot trupul. Nu cu întreaga minte mistuită de dorinţa pentru bărbatul pe care îl ţinea în braţe.
Când el îşi ridică, în sfârşit, capul, ea îşi trecu degetele prin părul lui. Cu o voce răguşită pe care abia o recunoştea, spuse:
– Te aştept în dormitorul meu.
– Da, şopti el. Mai târziu.
Ea clipi de mai multe ori, încercând să-şi revină în fire.
– Cum... cum adică, mai târziu?
– Fată dragă, l-ai trimis pe William să-şi caute iubirea. William e gazda. Asta ne transformă pe noi doi în singurii oameni rămaşi să prezideze balul, pentru că tu eşti gazda de sex feminin.
Nu-i venea să creadă. Abia dacă mai putea să respire. Iar el nu se înflăcărase atât de tare ca ea. El păstrase controlul.
– Tu mi-ai făcut asta. Ai făcut-o intenţionat.
– Ce? Că te-am sărutat? Bineînţeles, la naiba. Aveai nevoie de aşa ceva de ani întregi.
Acum se simţea umilită.
– M-ai adus aici şi m-ai forţat până când eu... m-ai forţat!

– Draga mea, eu nu te-am forțat să faci nimic.

Nu o făcuse. La un moment dat, la acel ultim sărut, se îndreptase de spate, dar ea tot se mai agățase de umerii lui ca o fetișcană care dorește cu disperare un bărbat. Își încleștă pumnii. Voia să urle. Voia să-l lovească cu picioarele. Voia să-i scoată ochii.

– Când balul se va încheia, spuse el, voi veni în dormitorul tău.

Din nou văzu gropițele din obrajii lui și acum știa că râde de ea. El nu se implicase așa cum o făcuse ea. Dinadins o făcuse să-l dorească cu disperare, pentru ca apoi să-i dovedească faptul că tot el deținea controlul.

– Nu vei fi bine-venit.

– Poate nu de la început, dar știm amândoi că eu pot să te fac să te răzgândești.

Ea ridică mâna să-l plesnească din nou, cu palma întinsă și cu toată forța brațului ei. El n-o atinse, dar glasul lui deveni dintr-odată rece și aspru.

– Să nu mă mai lovești.

Ea ezită, apoi coborî mâna. Apoi își dădu seama. Trebuia să intre, și îl sărutase pe Duncan Monroe în toate modurile pe care le știa, unul mai lasciv decât celălalt. Iar el o sărutase pe ea. Nenorocitul o însemnase deja. Voia s-o umilească în fața tuturor. Pentru că fusese arogantă cu el, acum se răzbuna, și ce mai răzbunare era!

– Mi-ai deranjat părul?

– Nu de tot. Am avut grijă. Îi duse mâinile tremurânde deasupra capului. Vezi? Nici măcar nu ți-am mișcat vreo agrafă.

– Ai desfăcut vreun nasture?

Bâjbâi pe la spatele ei.

– Ești complet încheiată, rochia ta este impecabilă, la fel cum era când ai venit. Se dădu un pas înapoi și o inspectă. Mă rog, poate că e ceva mai boțită, dar neajunsul poate fi pus pe seama dansului.

– Da, da, sunt sigură că ai dreptate. Respiră adânc, își trase umerii înapoi. Ești sigur că n-ai făcut nimic care să sară în ochi?

– Draga mea, ești foarte suspicioasă.

– Iar tu ești în stare să transformi bălegarul în aur.

El râse. Afurisitul îşi dădu capul pe spate şi râse din toată inima, amuzat. Ea încercă să se îndepărteze, dar el îi prinse braţul. Printre hohote, îi spuse:

– Părul tău, rochia ta, toate sunt în perfectă stare. Şi dacă strălucirea patimii tale te va da de gol, pentru asta nu pot fi făcut eu responsabil.

– Eu intru.

– La noapte, voi fi în dormitorul tău.

– Nu te deranja.

Ea se întoarse în sala de bal, cu bărbia poate prea sus, dar avea nevoie de încrederea pe care i-o dădea această postură. Oaspeţii îi zâmbiră, ridicară paharele spre ea, iar ea zâmbea, pe de-a-ntregul conştientă de îndatoririle ei. Pentru că *era* conştientă. Acel incident de pe verandă nu putea fi considerat mai mult decât o nebunie de moment. Îşi croi drum către scenă, urcă alături de muzicanţi şi le ceru să dea un mic semnal. Când ştiu că a captat atenţia tuturor, anunţă:

– Colonelul Gregory este uşor indispus, dar a dorit să vă simţiţi în continuare bine şi, din respect pentru el, cred că aşa ar trebui să facem.

Un murmur străbătu sala de bal, iar ea zâmbi şi spuse:

– Este timpul pentru cina de la miezul nopţii. Va fi servită în salonul mare.

Toţi îi zâmbeau când coborî de pe scenă, şi zâmbeau atât de binedispuşi, că un fior rece îi străbătu şira spinării când privirea i se opri asupra lui Duncan. Duncan, cu întunericul nopţii în fundal, sprijinit de uşa de sticlă deschisă şi, ca un bădăran ce era, fumând un afurisit de trabuc.

Ea îşi eliberă privirea din a lui şi se îndreptă spre salonul mare, conducându-i pe oaspeţi. Dar aruncă o privire într-una din oglinzile pe lângă care trecea – şi îl văzu. Pe pielea ei moale şi palidă, acolo unde gâtul se unea cu umărul. Un semn mic, purpuriu. O muşcătură pasională. Se opri. Se uită. Nu putu să-şi reprime un icnet de oroare. Iar în oglindă, îl putu vedea pe Duncan. Venind spre ea. Traversând sala de bal. În văzul tuturor. Iar în lumină, pe obrazul lui se putea vedea limpede urma degetelor ei.

Se înclină adânc, cu un gest larg de supunere, şi spuse doar două cuvinte:

– La noapte.

Capitolul 22

William îşi făcu apariţia pe veranda casei de oaspeţi. Într-o criză de frustrare, îşi aruncă haina pe podeaua din lemn, îşi smulse vesta şi o azvârli peste balustradă. Înaintă spre uşă, ridică mâna ca să bată... şi se opri.

Nu era cel mai onorabil mod de a proceda. Tânăra femeie nu merita să fie coruptă de angajatorul ei, chiar dacă ea acorda sărutări cu atâta libertate. Lăsă mâna jos.

Poate doar lui. Numai lui. Şi ar fi trebuit să-i fie ruşine că a sărutat-o, şi să-i fie şi mai ruşine că era atât de mândru de răspunsul ei. Răspunsul ei ciudat, vădind pesemne lipsa de experienţă.

Ea nu dăduse nici un semn că ar fi fost o femeie de lume. Mai degrabă îşi exprimase dispreţul faţă de doamnele din înalta societate care îşi flatau bărbaţii în faţă pentru ca apoi să-i dispreţuiască pe la spate.

Se îndreptă spre balustradă şi o apucă atât de strâns, că sângele i se scurse din degete. Dar o voia pe Samantha. Totul în trupul său, în mintea sa îi cerea să o ia, să o posede. O visa cu părul ei blond răsfirat pe perna lui, cu pielea satinată a umărului sub sărutarea buzelor sale, visa să o posede iarăşi şi iarăşi. Era nemilos când se gândea la ea, ca la un inamic care trebuia învins şi cucerit. Voia să-i arate Samanthei unde era locul ei, şi acel loc era în patul lui. Lovi cu pumnul în balustradă. La naiba. La naiba!

El era un bărbat civilizat, un militar care văzuse destule în călătoriile lui şi se mândrea cu vasta lui cultură. Trebuia să vadă la Samantha numai blândeţea cu care se ocupa de copilele lui şi cu care vorbea cu servitorii, şi felul în care se purta cu oaspeţii lui.

În loc de asta, el îşi amintea cum îi râsese în faţă, cât de inteligent îl sfidase, cum înainta ca o panteră şi mirosea a femeie.

Toate emoțiile pe care i le stârnise erau primitive, grosolane și de necontrolat. Acum era un bărbat care pierduse controlul de sine.

În spatele lui, ușa se dădu de perete. Se întoarse numai ca s-o vadă pe Samantha ieșind precipitat. Trânti ușa atât de tare că se deschise la loc, așa că se întoarse bombănind s-o închidă cum trebuie. Asta era tot ce-i trebuia. Imaginea ei, vocea ei. Buzele îi păreau țepene, dar glasul îi era gros și întunecat.

– Samantha.

Ea îngheță, apoi, încet-încet se întoarse spre el.

Veranda era cufundată în întuneric. Perdelele atenuau lumina care venea din casă, iar acoperișul stătea în calea razelor lunii, dar el putu să distingă trăsăturile crispate ale feței ei pe fundalul peretelui alb. Era îmbrăcată la fel ca la bal, cu brațele și pieptul palide și dezgolite. Ea îl fixă cu privirea și pieptul i se ridică în timp ce trase adânc aer în piept.

– Cum îndrăzniți să veniți la mine, aici, acum, noaptea?

Apoi se năpusti spre el. El se pregăti pentru atac. Ea îi apucă reverele, îl trase spre ea și îl sărută. Iar el aproape că auzi ultimele lui rețineri cum plesneau.

Își apăsă buzele pe ale lui, oblic, după cum o învățase el, și îi mușcă buza inferioară. Blând, dar cu o agresivitate mocnită care îi zbârli părul de pe ceafă. Mai mult ca sigur, el nu o învățase și *așa ceva*. Dar el n-avea de gând s-o lase să preia controlul. Nu când dorința pulsa în el: o dorință orbitoare, incandescentă. Șezând pe balustradă, își depărtă picioarele s-o poată primi. Îi cuprinse capul cu brațele și o ținu pe loc. Limba lui își făcu loc printre buzele ei. Simți surpriza ei de moment, o rezistență trecătoare, apoi răspunsul.

Nimic n-o mai reținea. Încerca să-l devoreze, hărțuindu-l, răspunzând la fiecare atac al lui. Palmele ei alunecară peste umerii lui, o mângâiere care lăsă urme de foc pe pielea lui. El îi ciupi buzele cu ale lui, apoi înlocui mușcăturile cu mici împunsături cu limba.

Ea intră între picioarele lui desfăcute și se lipi de el. Piept lângă piept, vintre lângă vintre. Sânii ei se striveau de el, iar el dorea... totul. Acum. Acum. Se ridică în picioare. Ea scânci când el întrerupse sărutul. O apucă cu mâinile în jurul taliei și o repezi

înapoi, împingând-o în peretele căsuței, prinsă în capcană între el şi zid.

Ea îi prinse brațele şi începu să se agite, lipită de el. Nu ca să scape, ci ca o pisică atunci când vrea să fie mângâiată. El se conformă, mişcându-şi şoldurile către ea, încercând să ostoiască mâncărimea pe care ea o iscase cu ochii ei languroşi şi gura obraznică, cu pielea ei catifelată şi cu trupul care se mişca cu acea senzualitate extraordinară.

Îşi lăsă mâinile să alunece în sus de pe talie şi descoperi... Dumnezeule, nu purta corset. Nici un corset. Nici o cămăşuță. Pielea ei era acoperită doar de un strat subțire de mătase, iar el avea să atingă fiecare centimetru din ea. În curând. Dar nu destul de curând. Îi găsi sânii şi îi cuprinse în palme. Plini. Sensibili, dacă era să se ia după geamătul ei.

– Veneai la mine?

Nu-şi recunoştea propria voce, atât de joasă era. Ea se rezemă de perete, cu capul pe spate, expunându-şi gâtul, aidoma portretului unei femei în vâltoarea pasiunii.

– Cum? Vocea ei suna atât de gâfâită pe cât era a lui de guturală.

– Veneai să mă întâlneşti?

Ea nu răspunse.

– Samantha! Îl înnebunea că trebuia să se desprindă de ea, dar simțea nevoia să ştie. Răspunde-mi.

Ea îl prinse, îl trase înapoi la ea.

– Da. Pe tine. Te vreau pe tine.

El o recompensă zgândărindu-i sfârcurile cu degetele lui mari. Ea, la rândul ei, îl recompensă cu sfârcurile întărindu-i-se şi cu un geamăt sfâşietor. Pielea netedă a gâtului ei întins era ca o invitație, aşa că el se întinse s-o sărute, să guste dulceața ei. Era euforic.

– Din prima clipă când te-am văzut... pe drum... am ştiut că voi da de necaz.

Un chicot răguşit de amuzament îi scăpă Samanthei.

– Atunci m-ai speriat de moarte.

– Nu mi-am dat seama. Bâjbâia la nasturii de pe spate ai rochiei. Îşi cam pierduse îndemânarea... sau era atât de înnebunit

că nu mai putea... aşa! Trei nasturi la rând. Destul cât să-i elibereze umerii din mâneci. M-ai înfruntat atunci.

Apucându-l de umeri, ea se arcui îndărăt, să-i permită mai bine accesul.

– Credeam că vrei să-mi furi săculeţul. Promite-mi...

Nasturii se deschideau mai uşor acum, iar corsajul i se răsfrânse peste talie.

– Promite-mi că n-ai să fi... omorât

– Nu. O să am grijă să nu fiu omorât.

Ar fi spus mai multe, dar sânii ei i se revărsară în palme, piele fină încoronată cu sfârcuri catifelate şi ferme ca fragii copţi. Le savura greutatea. O apucă apoi cu un braţ pe după mijloc şi o arcui înapoi, ca să prindă valorosul dâmb cu gura lui.

Ea ţipă înăbuşit şi nehotărâtă. Apoi, în timp ce el o gusta, un geamăt îi scăpă printre buze. Tremura în îmbrăţişarea lui. Apoi îi luă capul între mâini şi îi dădu părul pe spate.

– William, te rog, William!

Săptămânile în care o privise şi nopţile în care o dorise îi călăuzeau frenezia. Cu limba îi încercui un sfârc, apoi îşi folosi buzele poznaşe să o excite, luptându-se apoi să ţină sub control nebunia pe care o declanşase în această femeie. Voia să râdă cu ea, să danseze cu ea... voia să plonjeze înlăuntrul ei până când ea l-ar fi recunoscut ca stăpân. Voia s-o iubească până s-o aducă la starea de sălbăticie de care ştia că era în stare.

Iar ea... mica vrăjitoare, nu voia altceva decât să preia controlul de la el şi să-l înnebunească aşa cum şi el o înnebunise.

Cu o mişcare iute, îi dezlegă eşarfa şi o aruncă pe jos. Îi desfăcu cu gesturi precipitate gulerul şi îi descheie cămaşa. Mâna ei alunecă dedesubt, pe pielea lui. Mâna ei... pe el. El abia mai răsufla. O muşca cu blândeţe, ameninţând-o şi dăruindu-i în acelaşi timp plăcere. Ea ţipă înăbuşit şi ridică un picior peste şoldul lui.

Dacă n-ar mai fi fost nimic între ei... dacă pantalonii lui ar fi dispărut, iar fustele ei ar fi fost sumeţite până în talie... atunci el ar fi acum în ea. Năpustindu-se cu mădularul prin intrarea în trupul ei, spre profunzimi nebănuite. Mişcându-se în străfundurile ei. Făcând-o să răspundă aşa cum poruncise el. Asta, dacă nimic n-ar mai fi stat între ei.

Înadins, mâinile ei o porniră în jos, spre pantalonii lui. Degetele ei îl mângâiau, atingându-i șoldul, pântecele... Dumnezeule! Îi găsi mădularul și începu să-l dezmierde pe toată lungimea lui. Inima lui aproape că stătu în loc în fața unei asemenea îndrăzneli. A plăcerii pe care i-o producea atingerea ei. Nici nu conta că stofa pantalonilor mai atenua senzația, sau că doar lenjeria lui mai stătea între el și extaz, sau că ea încă nu știa cum poate fi cel mai bine dezmierdat un bărbat. Ea era a lui. Femeia lui. Perechea lui. Iar el răspunse din adâncimea ființei lui.

O apăsă de perete și prinse un pumn de material. Îl ridică, mai prinse un pumn și îi sumeți fustele. Cu genunchiul, îi depărta picioarele. Gestul lui nu mai avea nici o urmă de finețe. Mișcările lui aveau ca unic scop cucerirea... Iar țipătul înăbușit pe care îl scoase ea nu era o obiecție, ci expresia surprizei. Ridică mâna de-a lungul coapsei ei și descoperi... nu mai era nici o surpriză, dar ea era goală pe sub jupoane, iar picioarele – catifelate, lungi și îndrăznețe.

Râse tare iar, triumful lui exprimându-se în veselia debordantă. Ea sperase să-l tulbure. În loc de asta, îi înlesnise cea mai obraznică mișcare. El își ridică piciorul în sus până când ea ajunse călare pe coapsa lui. Gemu și încercă să se ridice în vârful picioarelor, ca să scape de el. El o urmă, apăsându-se pe părțile ei cele mai sensibile, care acum se frecau de el.

– William, șopti ea cu voce tremurândă. Nu.

El chicoti din nou, și duse mâna între picioarele ei. Găsi smocul de păr creț, dar continuă să exploreze mai jos și o atinse. Cea mai sensibilă piele. Acel mic mugure care putea – și urma – să îi producă cea mai rafinată plăcere. Folosindu-și degetele, o deschise, astfel că nimic nu mai stătea între ea și satisfacția supremă.

– William. Mâinile ei se agățau de umerii lui. Te rog.

– ... să nu? murmură el. Sau da?

Și își ridică și mai sus coapsa. O ținea de șoldurile goale și o mișca înainte și înapoi, astfel încât greutatea corpului ei și contactul cu piciorul său să-și facă efectul asupra ei. Ea nu putea să scape. Încercase, ce-i drept. Se lipea de perete, împingea în pieptul lui. Încercase totul, dar, în final, cedă.

Aşa cum ştiuse dintotdeauna, când Samantha ceda, ea ceda cu totul. Nimic n-o mai reţinea. Se sprijini cu spatele de perete şi prinse în mâini cămaşa lui. Respira greu, gâfâit. Şi cum o ţinea el, cu un braţ în jurul mijlocului, ea se cutremură în pragul orgasmului. Iar când acesta lovi, ea începu să ţipe până când el fu nevoit să-i astupe gura cu gura lui. Nimeni care s-ar fi plimbat prin grădină n-ar fi putut să ia acel ţipăt drept altceva decât ţipătul unei femei aflate în ghearele pasiunii.

Pe de-o parte, el ar fi vrut s-o ferească de gura lumii, dar, în acelaşi timp ar fi vrut să scoată pieptul înainte şi să spună lumii întregi. O adusese pe Samantha pe culmi. O forţase să ajungă acolo. Controla o femeie a cărei inimă şi minte erau o provocare pentru tot ceea ce reprezenta el.

Ţinând-o pe Samantha cu braţele, el îşi lăsă piciorul în jos. O ţinea şi îi săruta fruntea, şi se mândrea de cum ştiuse să o ducă unde a vrut. Chiar dacă el era pe jumătate nebun de dorinţă, pe ea o dusese dincolo de limite. Apoi îi simţi degetele făcându-şi de lucru cu pantalonii lui. Şi cu lenjeria lui intimă. Cumva reuşise să-i desfacă nasturii şi acum... îşi ţinu respiraţia. Abia mai putea să răsufle. Cumva, ea reuşise să se strecoare pe sub hainele lui... şi ţinea mădularul lui în mână.

Nici o femeie nu mai făcuse asta. Să-l ţină, să-l mângâie, să-l alinte curioasă şi provocatoare în acelaşi timp. Îşi plimba degetele de-a lungul bărbăţiei lui, urmărind fiecare vinişoară. Dădu ocol vârfului şi pentru o clipă crezu că va termina în mâna ei. Dar îşi păstră cumpătul... cu greu.

– Nu ştii ce faci.

– Nu, dar îmi place.

Tonul vocii ei era jos, răguşit, ca al unei femei satisfăcute. El încă o mai ţinea de şolduri. Avea să-i arate el satisfacţie. Îşi înfipse mâna între picioarele ei, îi desfăcu pliurile cu degetele lui şi găsi intrarea în trupul ei. Ea se cutremură şi îl prinse mai ferm ca până atunci. El îşi strecură un deget înlăuntrul ei. Ea slobozi un geamăt şi încercă să-l încalece din nou.

– Asta e, hotărî el. Asta e tot.

Voia să fie între coapsele ei. O voia acum. O lipi de perete şi o trase spre el, amândoi goi, bărbat şi femeie. O deschise cu două degete.

– Doare, spuse ea.

În loc de răspuns, el îi ridică bărbia cu cealaltă mână şi o sărută. Îi devora gura cu a lui, fără să-i lase vreun răgaz. Ea nu dădea înapoi. Nu Samantha. Iar el ştia că n-ar fi făcut-o.

În loc să o facă, ea îl sărută la rândul ei, îndrăzneaţă şi sălbatică, împingându-şi trupul tot mai tare în al lui. Întregul ei trup tot mai aproape de el, iar felul în care stătea el, cu genunchii îndoiţi, gata să intre în ea...

Se opriră. Aproape că intrase în ea. Era începutul posesiei. Era lucrul împotriva căruia luptaseră încă din clipa în care se întâlniseră prima oară. Şi era inevitabil.

Amândoi se opriră din respirat, se opriră din sărutat. Se fixau unul pe celălalt în lumina palidă, fără să se vadă prea bine. Nici nu aveau nevoie. Ea îşi mişcă şoldurile, astfel încât el intră puţin mai adânc. Ea îşi înăbuşi un mic ţipăt de durere.

– Ştiai că o să te doară, îi suflă el în ureche.

„Da, ştiam că ai să mă faci să mă doară."

Ea nu spusese asta, în schimb se lăsă din nou în jos, iar el nu mai găsea cuvinte cu care să i se adreseze. Senzaţia era aşa cum o visase el. Era ca mătasea şi ca nisipul, fierbinte şi strâmtă. Voia să intre în ea şi să rămână acolo. Voia să termine repede şi s-o ia de la început. Ea îl învăluise într-o fierbinţeală care începea să-i topească cotloanele îngheţate ale sufletului şi îl făcuse pentru prima oară după prea mult timp să se simtă întreg. Pentru prima oară în viaţa lui.

Dinspre conac se auziră râsete. Nu puteau face asta aici. Ridică uşor capul, aruncând o privire împrejur.

– Trebuie să ne mutăm.

– Eu nu vreau.

Îl îmbătase cu excitaţia ei. Dar el mai avea o sământă de raţiune, dacă asta se mai putea numi aşa.

– Or să ne descopere. Să intrăm în căsuţă.

O ridică şi o apucă iute cu mâinile de posterior. Atunci, ea îşi înfăşură picioarele în jurul lui. Şi el alunecă cu totul înlăuntrul ei.

Fecioria i se rupse. Scoase un țipăt – de furie, de durere, el nu știa – și îl lovi puternic în umeri.

– La dracu'! Înjura ca un soldățoi în timp ce mușchii ei se încordară în jurul lui.

În vâltoarea amețitoare a dorinței, el uită cu totul de nevoia lui de intimitate. De discreție. Nevoia de orice altceva decât satisfacție. Cu ea sprijinită de perete, ieși încet afară din ea... aproape de tot. Apoi intră. Și ieși. Vocea ei suna răgușit în aerul nopții.

– William, Dumnezeule mare, William!

Nu părea că o mai doare, dar, oricum, el n-ar fi putut face altceva să-i aline durerea. Pulpele, genunchii îl dureau de la greutatea ei, dar nu se putea opri. Trebuia să o posede, să o posede și iar să o posede, până când ea va ști că este a lui.

Ea se ținea de umerii lui, pentru echilibru, pentru susținere... fericirea era atât de greu de suportat, dar în același timp el dorea ca ea să-l țină astfel pentru totdeauna. Se mișca acum mai repede, respirația îi era tot mai agitată, șoldurile lui zvâcnind fără urmă de tandrețe. Nu ajungea destul de aproape. Nu putea atinge acel unic loc... acel loc înlăuntrul ei... locul care făgăduia posesie, control. Asupra Samanthei. Pentru totdeauna. Trebuia să-l atingă. Trebuia să-l atingă acum.

– Acum! porunci el. Acum!

Picioarele ei zvâcniră în jurul taliei lui. Ea gemu adânc. Iar înăuntru, mușchii ei îl strângeau, în timp ce el se împlânta iarăși și iarăși, umplând-o cu sămânța lui.

Apoi, încet, se lăsă în genunchi, ținând-o, alunecând de-a lungul peretelui și gemând de satisfacție... și de dorința de a o mai poseda o dată.

Capitolul 23

Samantha se trezi la zgomotele făcute de focul ațâțat în vatră și de buștenii groși aruncați peste tăciuni. Căldura o lovi în față. Își lipi obrazul de perna sofalei și așteptă. Nu fu dezamăgită. William

puse o pătură peste ea şi se întinse alături, trăgând-o spre el şi căldura lui.

– Mmm, gemu ea. Eşti fierbinte ca o sobă.

– Fierbinte? se auzi vocea lui profundă şi blândă direct în urechea ei.

– Aşa de fierbinte.

Ea deschise ochii şi se întoarse să-l privească. Lumina focului îi desena şuviţe aurii în părul negru şi conferea trăsăturilor lui austere mai multă căldură. El o privea zâmbind, de parcă imaginea ei îi făcea plăcere. Cu siguranţă noaptea adusese cu sine plăcere. După furtunosul şi indiscretul episod pe verandă, el o dusese înăuntru. Nu ajunseseră mai departe de sofa, căci pasiunea îi cuprinsese din nou. Pernele ajunseseră pe podea. Hainele lor ajunseseră pe podea. Ei ajunseseră pe podea, şi acolo şi rămăseseră.

Acum el adusese pături şi perne de pe patul ei,.construind un cuib ca un vultur măreţ încercând să-şi atragă femela. Ea îşi trecu palma peste faţa lui aspră.

– Cât e ceasul?

– Mai sunt două ore până în zori, răspunse el fără să se uite spre fereastră.

– Sunt cât se poate de trează. Ea se uită la pieptul lui, apoi îl privi în ochi. Ce ai vrea să facem ca să treacă timpul?

– Să flirtăm.

Degetele lui o mângâiară pe păr. Ochii lui erau atât de albaştri, încât băteau în negru în lumina focului, desăvârşiţi în intensitatea lor.

– Eşti frumoasă. Subţire, cu eleganţa şi puterea unui pursânge.

Ea rânji. Pentru că putea să-l tachineze. Pentru că o făcea fericită.

– Vrei să spui că arăt ca un cal?

– Tu ce crezi?

Zâmbetul dispăru, şters de forţa întrebării.

– Cred că tu chiar mă consideri frumoasă, şi mai cred că... mă înclin în faţa percepţiei tale superioare.

– Îmi confirmi că eşti pe cât de frumoasă, pe atât de înţeleaptă.

Îşi puse mâna în scobitura spatelui ei şi îi trase şoldurile mai aproape de ale lui. Era stârnit din nou, aşa lipit de ea. Dar nu făcu nici o tentativă de a se sui deasupra ei, deşi ea se mişca aţâţător.

– Eşti prea nouă pentru mine ca să te posed din nou.

– Dar nu vrei...?

Ea îşi plimbă mâinile în jos pe pieptul lui.

– Ba da. El se sprijini în cot şi îşi propti capul în palmă. Dar în ciuda comportamentului meu ruşinos din seara aceasta, ştiu cum să mă port cu o femeie.

Ea se ridică la rândul ei în cot.

– Ce comportament ruşinos?

– Te-am iubit în picioare, pe verandă.

– Şi ce e ruşinos în asta? Am amintiri destul de plăcute despre...

– Da, şi eu. El îi duse mâna la buze. Dar să iniţiezi o virgină într-un astfel de mod, atât de violent, fără a ţine cont de confortul şi inocenţa ei...!

Ea îi dădu mâna la o parte.

– Confort? Trebuia să ne gândim la confort? Nici nu mi-a trecut prin cap.

– Un bărbat ar trebui să respecte iniţierea unei virgine. Violenţa de genul ăsta este pentru amanţi experimentaţi, nu... nu pentru tine. El se încruntă în stilul lui sever, milităros. Nu atât de repede.

– Te simţi vinovat?

– Nu-mi vine să cred că mi-am pierdut într-atât controlul.

– Da, aşa ai făcut, nu-i aşa? Încântată, ea îl mângâie pe umăr. Colonelul Gregory şi-a pierdut capul din pricina unei femei.

– Nu din pricina unei femei. El o mângâie la fel de încântat. Din pricina ta. Doar a ta.

Ea îl plăcea aşa de mult.

– Vorbeşte-mi. El luă o şuviţă din părul ei, o trase în faţă şi o drapă peste sân şi îi mângâie sfârcul cu ea. Dacă tot nu putem să ne iubim, spune-mi despre familia ta. Despre copilăria ta.

Asta o trezi din visurile ei senzuale. El punea întotdeauna întrebările cu un scop. Voia să ştie adevărul despre femeia care îl făcuse să renunţe la principiile lui ferme. El nu era atât de implicat cum era ea. William o privea cu atâta intensitate, de parcă ar fi putut să-i citească în suflet.

– Mă priveşti mereu aşa de acuzator cu ochii ăştia mari şi căprui ai tăi, de fiecare dată când vreau să fac ce e corect.

–Vrei să afli mai multe despre femeia cu care te-ai culcat, zise ea pe un ton inexpresiv.

–Iubiții vorbesc despre diverse lucruri. Își povestesc viețile. Amintirile.

–Despre familii, zise ea cu ostilitate.

–Eu am ales. Te vreau pe tine, nu familia ta.

O știuse. Îi dăduse indicii despre trecutul ei. Fragmente de realitate. Putea să-i povestească despre mama și tatăl ei, despre originile ei, iar el nu și-ar fi schimbat opinia. Câtă vreme nu-l zgândărea prea tare... câtă vreme îi spune orice în afară de ce le făcuse atâtor oameni timp de mulți ani.

–Ai crescut pe străzile din Londra, cred, zise el.

–Ai ghicit. Din pricina accentului? Ea trecu la dialectul cockney. Văzuși cum mă folosesc dă degete ca să mânc? Cum îmi șterg nasu' pă mânecă?

El ridică din sprâncene, dar dădu dovadă de o percepție care o sperie.

–Ești furioasă?

Nu, nu era. Era speriată. Pentru prima dată în viața ei își dorea cu disperare ceva ce nu putea avea. Ce zisese Lady Marchant? Dacă reușești să prinzi destul de repede un soț, el nu va afla amănunte despre tine decât atunci când va fi prea târziu. William admisese că nu-i putea rezista. Dacă îl prindea... dar el avea să afle. Trebuia să-și amintească asta. Îl iubea, dar nu îl va putea avea niciodată. El îi frecă fruntea, acolo unde se încruntase.

–Cineva trebuie să te fi rănit foarte mult.

Nu fusese o singură persoană, ci mai multe, iar el era următorul la rând. Reveni la accentul elegant pe care îl învățase la academie.

–Îi rănesc și eu, domnule. Dacă crezi cu adevărat că albul e alb și negrul e negru și că nu există nuanțe de gri, atunci poate că ar trebui să știi că sunt acoperită din cap până-n picioare cu praf de cărbune.

El îi zâmbi cu atâta pasiune, cu atâta admirație.

–Ești cea mai cinstită femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Ea se ridică brusc, exclamând:

–Nu!

El răsucea lucrurile. Ea încerca să-l avertizeze, iar el o admira pentru asta. Dar doar pentru că nu înțelegea profunzimea nedreptății ei.

– Știu, știu. El o trase înapoi spre el. Vrei să-mi faci morală pentru prejudecata mea. Dar o spun serios de data asta. Ești cea mai cinstită persoană pe care o cunosc.

Ar fi trebuit să-i spună. Ar fi trebuit. Dar aerul era rece, el era cald, iar ea merita măcar o zi întreagă de fericire. Avea să-și ia ziua de fericire.

El o trase la loc în brațele sale, iar ea cedă, încercând să rețină totul despre el. Felul în care arăta, cum se simțea, cum îi cădea părul pe frunte, degetele lui puternice... Cu degetul mare, el îi apăsă bărbia.

– Spune-mi un lucru bun despre părinții tăi.

– Au fost căsătoriți.

– Cam dur, replică el foarte serios.

Era noapte, ora confidențelor. El era iubitul ei, bărbatul în care voia cu disperare să se încreadă. De ce să nu-i spună totul? Cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla ar fi fost ca el s-o respingă...

– Draga mea, parcă te-ar durea ceva, așa arăți... El îi trase capul la pieptul lui. Nu... îmi pare rău că am întrebat.

– Mama mea, răspunse ea iute, provenea din mica nobilime, fiică de pastor care lucra într-un conac, ca guvernantă.

Ea auzi cum el inspiră rapid.

– Prin urmare, pășești pe urmele mamei tale, zise el.

– Sper că nu.

Dar oare așa era? „Ce se va întâmpla după ziua de azi?"

– Tata a cunoscut-o pe mama în parc, într-una din zilele ei libere. Avea o mică moștenire din partea bunicii ei, așa că el a curtat-o, iar ea s-a căsătorit cu el în ciuda tatălui ei. Și a ajuns în iad. Desigur, și-a pierdut slujba. Familia nu mai vorbea cu ea. Iar tatăl meu s-a dovedit a fi un ticălos cu suflet negru. I-a cheltuit banii, apoi a pus-o la muncă, nu muncă de felul celei cu care era obișnuită, ci să coasă până o dureau ochii. Să cerșească... ea ura să cerșească. Să stea la colț de stradă cu mâna întinsă, să fie scuipată de fosta ei stăpână, ridiculizată de bărbați, să i se ofere

bani pentru serviciile ei. Samantha își ascunse fața la pieptul lui William. Tata obișnuia să-i bată pe cei care făceau asta.

– Slavă Domnului! El părea oripilat, dar mulțumit că tatăl ei dăduse măcar o mică dovadă de bun-simț.

Ea îi strivi speranța.

– El n-o voia, dar nu voia nici ca altcineva s-o aibă.

Oare de ce începuse să-i mărturisească? Acum era pierdută, rătăcită în amintirile acelor nopți aparent nesfârșite, când foamea îi devora stomacul.

– Mama m-a născut în cele mai rele circumstanțe, în timp ce el era plecat să-i facă curte altei femei. Vezi tu, îi plăcea să le păcălească. Să le aducă la nivelul lui. Și câteodată ele aveau bani și atunci noi aveam bani, destui pentru mâncare și cărbuni.

William o mângâie pe păr.

– Ai suferit de frig și de foame?

– Da, domnule. Iar mami îmi dădea mie aproape totul. Amintirea vinovăției începu să o roadă în timp ce ea alunecă din nou în dialectul cockney. Io știam că nu era bine, dar tot ședeam la foc și-i mâncam mâncarea.

– Câți ani aveai? O mângâie ușor pe spate, încercând s-o consoleze, dar ea simți cum el începe să se încordeze.

– Mama a murit când eu aveam șapte ani.

– Șapte? Aveai doar șapte ani când a murit? Înseamnă că trebuie să fie tare fericită că ai supraviețuit. Îmbrățișarea lui era și tandră, și iritată. Draga mea, tu nu ești părinte – îți spun eu că, odată ce ai adus pe lume un copil, ai face orice ca să-l ții în viață, chiar și dacă suferi de foame și de frig.

Samantha aproape că ar fi izbucnit în râs, dar asta n-ar fi fost frumos.

– Ești naiv, domnule. Tatăl meu nu a simțit o astfel de responsabilitate părintească, cu atât mai puțin părinții atât de sfinți ai mamei. Mama le spusese că au o nepoată. I-a implorat să mă ia la ei. Ea, care ura să cerșească. Își înfipse degetele în umărul lui William. Ei au refuzat-o, i-au transmis că își merită soarta, la fel ca și mine.

– Nu poate decât să-ți fie milă de micimea sufletelor lor.

–Ori să-i urăsc pentru că și-au întors fața de la mine. Ea chiar îi ura. Când mama a murit, tata le-a trimis vorbă. El nu mă voia și bănuiesc că voia să profite un pic de pe urma vânzării mele.

Își scutură capul. Oare de ce mai vorbea? Nu spusese nimănui povestea asta. Era umilitor să fii atât de sărac și nedorit, mai ales de către cei care ar fi trebuit să te iubească cel mai mult. Oare de ce nu reușea să se oprească?

–Cum ai supraviețuit? Un copil de șapte ani fără nimeni care să se îngrijească de tine?

–Am stat la colț de stradă. Am cerșit. Am măturat intersecțiile. Am făcut ce vezi că fac copiii în Londra în fiecare zi.

El nu mai zise nimic.

Probabil că acum o disprețuia. Își vărsase toate secretele, în fine, aproape toate secretele, iar el își dăduse seama în cele din urmă de ce fel de femeie se îndrăgostise. Se crispă la gândul că trebuia să-l înfrunte.. dar nu putea amâna momentul la nesfârșit, așa că își înălță chipul spre el.

El o privea cu... ei bine, cu afecțiune. Aproape cu admirație.

–Ești o femeie remarcabilă, zise el și o sărută.

Cu un suspin, ea se relaxă lângă el. Îl sărută și ea, sărutări fierbinți pe care le împărțea doar cu el. I se dărui complet și speranța renăscu și crescu în sufletul ei. Era așa de periculos să creadă că dacă acceptase ororile din tânăra ei viață, el o va accepta complet. Dar nu se putea abține. Poate... poate că în sfârșit își găsise un cămin. Ea își sprijini fruntea de a lui și îl privi în ochi.

–Eu ți-am spus secretele mele. Acum spune-mi-le pe ale tale.

Ea nu știa la ce să se aștepte, dar nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru adevăr.

–Secretele mele? Nu am decât unul singur. Eu prind spioni.

Ea clipi.

–Ce?

–Vezi câtă încredere am în tine? Ochii lui albaștri sclipiră, el zâmbi de parcă ar fi fost foarte mândru. Îți jur că este adevărat. Eu prind spioni.

Cât fusese de proastă!

–Noaptea, pe drum. Desigur. Ea îl apucă strâns. Dar asta e periculos.

– Mai periculos decât să prind tâlhari? o tachină el.

– Da, aşa cred, răspunse ea cu seriozitate. Tâlharii sunt de regulă oameni care, altfel, nu au cum să trăiască.

– Eşti prea blândă cu oamenii care nu merită milă, zise el sever.

Sigur că habar n-avea, iar ea era prea concentrată asupra lui. A siguranței lui.

– Spionii sunt nemiloşi. Ei nu vor să te jefuiască.

– Ba sigur că da. Spionii îți fură viața, onoarea, pământul, aduc moartea militarilor care îşi slujesc patria cum pot mai bine, aduc moartea copiilor... a soțiilor.

Situația devenea tot mai periculoasă. Samantha se simțea de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unui lac înghețat, pe o pojghiță subțire de gheață, neştiind încotro să se îndrepte.

– Am crezut că soția ta a murit în timpul unui jaf.

– Tâlharii au mărturisit înainte să fie spânzurați. Fuseseră plătiți de ruşi să aştepte până când Mary părăsea tabăra, apoi s-o atace. Zelul meu de a scăpa țara de influența rusească s-a dovedit a fi o problemă pe care ei au vrut s-o elimine.

– La naiba!

– Aşa că am părăsit India împreună cu copiii mei, hotărât să urmăresc şirul trădătorilor înapoi la sursă. Ceea ce am şi făcut. Am adus la această petrecere unul dintre cele mai importante cupluri de trădători ai Angliei.

Straturi peste straturi. Petrecerea era mai mult decât un ritual de împerechere între el şi Lady Marchant. Era o capcană...

– Cine?

– Eşti atât de onestă şi directă, încât mă tem să îți spun, pentru că nu vei putea să-ți ascunzi dispreţul.

Ea îşi aminti vremurile când fusese prinsă cu mâna într-un buzunar, felul în care zâmbise, linguşise şi jucase rolul nevinovatei. Vremurile în care scăpase de arest imitând accentul elegant al nobililor şi prefăcându-se indignată.

– Sunt directă doar cu tine, William. Pot să mă prefac mai ceva ca actorii de pe Drury Lane.

– Lord şi Lady Featherstonebaugh.

Aşteptă să-i vadă reacţia şocată. Dar ea se gândea. Îşi aminti de bătrânul libidinos şi de flirturile lui. Îşi aminti de bătrâna atentă care privea totul cu ochii mijiţi şi cu mare intensitate.

– Nu el. Ea.

William scutură din cap, parcă nedumerit.

– Cum ai ştiut asta.

– Recunosc semnele. Ea ascunde ceva.

– Ea chiar ascunde ceva. O hartă furată. Teresa i-a auzit vorbind şi avem mai multe informaţii acum de la... de la bărbatul căruia i-a furat această hartă. Este foarte important s-o recuperăm, dar mai degrabă ne-ar plăcea s-o înlocuim cu una care să deruteze inamicul. Ea simţi cum mâinile lui William se încordează pe umerii ei. Dacă am putea face asta, am salva multe vieţi de englezi.

Ea încercă să respire, fără prea mare succes. Simţi că plămânii i se strâng de durere. Şopti răguşit:

– Aveţi nevoie de un hoţ de buzunare.

– Da. Ştii unde putem găsi unul? El chicoti, apoi se opri. Presupun că ştii. Doar îi cunoşteai pe hoţii din Londra.

– Da.

El îşi frecă gânditor bărbia, privind peste capul ei.

– Dar nici un hoţ obişnuit nu ar putea pretinde că e nobil. Presupun că l-am putea aduce ca servitor. Dar nu, nu ar putea ajunge aici destul de repede. El văzu că Samantha era necăjită şi o îmbrăţişă. Nu te necăji, draga mea. Cumva o să găsim o metodă. Nu e problema ta. Nu te mai gândi la asta.

El începu să moţăie, lăsând-o pe Samantha să se holbeze cu ochii larg deschişi în lumina cotropitoare a focului. William se trezi devreme, când afară era încă ceaţă groasă. Înăuntru, focul ardea vesel, emanând căldură, încălzindu-i spatele şi căsuţa. Dar Samantha nu era în pat. El rămase întins cu ochii închişi, inspirându-i parfumul din pernă, simţind relaxarea pe care o aducea cu sine fericirea şi aşteptând să se întoarcă pentru a-i spune cum vor decurge vieţile lor de-acum în colo. O să vorbească despre călătorii şi poate... copii...

Auzi foşnetul unor jupoane apretate. Deschise ochii şi o văzu pe Samantha îmbrăcată într-o rochie verde de proporţii modeste, şezând la masă. Se uita la el cu o expresie rece şi întrebătoare,

departe de încântarea unei iubite pe care se obişnuise s-o vadă pe chipul ei. Dar poate că era doar timidă. Sau poate că se temea că el avea s-o respingă, aşa cum tatăl ei îi respinsese mama. A, da. Din povestea aceea reieşea nesiguranţa pe care ea trebuia s-o simtă în compania lui. Era sarcina lui s-o liniştească.

Îi zâmbi, apoi bătu cu palma peste perne.

– Vino înapoi, draga mea. Lasă-mă să-ţi arăt metoda corectă prin care un iubit părăseşte patul conjugal.

Expresia ei rece dispăru, fiind înlocuită de şoc, şi, preţ de o secundă, de o durere atât de profundă, încât el rămase uluit.

– Conjugal? întrebă ea. Nu a fost vorba de căsătorie.

Neîncrederea ei îl lăsă fără cuvinte îndeajuns de mult cât să apuce să o studieze. Mâinile şi le ţinea strânse în pumni în poală, cu degetele mari ascunse sub celelalte degete. Respira iute şi scurt. La un moment dat, în noapte, ea căzuse iarăşi pradă îndoielilor şi temerilor – se temea de el? De intenţiile lui? Dar dacă asta ar fi fost adevărat, atunci menţionarea căsătoriei ar fi trebuit s-o liniştească. Treptat, fără să-şi ia privirea de la ea, el se eliberă de pături.

Ea îl studie fără cel mai mic semn de interes sau de pasiune. William îşi luă hainele şi se îmbrăcă, încercând în tot acest timp să înţeleagă ce se întâmplase. O rănise în vreun fel? Da, dar reparase asta. O speriase? Nimic nu o speria pe Samantha. Fusese supărată când îi spusese de problema cu Lady Featherstonebaugh – oare era îngrijorată că îşi va risca viaţa şi o va lăsa singură? Dar dacă era aşa, de ce plecase de lângă el?

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea îşi feri privirea şi se uită pe fereastră cu buzele tremurând, apoi şi le strânse într-o linie fermă.

– Haide cu mine la conac, porunci el. Trebuia s-o convingă să vorbească – şi nu era bine s-o lase singură. Trebuie să mă pregătesc pentru ziua de azi, să mă îmbrac în haine neşifonate şi să mă consult cu Duncan.

Ea îl privi în cele din urmă şi goliciunea privirii ei îi dezvălui un suflet chinuit.

– Mai întâi trebuie să-ţi spun ceva.

Capitolul 24

–Ai de gând să mă dezlegi sau mă laşi să stau aşa toată ziua?

Teresa se opri din agitaţia îmbrăcatului şi se uită la Duncan, întins în pielea goală pe patul ei, legat de stâlpi cu eşarfa ei.

–Da, da, te dezleg.

Se îndreptă spre el atât de hotărâtă, încât îi era greu să creadă că acum jumătate de oră era foarte ocupată să-i sărute posteriorul. Ea trase de nodurile pe care le legase cu atâta plăcere doar cu câteva ore în urmă.

–Trebuie să mă ajuţi cu nasturii.

–Va fi o plăcere, milady. Cu mâinile eliberate, el o apucă de încheieturi şi o ţinu lângă el. Dar mai întâi aş vrea să ştiu ce-am spus de te-am supărat aşa.

Ea îl privi cu ochii umezi şi îngrijoraţi.

–Ai spus că aveţi nevoie de un hoţ de buzunare. Ai spus că tu şi William aveţi nevoie de un hoţ de buzunare.

–Dacă ştiam că o să te necăjeşti aşa, n-aş fi deschis subiectul. Mi se părea că ştii totul despre toată lumea şi că poate cunoşti pe cineva pentru asta.

–Trebuie să mă duc s-o avertizez pe Samantha, zise ea cu o expresie îngrijorată.

El îi dădu drumul şi se ridică încet.

–S-o avertizezi pe Samantha? Pe domnişoara Prendregast? Despre ce?

Mişcările Teresei erau agitate, iar ea se îndreptă spre fereastră, privind spre dimineaţa ceţoasă.

–Ea nu este... ea nu a... Se întoarse să-l privească pe Duncan. Crezi că William îi va spune totul?

–Nu ştiu.

În mintea lui Duncan apărură îndoieli, dar parcă nu-i venea să creadă. Nu şi-o putea închipui pe tânăra guvernantă... nu, era imposibil.

–Aş fi zis nu, dar William e tare prost când e îndrăgostit.

– Dar n-o să-i spună, nu-i aşa? Teresa îşi frângea mâinile. Pentru că mă tem că Samantha ar... Dar el n-o să-i spună de dilema în care se află. El crede că femeile sunt creaturi fragile ale căror minţi nu trebuie puse la încercare cu astfel de probleme spinoase.

Toate suspiciunile lui Duncan se uniră, iar el ţâşni din pat.

– La naiba! Vrei să-mi spui că William îi face curte unei hoaţe?!

William o târa pe Samantha după el pe pajişte. Fetişcana avea tupeul să încerce să se elibereze.

– Nu trebuie să mă ţii. Ţi-am spus ca să te pot ajuta.

– Mi-ai spus prea târziu. El o apucă mai strâns. Mi-am compromis deja şi persoana, şi onoarea.

Ea îl pocni în coaste cu mâna liberă, o lovitură rapidă şi dureroasă cu pumnul închis, pe care o învăţase cu siguranţă în trecutul ei perfid. El gemu şi îi dădu drumul la braţ.

Înainte să reuşească să o apuce din nou, ea porni înainte şi zise pe acel ton ironic care îi lovea din plin aroganţa:

– Am uitat că ai fost singurul implicat în evenimentele din seara trecută.

El o ajunse din câţiva paşi.

– Singurul care avea o onoare de pierdut.

– Am uitat şi asta.

Ceaţa umezise iarba şi iluminase filamentele delicate ale unei pânze de păianjen construite între crengile unei tufe de trandafiri. Arborii se iveau din vălătucii de ceaţă, apoi dispăreau în urma lor. Dacă ceaţa persista, avea să distrugă planurile Teresei pentru masa de adio din corturi. Dar William se bucura de umezeală. Ascundea casa de privirile lor, dar şi pe ei de priviri nedorite. Nici unul dintre oaspeţi nu se trezise încă, desigur, dar servitorii erau în picioare şi nu voia ca ei să le raporteze stăpânilor cum îşi petrecuse colonelul Gregory noaptea în braţele guvernantei sale. Fără îndoială, multă lume observase că el şi domnişoara Prendregast dispăruseră în acelaşi timp. Nu voia să le confirme bănuielile cu privire la comportamentul lui ruşinos. Demnitatea lui, locul lui în societate, chiar şi valoarea lui ca om erau în joc.

– Sunt furios pe mine însumi.

El nu încercă să-şi corecteze tonul aspru.

– Da, conaşule, io ştiu asta.

Ea vorbea cu un accent îngrozitor, oribil, dar nu mai rosti altceva. Iar el îşi dorea ca ea să vorbească. Voia ca ea să se lupte cu el, să-i alimenteze furia, să-i confirme cât era de nedemnă de atenţiile lui. Pentru că el fusese cel nedreptăţit. Nu ea. El nu o nedreptăţise.

– Dacă mi-ai fi spus adevărul de la început...

– M-aş fi aflat în trenul care pleca a doua zi. Nu asta îmi doream imediat după sosire. Ea zâmbi slab. Trenul mi se pare destul de atrăgător în momentul acesta.

Zâmbetul făcu exact ce îşi dorea el. Îl înfurie. Îi dădu justificarea pentru a o respinge pe ea şi metodele ei hoţeşti complet şi irevocabil.

– Nu te-ai gândit la ce efect ai avea asupra copiilor? Asocierea cu un hoţ de buzunare ar fi putut să le distrugă permanent caracterul în formare.

– Dacă le-am marcat caracterul în formare, ceea ce sper că am făcut, asta nu s-a întâmplat din cauza trecutului meu, din pricina a ceea ce am făcut în adolescenţă.

– Eşti încă mânjită de infracţiunile pe care le-ai comis.

– În cazul acesta, ar fi bine să nu-ţi mai vezi copiii niciodată, pentru că şi tu eşti mânjit de evenimentele din noaptea trecută.

El se răsuci brusc spre ea şi o apucă de umeri.

– Să nu îndrăzneşti să sugerezi că m-ai marcat.

– Voiam doar să subliniez cât de absurd te comporţi.

Vocea îi suna nerăbdătoare, dar avea o privire tristă şi înţeleaptă.

– Ai furat de la mine. Îmi lipsesc un stilou, un portret... brusc îşi dădu seama de însemnătatea lucrurilor pe care le pierduse. Doamne sfinte, ce fel de om eşti, dacă ai putut să-mi iei singurele lucruri care mi-au rămas de la soţia mea?

– Oh! Ea îşi muşcă buza, parcă preocupată, apoi privi în depărtare. Oh!

Toată povestea îl durea mai mult decât îşi putea închipui. Samantha îl pândise, îi furase amintirile relaţiei lui oneste, ale căsniciei sale şi îl lăsase doar cu ea. Cu nimic.

– Unde sunt lucrurile mele?

– Nu ştiu.

– Unde?

El o scutură de parcă astfel ar fi putut scoate adevărul de la ea.

– Sincer, nu am idee.

El ar fi scuturat-o din nou, dar ea îi dădu mâinile la o parte şi îl avertiză:

– Şşşş!

Auzi şi el. Două persoane, bărbat şi femeie care se certau în timp ce mergeau. Cuvintele nu se distingeau, dar el recunoscu vocile. Duncan şi Teresa. Supărat, se gândi dacă veneau să-l avertizeze cu privire la trecutul dubios al Samanthei.

Nu. Ei nu ştiau nimic despre asta. Poate că veneau să-l certe că profitase de inocența ei. Dar nu, virginitatea ei era doar o comoară care să fie vândută celui care licita mai mult, iar ea sperase să-l prindă cu asta.

Teresa şi Duncan apărură brusc din ceață şi îşi încetară conversația... cearta. Teresa cea elegantă părea să fie oarecum... nefinisată, deşi William nu ştia să spună cum. Poate că uitase să folosească toate părțile rochiei ei. Cu siguranță şalul era înnodat doar neglijent în jurul umerilor, iar părul ei atât de aranjat mereu era despletit ca al Marei.

Cu mâinile întinse, Teresa se grăbi spre ei. William se aşteptă să îl îmbrățişeze. În schimb, ea se îndreptă direct spre Samantha. El îi dădu iute drumul şi făcu un pas în spate. Teresa o apucă pe Samantha de mâini şi o trase spre casă.

– Samantha, draga mea. Am venit să te caut. Am nevoie de cineva, de un ochi de femeie, care să mă ajute să... să decorez mesele din interior. Ea i se adresă apoi lui William, dar părea să-i evite privirea. Ştii, William, sunt unele lucruri pe care doar o femeie le poate face, iar acesta este unul dintre ele.

– Ştie, vorbi Samantha calm.

De regulă imperturbabilă, Teresa bătu furioasă din picior.

– Nu! Cum? Fără să aştepte răspuns, ea continuă. I-ai spus, nu-i aşa? Trebuia să-ți faci datoria, nu-i aşa? Nu puteai decide că nu e treaba ta...

– Şşşş, făcu Duncan.

– Dar e treaba mea, protestă Samantha, e țara mea...

William pufni. Samantha îl ignoră.

–... şi mor oameni nevinovați.

–Şşş, făcu Duncan din nou.

Femeile se uitară la el, apoi în jur, şi dădură din cap. Duncan îşi ciufuli părul care oricum îi stătea ca o creastă şi zise cu blândețe:

–Vă sunt al naibii de recunoscător, domnişoară Prendregast.

William se întoarse spre el.

–Ce vrei să spui prin „recunoscător"? Nu o s-o lăsăm să facă asta. O să-i dea de veste imediat lui Lady Featherstonebaugh ca să ne facă în ciudă. O s-o încui în pod şi-o să arunc cheia.

–Nu, William, n-o să faci asta. Vocea lui Duncan era fermă, dar nu trecea de cei adunați acolo, în ciuda intensității şi a hotărârii sale.

William căscă gura de uimire. La cuvintele lui Duncan. La tonul lui Duncan. El se îndreptă de spate şi îl privi pe Duncan de sus.

–Cum ai spus?

–Vom accepta ajutorul domnişoarei Prendregast şi îi vom mulțumi Domnului că se află la locul potrivit, în momentul potrivit.

–Cum poți să spui aşa ceva? întrebă William.

–Dar cum să nu o fac? Duncan îşi coborî vocea şi mai mult, abia şoptind. Suntem disperați să punem mâna pe harta aia. Căpitanul Farwell a spus că este de o importanță capitală. Suntem al naibii de norocoşi că Lord Hartun şi-a adus secretarul care e şi expert cartograf. Pagubele pe care le putem aduce ruşilor înlocuind harta adevărată cu cea falsă sunt peste închipuirile noastre. Şi nu putem îndeplini nici una din aceste sarcini fără ajutorul domnişoarei Prendregast.

–Iar soluția ta e să avem de a face cu această... femeie uşoară?

William îndreptă un deget tremurător spre Samantha, apoi îl ascunse. În calitate de comandant, el era cel mai bun. Era rece, lipsit de emoții. Ştia că nu trebuia să dea dovadă de astfel de emoții, dar nu se putea abține. Samantha îl privea senină, cu mâinile căzute pe lângă corp, de parcă ei doi nu şi-ar fi petrecut noaptea lipiți unul de celălalt. De parcă vorbele lui nu ar fi atins-o în nici un fel.

–Nu e o femeie uşoară, ori cel puţin nu era până seara trecută, se răsti Teresa. Iar această situaţie strigătoare la cer ţi se datorează, William. Ca şi mie, spre eterna mea ruşine.

Teresa o luă pe Samantha de braţ şi îl privi extrem de supărată.

–Nu eşti bărbatul pe care mi l-am închipuit.

William voia să urle la ea. La Teresa, femeia pe care o considerase potrivită pentru a deveni soţia lui. Dar nici nu îndrăznea să se gândească la căsătoria cu ea şi nu îndrăznea să urle la ea. Când voia, Teresa putea fi extrem de poruncitoare.

–Sigur că e bărbatul pe care ţi l-ai închipuit. Duncan îi luă mâna şi i-o sărută cu fervoarea unui iubit. În dimineaţa asta ai ştiut că va fi revoltat când va afla de talentele speciale ale domnişoarei Prendregast.

Samantha îşi plecă uşor capul.

Dar William văzuse zâmbetul. Ea se uita la Duncan şi la Teresa cu o afecţiune care îi includea pe amândoi. Apoi îşi dădu seama că era... foarte devreme dimineaţă. Teresa arăta... în neorânduială. Duncan arăta şi mai rău, nebărbierit, îmbrăcat în hainele din seara trecută... cam cum trebuia să arate şi William.

Erau amanţi. Teresa îl trimisese la Samantha pentru ca ea să poată fi cu Duncan. William ar fi trebuit să fie înfuriat. În schimb... În schimb, descoperi că nu prea îi pasă de ce făcuseră Teresa şi Duncan. Nu se putea gândi decât la o singură persoană. Samantha, care îl trădase atât de îngrozitor.

Triumfător, el le oferi prietenilor lui singurul motiv despre care ştia că avea să le clatine încrederea.

–A furat de la mine. Mi-a furat portretul lui Mary. Portretul soţiei mele!

Ochii Samanthei sclipiră. Pumnul i se ridică. Preţ de o secundă, William crezu că avea să-l pocnească în faţă. Apoi mâna îi căzu şi degetele se desfăcură. Dar ea nu negă acuzaţia.

Şi ceva în el simţi că se întristează. Dar nu permise acelei voci să răzbească la suprafaţă, în schimb se întoarse spre Duncan şi Teresa, care aşteptau tăcuţi.

–De ce aţi încredinţa unei astfel de ticăloase o asemenea misiune?

– Chiar că eşti cu desăvârşire neghiob, replică Teresa.

Văzându-le expresiile dezgustate, William înțelese că nimic din ce-ar putea spune nu le va schimba părerea despre Samantha. Aşa că făcu ce se pricepea mai bine. Preluă comanda.

– Eu spun că nu o vom folosi pe domnişoara Prendregast.

Duncan păşi în față şi îl privi pe William. Luă poziție de drepți, dar nu capitulă, aşa cum spera William. În schimb, spuse:

– Atunci, domnule colonel Gregory, sunteți eliberat din funcție.

– Ce? răcni William.

– Eşti atât de furios şi de ilogic – ochii cenuşii a lui Duncan erau aproape mijiți –, ai menționat misiunea şi obiectivul într-un moment în care cel mai mare duşman al nostru ar putea fi la cinci paşi distanță, ascultând, şi ai vorbit pe un ton care s-a auzit până departe.

Curajul lui Duncan îl lăsă pe William fără suflare – iar sinceritatea lui îi dădu fiori pe şira spinării. Duncan avea dreptate. Oricine s-ar fi putut afla la cinci paşi de ei, ascultându-i, iar el n-ar fi ştiut că sunt acolo. Nu Lady Featherstonebaugh. Ea încă şchiopăta destul de rău. În schimb, soțul ei. Sau Paşenka. Sau orice alt spion dintre numeroşii aflați în Țara Lacurilor, atraşi de prezența stăpânului lor.

William şi Duncan se priviră încruntați. Dar Duncan nu cedă. Înainte ca William să se poată hotărî ce să facă, Samantha se eliberă de brațul Teresei şi interveni între cei doi bărbați.

– Mă simt ca un os pentru care se luptă trei câini. Dar eu nu sunt un os, şi cu atât mai puțin o trădătoare.

Ea se întoarse spre William. Vorbi pe un ton calm care îi punea răbdarea la încercare, nu că ar fi dispus de prea multă.

– Te cerți cu Duncan când nu ai de ales. În momentul acesta, la această petrecere, nu există alți hoți de buzunare. Aceasta este o operațiune delicată. Ai nevoie de un profesionist. Eu sunt singura ta soluție.

Îl privi direct în ochi, aşa cum făcuse şi noaptea trecută. Dar nu mai rămăsese nimic din afecțiunea de atunci. Această femeie era rece, atentă şi rațională. Tot ce o femeie nu ar trebui să fie. Se întoarse spre Duncan şi Teresa şi spuse:

– Haideți să găsim un loc unde să putem pune planul la cale, pentru ca, după ce terminăm, să pot pleca cât mai iute și să nu mai fiu nevoită să-i văd vreodată chipul colonelului Gregory.

– *Brava!*

Teresa bătu din palme cu un gest măsurat și batjocoritor.

– Foarte bine, domnișoară Prendregast. Duncan îi oferi brațul. Cred că în foișor ar fi bine.

Teresa ar fi trebuit să meargă cu William, dar îl ignoră și îl luă pe Duncan de celălalt braț. Cei trei porniră, un triumvirat puternic și hotărât.

– Cum William nu ne va fi de folos la planul acesta, măcar să patruleze zona și să se asigure că nu ne ascultă nimeni.

Duncan i se adresă peste umăr lui William:

– William, poți face măcar atâta lucru?

William porni în urma lor, bucuros pentru prima dată în viață să fie în ariergardă. În această situație, nu putea să preia conducerea. Nu suporta să aibă încredere că Samantha va face ce trebuie.

Nu suporta să aibă încredere în el că va face ce trebuie. Fierbea de emoție. El, bărbatul care le considera pe femei doar niște diversiuni frumoase, dar nu ca parte integrantă din viața unui bărbat. El, care își închipuise că era căsătorit cu armata, cu lupta după dreptate, dar care nu căutase niciodată dragostea cu pasiune. Samantha îl castrase, iar Duncan avea dreptate. William își pierduse privirea de ansamblu. Vorbise fără să se gândească, gândise cu mădularul. Nu putea să cântărească judicios riscurile misiunii. Nu îndrăznea să păstreze comanda.

Foișorul se ivi înaintea lor și, fără să privească în urmă, Duncan, Teresa și Samantha intrară. În tăcere, William se plimbă în jurul construcției octogonale, verificând fiecare tufiș. Erau singuri. Singuri și pierduți în ceața de afară.

Închise ochii și își sprijini o mână pe peretele de lângă ușă. Da. Era pierdut. Niciodată nu fusese în situația în care să nu știe care era calea corectă, ce se cuvenea să facă. Era vina ei... Iar el detesta bărbații care dădeau vina pe alții pentru problemele lor.

Ce se alesese de el?

O auzi pe Samantha spunând:

– E în săculeț. Harta e în săculețul ei.

Fără să-și ascundă supărarea, William se răsti vârând capul pe ușă:

– De unde poți ști asta?

– Taci din gură, William, zise Duncan.

Samantha îi ignoră. Îl ignoră!

– Săculețul ăla negru cu paiete. Îl poartă la orice, ba mai mult, își plimbă tot timpul degetele pe el. Am crezut mai întâi că e dependentă de laudanum și că își ține provizia acolo. Ridică din umeri. Harta e în săculeț.

Duncan încuviință din cap. Teresa la fel. Amândoi păreau să accepte fără obiecții opinia Samanthei. William se retrase și se sprijini de foișor, privind prin ceață. Mai bine decât să se uite la Duncan și la Teresa. Și la Samantha.

– Poți face schimbul? se interesă Duncan.

William se încordă să audă, dar Samantha nu răspunse.

Duncan insistă.

– Poți schimba harta cu una falsă?

– Sigur că poate, zâmbi William dezagreabil, vorbind peste umăr. Doar e faimoasă.

– Taci, William, zise Teresa. Care e problema, Sam?

– De regulă, un hoț de buzunare taie băierile săculețului sau vâră mâna și scoate banii. Samantha își desfăcu mâinile larg. N-am mai deschis până acum un săculeț ca să scot ceva și să-l înlocuiesc cu altceva.

Teresa aprobă din cap.

– Înțeleg.

– Pe de altă parte, Terry, ar putea fi mai rău. Samantha zâmbi cu unul din zâmbetele acelea băiețești care îl fermecaseră pe William. Ar putea s-o țină la piept.

Duncan și Teresa izbucniră în râs. William se încruntă. „Sam și Terry." Când se mai întâmplase și asta?

Înainte ca William să poată să urle la ei și să-i opărească cu disprețul lui, Duncan apăru în ușă.

– William, mai fă un tur de clădire. Vreau să mă asigur că nu e nimeni în jur.

– Nu este.

Dar William porni încruntat şi controlă cu atenție peste tot, căutând urme de paşi în rouă, orice dovadă că cineva – cum ar fi Paşenka – ar fi decis să afle cât de bine lucrau spionii lui. Dar, deocamdată, Paşenka rămăsese ascuns pe domeniul Featherstonebaugh. Desigur. El rămăsese acolo unde era în siguranță. William se întoarse la uşă exact când Duncan spunea:

–Atunci aşa rămâne. Să dea Dumnezeu, domnişoară Prendregast, să ai mâinile iuți.

Capitolul 25

Aproape că se terminase petrecerea asta oribilă în conacul acesta plin de idioți. După ce se sfârşea prânzul, Valda putea să iasă din sufrageria de la Silvermere, unde Gregory şi Lady Marchant, târfa aia a lui, puseseră să se servească mâncarea. Valda va ieşi în ceața deasă, groasă de vălătuci, se va sui în trăsură şi se va duce în sfârşit acasă la Maitland. Nu dormise de două nopți. Durerea trupului ei plin de vânătăi o ținuse trează. Asta şi frica de Paşenka. Nu ştia cum să-l abordeze. Cum să scape, în viață şi liberă, din această situație. Nu cu mult timp în urmă, nimic nu ar fi putut să-i tulbure somnul. Paşenka nu ar fi putut s-o prindă pe picior greşit şi să o lovească. Ar fi considerat evitarea lui mai degrabă o provocare, nimic mai mult. Acum, în mintea ei se repeta un refren îngrozitor – „prinsă în capcană". Bătrână şi prinsă în capcană. Dar nu. Nu va permite aşa ceva.

Mai erau şi avantaje când rămâneai trează toată noaptea. Îl auzise pe Rupert cum se ridicase şi începuse să-i caute prin lucruri, căutând harta, iar ea rămase culcată, zâmbind în perna sub care se afla săculețul de mână negru cu paiete în care se afla harta.

Avea să-i dea harta asta lui Paşenka. Aşa va face. Imediat după ce îi va spune că avea mult mai multe informații în mintea ei. Ceea ce o va menține în viață până reuşea să scape.

Acum se juca cu băierile săculețului care îi atârna pe braț și îi observa pe oaspeții care se adunau în jurul mesei, zâmbind, bârfind, umplându-și farfuriile cu căpșune, pâine, friptură de vită tăiată subțire și sparanghel rece. Ar fi trebuit să mănânce, dar nu îi era foame. Pur și simplu, voia să plece. Nu-i păsa nici măcar de haine și purta o rochie minunată... Nu se putu abține să nu privească în jos. A, da. Din satin arămiu cu margini argintii. Purta rochia cea mai frumoasă pe care o avea.

Și Rupert arăta bine. Subțire, înalt, mai aristocratic decât toți acești ofițeri și ambasadori. Acum vorbea cu una dintre tinerele debutante de la țară, zâmbind cât se poate de fermecător și urmărind-o în timp ce aceasta încerca să se retragă. Afurisitul de Rupert! Măcar dacă s-ar fi putut baza pe el. Sau dacă ar fi fost fidel. Ori mai puțin laș. Atunci Valda l-ar păstra. Dar acum nu mai era nici o șansă pentru așa ceva. El o trădase în toate privințele. La momentul potrivit, el va trebui eliminat.

Sprijinindu-se în baston, ea încercă să asculte conversațiile. De ce, nici ea nu știa. Adunase deja așa de multe informații, încât nu avea să le rețină pe toate. Noaptea trecută fusese atât de amețită, încât trebuise să și le noteze pe unele dintre ele. Ea, care ținea mereu minte absolut tot, începuse să uite mici detalii.

Ca să nu mai spunem că începuse să vadă oameni care arătau cam... straniu. Din când în când, cu coada ochiului vedea un bărbat care arăta aproape ca un schelet. O femeie palidă ca moartea. Un copil care vorbea cu voce cavernoasă. Dar când își întorcea capul, aceștia dispăreau. De parcă stafiile celor pe care îi ucisese o bântuiau. Imposibil. Avea nevoie de somn.

– Lady Featherstonebaugh.

Lady Marchant îi vorbi direct în ureche. Valda tresări atât de tare, încât Lady Marchant trebui să o susțină, ca să nu se prăbușească.

– Lady Featherstonebaugh, trebuie să gustați din prânzul colonelului Gregory. Lady Marchant o împinse pe Valda aproape cu forța spre masă. Trebuie să savurați ultima masă aici.

Valda trecu automat la rolul ei de bătrână binevoitoare.

– Draga mea, nu reușesc să-mi croiesc drumul prin mulțime. Poate îmi aduci tu o farfurie?

– Milady, forța dumneavoastră m-a impresionat întotdeauna. Haideți să vă conduc. Lady Marchant o împinse și mai tare pe Valda, conducând-o prin mulțime. Nu vreți să pierdeți o șansă așa de minunată.

– Şansă? Pe măsură ce coastele rănite ale Valdei se ciocneau de coatele din mulțime, vocea ei devenea tot mai ascuțită. Nu este o șansă să mănânci porcăria asta și să bei vinul ăsta acrit. Ai ales prost, foarte prost, milady. Dându-și seama că își pierduse atitudinea binevoitoare care îi fusese de folos de atâtea ori, ea încercă să se controleze, dar nu reuși. Nu trebuie să mă privești astfel.

Văzu unul dintre chipurile scheletice privind-o peste umărul lui Lady Marchant.

– Cu atâta reproș. Ăsta e riscul pe care ți-l asumi dacă ești soldat englez...

– Soldat englez?

Lady Marchant se uită în spatele ei. Valda clipi. Acolo se aflau doar Lady Stephens și Lady Blair, adâncite în conversație.

– Despre ce vorbiți? întrebă Lady Marchant.

– Nimic, nimic.

Din mulțimea de oaspeți se auziră strigăte. Lady Marchant o trase de braț și o opri brusc.

– Uite, se bat.

Ieșind din momentul ei de nebunie, Valda privi prin breșa apărută în mulțime. Colonelul Gregory îl apucase pe domnul Monroe de gât. Mulțimea formase cercul tradițional în jurul celor doi bărbați. Curioși, oamenii se zgâiau la cei doi bărbați furioși. Şi chiar că erau furioși. Colonelul Gregory avea o expresie de parcă i-ar fi plăcut să-l ucidă pe domnul Monroe. Domnul Monroe avea fața roșie, ochii injectați. Colonelul îi răcni domnului Monroe în față:

– Mincinosule! Nu ai ieșit noaptea în căutare de spioni.

Acel singur cuvânt îi atrase atenția Valdei. Spioni? Ce voia să spună?

Domnul Monroe își feri privirea.

– Cum îndrăznești să mă faci mincinos? Chiar asta am făcut. Sunt un erou. Mai bun ca dumneata.

– Ba ești un nimic. Pui de scoțian mârșav. Colonelul Gregory îl înșfăcă din nou, cu buzele rânjite ca ale unui câine turbat. Ești un vânător de zestre!

La naiba cu zestrea! Valda voia să afle despre spioni. Se aplecă în față, privind fix.

– Eu sunt vânător de zestre? Domnul Monroe îl împunse în piept pe colonel. Dar dumneata? Eu măcar o iubesc.

Lângă Valda, Lady Marchant scoase o exclamație șocată. Valda se uită la femeia de lângă ea și înțelese că cei doi bărbați se băteau pentru *Lady Marchant*. Fascinant. Iar bărbații amintiseră de spioni. „Absolut fascinant." Durerea din coastele ei, teama, chiar și atenția distributivă dispărură, iar Valda se concentră pe scena din fața ei.

– Știu ce făceai, zbieră colonelul Gregory. Umblai după Lady Marchant...

Acum mulțimea scoase exclamații șocate. Cercul se strânse. Curioasă, Valda se aplecă. Domnul Monroe îl lovi pe colonelul Gregory. Colonelul Gregory zbură cât acolo. Femeile țipară. Bărbații strigară. Iar Valda simți cum cineva trage de prețiosul ei săculeț. Îl apucă. Era tot pe brațul ei. Se răsuci spre persoana de lângă ea – persoana care încercase să îi fure harta. Era hoața. Guvernanta înaltă cu părul blond-deschis. Domnișoara Penny Gast aia. Iute ca un șarpe, Valda o apucă pe fată de încheietură și răsuci.

– Dă-o înapoi!

– Ce?

Domnișoara Gast se prefăcea nedumerită. Cu cealaltă mână, Valda scoase ceva din buzunarul ascuns în fustă. Strânse mânerul rece al pistolului în palmă și îndreptă arma spre domnișoara Gast, zicând:

– Dă-o înapoi!

– Doamne sfinte!

Domnișoara Gast încercă să facă un pas în spate, holbându-se la pistol. Mulțimea nu-i permitea să se miște, ținând-o pe loc. Lady Marchant o împinse pe Valda.

– Ce faceți, Lady Featherstonebaugh?

Oamenii din jurul lor începuseră să observe pistolul. Femeile începură să țipe mai tare. Lupta dintre colonelul Gregory și domnul Monroe se opri.

– Dă-o înapoi! ceru Valda din nou.

Domnișoara Gast ridică mâinile, arătând că erau goale.

– Nu am nimic? Vedeți?

Valda o împunse pe domnișoara Gast în abdomen cu pistolul. Colonelul Gregory încremeni.

– Nu mișca, Samantha. Nu mișca!

– Mi-a furat hârtia, zise Valda. Toată lumea știe că e o hoață.

Ticăloasa aia de Lady Marchant interveni.

– Nu, nu e. V-am spus că nu e. I-ați încurcat numele.

– Pentru Dumnezeu, Valda, ai înnebunit?

Rupert se holba la ea pe deasupra mulțimii.

– Vedeți că nu am nimic. Vedeți?

Domnișoara Gast vorbea pe un ton blând, care o irita pe Valda aproape de pragul nebuniei. Valda voia să-i împuște pe toți, dar nu avea decât un glonț. Un glonț pentru această ticăloasă care îi furase harta.

– Nimeni nu fură de la mine.

Mișcându-se încet, domnișoara Gast îi arătă mâinile goale.

– De ce nu vă uitați dacă aveți hârtia. O să vedeți că eu nu am luat nimic.

Valda ezită. Domnișoara Gast părea sinceră. Lady Marchant părea iritată. Colonelul Gregory arăta... palid. Cu mâna liberă, Valda strânse marginile săculețului. Înăuntru se auzi foșnetul hârtiei. Simți că i se face rău. Retrase cu grijă pistolul. Nimeni din mulțime nu se clinti câtă vreme ea trase de șnururile săculețului și se uită înăuntru.

Și acolo era. Harta, împăturită în patru, cu cerneala roșie distinctivă, care îi semnala importanța. Înclină pistolul.

– Îmi pare... rău, domnișoara Gast. Am crezut că ați... am crezut că sunteți altcineva.

– Numele meu este domnișoara Prendregast. Vocea tinerei femei era hotărâtă, dar mâinile îi tremurau atât de tare, că le ascunse în faldurile rochiei. Domnișoara Samantha Prendregast.

Strecurându-se afară din mulțime, domnul Monroe apăru din senin lângă Valda și îi luă pistolul din mână. Oamenii respirară ușurați. Lady Marchant își duse mâna la frunte și se clătină într-o manieră deloc grațioasă, prăbușindu-se atât de tare pe podeaua de marmură, încât se lovi la obraz. Domnul Monroe îngenunche lângă ea, strigând:

– Săruri, avem nevoie de săruri!

Colonelul Gregory o înșfăcă pe domnișoara Prendregast și o strânse în brațe. Preț de o clipă, păru că și ea avea să leșine. Apoi, își înălță capul și zise aspru:

– Nu vă place de mine, iar mie nu-mi place de dumneavoastră. Și nu voi fi accepta să fiu pedepsită pentru moartea soției dumneavoastră. Nu o să fiu țapul ispășitor pentru rușinea dumneavoastră. Așa că dați-mi drumul... chiar acum!

Expresia de pe chipul colonelului nu avea preț. Valda tare ar fi vrut să rămână să vadă și restul scenei, dar Rupert o apucă de braț și încercă să o ducă spre ușă. Ea se opuse. Dar oamenii tot se mai uitau la ea. Ambasadorul și șeful de la minister o studiau cu o intensitate stranie. Ea se aplecă și ridică pistolul de pe podea, de lângă domnul Monroe, îl vârî în buzunar și ieși pe ușă împreună cu Rupert, cu capul sus. Ultimele cuvinte pe care le auzi rostite furios de colonelul Gregory fură:

– Domnișoară Prendregast, să vă faceți bagajele. Mâine-dimineață vă întoarceți la Londra.

Capitolul 26

William păși în dormitorul său și arătă cu degetul spre valet.

– Afară! Ieși afară!

– 'țeles, domnule, nu trebuie să-mi spuneți de două ori.

Cleavers se năpusti afară din cameră, trântind ușa în urma lui. William rămase privind în gol. Ce naiba se petrecea cu el? Ce se petrecea cu toată lumea? Până și oaspeții lui, care ar fi trebuit să știe despre ce era vorba, abia așteptau să plece ca să scape

de el. Se purtau de parcă ar fi înecat un pisoi, când el făcuse doar ceea ce trebuia să facă orice om de bun-simț care descoperea un hoț în casa lui. Îl trimisese la plimbare pe acel hoț. Nu conta că era frumoasă şi că toată lumea o iubea. Nu conta că adusese pace şi muzică în casa lui. Nu conta că el îi răpise fecioria cu finețea unui marinar pus pe jaf şi că ea i-o oferise cu grația unei... unei femei. Femeia care-i fusese hărăzită.

Dar era o hoață, şi hoțul îşi schimbă părul... Îi făcuse lui o favoare, ba chiar Angliei, riscându-şi viața pentru asta. Dacă asta ar fi fost tot ceea ce făcuse, şi-ar fi călcat pe principii şi s-ar fi căsătorit cu ea.

Dar furase şi de la el. Doar mărunțişuri, unele neimportante, altele pline de semnificație. Nu le înapoiase. În fața evidenței, ea nu recunoscuse că le furase, spunând că nu ştia unde erau, dar după expresia feței ei îşi dăduse seama că ştia. Era şi mincinoasă, pe lângă faptul că era o hoață.

Îşi smulse eşarfa şi gulerul. Lepădă haina şi vesta. Privi pe fereastră, în noapte, încercând să vadă luminile din căsuța ei. Ar fi trebuit s-o închidă aici. S-o ducă la închisoarea din Hawksmouth cu instrucțiuni ferme să nu fie vreodată eliberată. Dar nu putea. Când venea vorba de ea, era la fel de moale ca prăjitura cu melasă. Şi de ce?

Pentru că nu putea uita cum arăta cu razele lunii mângâindu-i umerii goi, apoi copilăria ei plină de suferință şi, Dumnezeule, când îşi amintea cum îi iubea copiii...

Stând pe scaun, începu procesul dificil de scoatere a cizmelor strâmte. Aşa că avea s-o trimită înapoi la Londra. Înapoi la Lady Bucknell, cu o scrisoare în care s-o pună în gardă în legătură cu înclinațiile cleptomane ale Samanthei. Apoi Samantha va rămâne fără o slujbă onorabilă. Va fi forțată să se întoarcă pe stradă, să fure ca să poată trăi, până când ar fi fost prinsă şi spânzurată de gâtul ei suplu. Un fior de groază îl străfulgeră din cap până în picioare. Apoi împinse piciorul înapoi în cizmă.

Nu. Nu făcea ceea ce trebuia. Nu era în regulă s-o expună pericolului gloatei londoneze. Iar el nu trebuia să stea deoparte în timp ce ea se ducea în iad, cu tot caracterul ei mândru cu tot.

În fond, nu era singura care greşise. El o sedusese. Deci, ar fi trebuit să ştie în ce se băga.

Ieşi pe uşă şi o luă la fugă pe scări în jos, înainte să aibă vreme să se răzgândească. Lacheul sări ca ars şi deschise uşa repede; apoi William ieşi, gonind spre căsuţa unde era încarcerată Samantha. Bătu cu pumnii în uşă. Clarinda veni în grabă, şi chiar şi în lumina palidă de pe verandă, putea să-i desluşească spaima.

– Domnule colonel! Domnişoara Prendregast nu vrea să vadă pe nimeni.

Apucând-o pe Clarinda de braţ, o trase afară în timp ce el intră în casă.

– Nu te întoarce.

Îi închise uşa în faţă şi se trezi într-o cameră luminată de focul din cămin şi de un mănunchi de lumânări aflate lângă cufărul pregătit.

– Clarinda? strigă Samantha din dormitor. Cine era de data asta? Spune-mi, te rog, că nu era una dintre fete. N-aş putea suporta gândul că am trimis pe vreuna dintre ele... – apăru în cadrul uşii – la plimbare.

Silueta ei se contura în lumina lumânărilor din cealaltă cameră, cu braţele ridicate pentru a-şi pieptăna părul, şi cu o perie din fildeş în mână. La fel ca şi prima dată când o sărutase, purta modesta ei cămaşă de noapte albă, iar halatul albastru era descheiat. Superbă. Era superbă. Îl durea sufletul văzând-o şi nu-şi mai dorea decât un singur lucru. Să o aibă numai pentru el.

Văzându-l, rămase nemişcată timp de un moment lung. Încet, îşi trecu peria prin părul ei blond-deschis, netezindu-l peste piept. Apoi, repede şi fără să scoată o vorbă, se întoarse în dormitor şi închise uşa.

Era respingere, clară şi definitivă. Mânia lui crescu pe măsura mâhnirii ei. Când auzi cheia învârtindu-se în broască, furia lui căpătă formă. Se îndreptă spre uşă şi lovi încuietoarea cu piciorul. Uşa era solidă, dar încuietoarea, nu. Era una obişnuită, făcută pentru intimitate, nu pentru siguranţă. O mai lovi o dată. Încuietoarea pârâi. Se repezi în uşă şi pătrunse în dormitorul ei, împleticindu-se. Ea spuse cu răceală:

– Fereastra e deschisă. La şcoala hoţilor ne învaţă să fugim pe cea mai uşoară cale.

Ştia că n-ar fi trebuit să-l tachineze. El stătea cu braţele atârnându-i pe lângă corp, adus de spate, cu capul plecat, urmărind-o cu privirea ca un taur gata de atac. Căldura lui radia în jur. Voia să-i plătească într-un fel pentru faptul că-i mânjise reputaţia.

Ei nu-i păsa că violenţa făcea ca degetele lui să tremure. Şi ea ar fi vrut să lovească. Voia să dea de pământ cu precauţiile. Voia să ţipe, şi să urle, şi să lovească, pentru că, din nou, William îi dăduse o lecţie pe care ar fi trebuit s-o ştie de multă vreme. Nu conta că îşi schimbase viaţa. Că muncise cu greu să fie mai bine. Că nu furase nimic. Fusese odinioară hoaţă de buzunare şi era stigmatizată pe viaţă.

Iar el... bărbatul pe care îl iubea. Bărbatul căruia i se dăruise. El ar fi trebuit să creadă în ea, iar el era primul care o condamnase. O condamnase şi, în acelaşi timp, o folosise pentru scopurile lui. Strânse peria atât de tare, încât mânerul din fildeş i se imprimă în palmă. El trase adânc aer în piept.

– Am hotărât să mă căsătoresc cu tine.

Respiră şi ea la fel de adânc.

– Să te căsătoreşti? Cu mine? Ţi-ai pierdut minţile?

Pumnii i se încleştară şi simţi cum se înroşeşte dinspre ceafă spre frunte. Nu mai era un bărbat, era o bestie grohăitoare şi primitivă, care încerca să se acopere cu un lustru de civilizaţie. Ca şi cum asta l-ar fi mântuit de adevărata sa fiinţă.

– Erai inocentă, cel puţin în sensul fizic, iar eu ţi-am luat asta.

– Ah! Deci *şi tu* eşti un hoţ. Zâmbi cu toată gura. Păi, cine se aseamănă se adună.

El mârâi. Nu exista alt cuvânt pentru a descrie sunetul. Categoric, mârâia.

– Eu nu sunt hoţ. Dar tu eşti, iar eu nu pot să te las să pleci şi să dai frâu liber metehnei tale în lume.

– Deci ai face un sacrificiu ducându-mă în patul tău. Vorbele ei erau acide. Chiar eşti nobil.

– Ai un suflet bun. Dar ai nevoie de îndrumarea unui bărbat.

„A lui? Trebuie că glumeşte!" Cu o mână, îşi netezi cămaşa de noapte peste piept, peste pântece, peste coapse, arătându-i astfel toate formele ei, tachinându-l cu ființa ei.

– Eşti sigur de motivele tale? Eşti sigur că nu te căsătoreşti cu mine doar pentru că... mă doreşti?

– Nu, nu sunt sigur. Vocea lui guturală vibra de dorință. Chiar te doresc.

Ea zâmbi, cu o încântare răutăcioasă.

– Voi avea grijă de tine, voi avea grijă să rămâi cinstită, îmi vei purta copiii. Stătea drept în timp ce vorbea. Probabil că deja eşti însărcinată.

Zâmbetul ei se ofili.

– Am vorbit cu Terry, şi se pare că nu. Zice că nu era momentul potrivit din lună.

– Te voi ține aici şi vom vedea. Între timp, îți voi da atâtea de făcut, că nu vei avea timp să cedezi tentației de a fura ceva.

Furia ei erupse, incandescentă ca focul iadului.

– Afurisitule! Afurisit blestemat ce eşti! Aruncă cu peria în capul lui. Cum îndrăzneşti? Cum...

El se feri, apoi atacă. O prinse pe după mijloc şi o duse înapoi, pe pat. Ea ateriză pe saltea, pe spate, cu el peste ea, iar furia zilei care trecuse şuiera ca un ceainic pe foc. Dădea în el orbeşte, lovindu-i capul, pieptul, umerii. Nimeri câteva lovituri în plin, până când el îi prinse întâi un pumn, pe urmă şi pe celălalt şi îi țintui deasupra capului ei. Se cufundară în salteaua de puf, greutatea lui apăsând-o în jos când vru să sară şi... nu, nu să fugă. Nu ceva atât de inteligent. Voia doar să-l lovească.

– Dă-te jos de pe mine impulsivule... virtuosule... prostule... derbedeule.

El nu se dădu jos de pe ea. O muşcă de gât, o mică zgârietură pe pielea ei. Ea țipă şi se zvârcoli sub el. Era un animal şi îl ura din tot sufletul. El o imobiliză, ținându-i încheieturile mâinilor, rămânând deasupra ei, până când primul val de mânie se potoli şi forța ei slăbi. Apoi linse locul unde muşcase. Ea gâfâia. De la luptă, şi de la greutatea lui.

– Nu m-aş mărita cu tine nici dacă regina Victoria mi te-ar oferi pe un platou de argint.

El se ridică deasupra ei. Putu să-l vadă. Ochii lui albaştri, mărginiţi de gene închise la culoare, radiau de emoţie. De furie... nu, doar de pasiune. Nu o muşcase drept pedeapsă. O marcase. O marcase ca să simtă ceea ce voia el ca ea să simtă, iar asta era...

– Mânie. Vrei să fiu mânioasă. Nu-ţi pasă cât poţi să mă înfurii.

– De ce-aş face-o? Îmi place. Pieptul lui se lăsa greu peste al ei. Este ceva, draga mea, ce noi avem în comun.

Mâinile ei captive se strânseră şi unghiile îi intrară în carne.

– Nu avem *nimic* în comun, nimic, ţine minte asta, şefu'. Io mi-s una de pă stradă, o 'oaţă, o nenorocită, iar matale eşti gogeamite colonelu', în armata lu' Majestatea Sa. Un şef care toată viaţa lui întreagă n-a făcut ni'ca dezonorabil.

El râse gros, încet, ameninţător.

– Mi-am adus aminte un lucru pe care îl avem în comun.

Trecu ambele încheieturi ale ei într-o singură mână. Ştia ce avea de gând. Nu conta cât detesta ea acum empatia lor, ştia ce intenţii avea şi se zvârcolea să scape de el. Din buzunar, William scoase un briceag şi îi desfăcu lama strălucitoare. Ea simţi cum i se usucă gâtul.

– Nu mişca, şopti el. Apucă marginea decolteului cu lama şi sfâşie cămaşa de noapte.

Lama era ascuţită şi îşi făcea treaba foarte bine. Mâna lui alunecă peste pieptul ei, ajungând la sân. Părul lui îi atârna peste frunte, făcându-se bucle. Luminile creau un halou auriu în jurul înfăţişării sale. Maxilarul părea din marmură sculptată, însă buzele... în timp ce mâna îi frământa sânul, buzele i se arcuiră într-un zâmbet de pirat la care nu se aşteptase, şi pe care nici nu dorise vreodată să-l vadă la el. Cât de idioată era să-l iubească. Şi cât de tare ardea această dragoste a ei. El se ridică, îi desfăcu coapsele şi tăie materialul până la genunchi.

– Ce faci acolo, ţipă ea. Ai înnebunit?

– Vreau să dau jos cămaşa asta de noapte. Vreau să scap de halatul ăsta. Te vreau goală şi lipsită de apărare. E singurul fel în care se poate discuta cu tine, Samantha. Dacă ar fi după mine, te-aş închide într-un turn şi te-aş ţine acolo.

Glasul lui suna atât de intens, de sincer, că simți fiorii fricii străbătând-o până-n vintre. Dar răspunse cu un ton batjocoritor:

– Aş şterge-o ca un hoț.

El închise ochii. Când îi deschise, zâmbea din nou. Ostentativ, închise briceagul şi îl vârî la loc în buzunar. Cu mâna liberă, îşi descheie pantalonii.

Cu ochii mari, ea îl urmărea cum se dezbracă. La fel de încet ca un bărbat dansând un menuet, lăsă un genunchi să alunece între coapsele ei. Ea se zbătea să le țină strânse. El le desfăcu. Apoi, aplecându-se la urechea ei, murmură:

– Înțelegi limba cruzimii?

Doar nu avea să... sau avea? Ea ştia că nu... dar ştia şi că el, în mod normal, nu i-ar fi tăiat cămaşa de noapte, nici n-ar fi ținut-o captivă cu greutatea lui, nici nu i-ar fi țintuit încheieturile cu mâna. De fapt, nu-l cunoştea. Nu-l cunoştea deloc.

– N-am să te iert niciodată pentru asta, răspunse ea.

– Pentru ce? Depuse un sărut pe buzele ei. Pentru că te-am făcut să-ți placă?

Îi sărută sprânceana, pleoapele, obrajii înroşiți. Cu limba îi dezmierdă petalele urechilor şi îi gustă lobii. Iar ea îşi dădu seama ce voia el să spună. Putea foarte bine să-i țintuiască încheieturile. Putea să i le lege de-a curmezişul patului. Resentimentele şi durerea puteau să-i macine pe amândoi. Dar între ei ardea un foc pe care nimic nu-l putea potoli.

Nu întâmplător venise la el fiind virgină. Nu întâmplător rămăsese el celibatar de când îi murise soția. Se aşteptaseră unul pe celălalt. Aşteptaseră pasiunea care îi mistuia pe amândoi. Nimic nu putea să-i stăvilească înaintarea. Nu conta câtă durere era între ei, şi nici insultele pe care şi le aruncaseră unul celuilalt, dorința lor era reciprocă. Nimic nu putea schimba asta.

Aroma lui o învălui – era mireasmă de pământ şi de bărbat. Cămaşa lui largă, albă şi moale îi ațâța vârfurile sânilor iarăşi şi iarăşi. Pulpa lui pulsa între picioarele ei, într-o imitație palidă a actului sexual. Făcând-o să-şi dorească actul original. Gura lui pe pielea ei, mâinile ținând-o culcată, genunchiul lui...

– Nu!

Întoarse capul într-o parte şi încercă să-l lovească cu picioarele. Cu ameninţare reală în glas, el o întrebă:

– Ce este? Îţi place prea mult? Îţi înfioară pielea şi îţi înfierbântă vintrele? Îşi plimbă buzele peste bărbia ei şi apoi în jos, pe gât. Dacă îmi vâr degetele în tine, vor aluneca oare pentru că eşti umedă şi alunecoasă de dorinţă?

Tot ce spunea el era adevărat, dar auzindu-l că o spune făcea ca totul să pară mai rău. Părea că avea s-o aducă doar cu vorba pe culmile plăcerii, fără ca ea să vrea asta.

– Ar trebui să-ţi tai halatul cu totul, cugetă el cu voce tare.

– Nu!

– Nu, ai dreptate. Îmi place să te ţin aşa, în aşteptare şi întrebându-te ce voi face mai departe. Privi în jos la pieptul ei, iar zâmbetul lui o făcu să simtă un fior în pântece. Ai nişte sâni atât de frumoşi. N-am prea apucat să-i văd cum trebuie data trecută. Era beznă, iar eu eram disperat. Dar sunt aşa cum mi-am imaginat. Palizi, cu sfârcurile roz care se întăresc când eşti excitată. Aşa cum eşti acum.

– Mi-e frig.

Ştia că minte, dar afişă o mină îngrijorată.

– Atunci te voi încălzi.

Coborând capul, apucă un sfârc în gură şi îl zgândări cu limba. Fără să se poată împotrivi, ochii ei se închiseră. Spatele i se arcui, iar picioarele îi prinseră genunchiul ca într-o menghină. El deschise gura mai mult, apucând tot ce putea, apoi supse energic.

Petrecuseră doar o noapte împreună. Cum ştia el atât de precis cum s-o stârnească? Cum ştia el să-şi plimbe obrazul de-a lungul coastei de sub sân, apoi să urce şi să-i dezmierde buza de jos cu gura lui? Gura ei era întredeschisă în timp ce gemea uşor, iar el se bucură de acest avantaj ca s-o pătrundă cu limba lui.

Ea se arcui în sus, încercând să se lipească mai mult de el. El o sărută până când ei îi trecu prin minte că, şi dacă ar fugi acum, ar recunoaşte gustul lui tot restul vieţii. Apoi el şopti:

– Samantha...

Ea ridică pleoapele şi îl văzu cum o privea. Cu gura lui umedă de la a ei, iar privirea – la fel de nemiloasă ca a unui şoim ce plana pe deasupra prăzii.

– Nu te ridica. Nu mişca. Rămâi aşa cum eşti acum, sau nu te vei mai da jos din patul ăsta până nu vine vicarul să ne cunune.

Fără să-şi ia privirea de la el, încuviinţă din cap. Nici aşa nu o credea, pentru că, după ce îi eliberă mâinile, rămase pe loc, gata s-o apuce din nou. Mândria i-ar fi cerut să mai facă o încercare să scape. Dar mândria era stupidă, ea însă, nu. Ea era practică. Era doar o hoaţă de buzunare din East-End, în Londra. Oricum nu avea nici o şansă, el era mai mare şi, probabil, mai rapid.

Şi mai important era însă că îşi dorea asta. Nu cum şi-o dorea el, ca întărire forţată a legăturii dintre ei doi, ci pentru că îşi dorea un bun-rămas cât mai dulce. Şi fiindcă – „Spune adevărul, Samantha!" – nu putea altfel. Îl iubea prea mult ca să poată nega.

El îşi smulse cămaşa. Se uită să vadă dacă mai era culcată acolo. Apoi îşi scoase şi pantalonii. Se uită din nou. Apucând ultima parte rămasă nesfâşiată a cămăşii ei de noapte, o rupse până la tiv.

Ea îşi aminti – el era furios. Asta era ceva nou pentru ea. Ar fi putut să-i facă rău... Dar colonelul William Gregory nu avea vreodată să-i facă rău. Nu fizic. Inima i-o frânsese deja. Ce-ar fi putut face mai mult?

El îi atinse gleznele şi începu s-o mângâie tandru în sus, spre genunchi, apoi pe partea interioară a coapselor. Apoi lăsă mâinile să-i alunece pe sub coapsele ei şi îi ridică picioarele pe umerii săi.

– Ce faci?

Încerca să se elibereze, zbătându-se. El o strânse mai tare, râzând.

– Exact ceea ce pare.

El se ghemui între picioarele ei, suflând în micul petic de păr blond. Iar ea îşi dădu seama că putea să o vadă. Acolo. Între coapse. Lumânările de pe noptieră pâlpâiau, luminând acolo unde n-ar fi trebuit. Iar el avea de gând să o... sărute? Acolo unde pulsa dorinţa ei? Nu mai putea suporta. Nu putea. Încercând să scape, se întoarse într-o parte.

El râse iar, îi desfăcu pliurile şi îşi năpusti limba înlăuntrul ei. Ea se zvârcoli din nou, dar de data asta nu ca să scape, ci de excitaţie. Era asemenea... celui mai profund sărut al lui, celei mai mari intimităţi. Când era acolo jos, îşi dădea seama cât

de înfierbântată era. Toate tainele ei erau acum la vedere. Nu-i mai putea ascunde nimic. O stăpânea prin felul în care o pătrundea, cu limba care o străpungea ca un bici de catifea.

Strânse cearşaful în mâini, boţindu-l între degetele încordate. Îşi smuci capul dintr-o parte într-alta. În ea, pasiunea se strângea ca un pumn, dincolo de limitele suportabilului. Îi umpluse limba cu umezeala ei, ştia asta, dar nu se mai putea opri. O ducea în linie dreaptă către culme, nemilos în decizia lui de a o cuceri, de a o lua şi a o determina să înţeleagă faptul că era perechea lui.

Şi ea îşi dădea seama de asta. Aşa cum îşi dădea seama că povestea lor va sfârşi tragic. Dar nu avea să se sfârşească. Nu în noaptea asta.

Buzele lui îi apucară mugurele sensibil, şi îl mângâiară cu o mişcare care o duse spre culmi. Aproape. Atât de aproape. Dar nu de tot. Nu încă.

El împinse un deget înăuntrul ei. Şi *se întâmpla* acum. Toţi muşchii din interiorul ei se contractară. Şi din gât îi ieşi un ţipăt. Şoldurile i se înălţară, legănându-se în străvechea mişcare a unirii dintre un bărbat şi o femeie, aducând eliberarea, acceptarea.

Şi, cu o mişcare lină, alunecă de-a lungul ei şi apoi o pătrunse. Era umedă şi alunecoasă, atât de doritoare, încât îl acceptă cu totul înlăuntrul ei, fără nici o dificultate. El era fierbinte şi tare, şi atât de insistent, că aproape o lăsă fără grai. Apoi, împingându-şi şoldurile în ale ei, o luă de la capăt. Iar ea nu se opri. Pierduse controlul. Eliberarea venea iarăşi şi iarăşi, în timp ce-şi îngropa unghiile în posteriorul lui, încercând să-l oprească pentru o clipă de răgaz.

– Te rog, William, şopti ea. Te rog.

Dar nici ea nu ştia ce voia să-l roage. Poate că-i cerşea dragostea.

El se mişca încet, pe urmă repede. Adânc, apoi abia intrând. O tachina cu mişcările lui, ţinând pe braţul lui una din coapsele ei, folosind cealaltă mână s-o mângâie după cum voia – pe sâni, pe pântece, între coapse şi chiar în locul de deasupra intrării.

Ea scâncea şi gemea, tot mai obosită după fiecare clipă de extaz, dar mişcarea nu se mai oprea, iar răspunsurile ei erau din ce în ce mai ample. Era ca şi cum el îi slăbea puterea de apărare

şi întărea legătura dintre ei în acelaşi timp. Mişcările lui deveniră tot mai rapide. Apoi îi dădu drumul piciorului ei pe pat şi se lăsă cu toată greutatea peste ea, strivind-o în saltea.

– Samantha, uită-te la mine.

Ea abia dacă îl înțelegea. Îi prinse fața în palme

– Uită-te la mine.

Ea făcu un efort să-şi ridice pleoapele – şi privi drept în centrul pasiunii lui. Acest bărbat, atât de puternic, atât de cultivat, în aparență, era un primitiv înrăit. Îşi revendicase proprietatea şi nu accepta un refuz.

– Eşti a mea, spuse el. A mea.

Capitolul 27

Samantha se deşteptă când se crăpă de ziuă. Focul se stinsese, iar ea era goală. Dar era caldă, cuibărită în spatele lui William. El îşi scosese între timp cizmele şi pantalonii cu totul, iar acum ea ținea în brațe un bărbat gol. Un bărbat gol superb, cu posteriorul lipit de pântecele ei, cu spatele lipit de pieptul ei şi cu picioarele împletite cu ale ei.

Îşi exprimase destul de clar punctul de vedere în acea noapte. Acum era rândul ei. Îi va da dragoste cu toată îndemânarea pe care o învățase în ultimele două zile, arătându-i ce avea să-i lipsească în toți anii aceia în care vor fi despărțiți. Era o răzbunare numai bună pentru durerea pe care ştia că avea s-o simtă şi ea.

Brațul aflat sub ea se odihnea sub umerii lui. Celălalt era înfăşurat în jurul taliei lui, iar mâna ei... – zâmbi. Mâna ei se afla în cel mai convenabil loc.

Uşor, mângâie părul de pe pieptul său, minunându-se de alcătuirea sculpturală a muşchilor. Coastele se simțeau pe sub piele când îşi trecu vârfurile degetelor peste ele, întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, şi zâmbi atunci când el trase adânc aer în piept.

Oare se trezise? Nu credea. Cu palma, trecu peste pântecele tare spre smocul de păr de mai jos. Acolo găsi ceea ce căuta

de fapt. Chiar dacă dormea, o parte din el era cât se poate de trează. Zâmbi larg în spatele umerilor lui. Nu ştia nimic. Nu ştia cum să satisfacă un bărbat, dar ştia cu să-l satisfacă pe William. Tot ce făcea ea îl satisfăcea... sexual. Doar în alte domenii găsea că ea avea lipsuri.

Zâmbetul ei se transformă într-unul amar. Pentru ea, celelalte domenii contau. Şi, în ultimă instanţă, şi pentru el. Aşa că avea să-l părăsească şi să trăiască o viaţă golită de bogăţii, de senzualitate şi iubire. Dar îi va rămâne mândria.

Pufni uşor. Mândria era un tovarăş de pat rece, dar să-şi petreacă restul vieţii ştiind că soţul ei o urmăreşte mereu şi o suspectează în permanenţă de corupţie morală implicând aventuri, trădare... crimă? Odată incitată, imaginaţia lui William cu siguranţă nu ar fi avut limite. Aşa că mai avea dimineaţa asta în care să-l guste, să-l mângâie şi să-şi construiască amintirile pentru totdeauna.

Îi prinse mădularul în palmă. O fascina acest organ bărbătesc care se întărea atât de repede. Îl cuprinse cu mâna, cu palma şi cu degetele, măsurându-i grosimea. Apoi începu să-l mângâie pe toată lungimea lui, savurându-i textura, striaţiile şi vârful. O picătură de umezeală răsări, pe care ea o întinse cu degetul.

– Dumnezeule, Samantha!

Glasul lui William era somnoros. Ea se ridică într-un cot, sărutându-i umărul... apoi îl muşcă. El sări ca ars şi se întoarse cu faţa la ea, înfăşurat în cearşaf. Spre surprinderea ei, ochii lui erau cât se poate de deschişi. Oare fusese treaz tot timpul? Sau aşa dormea un militar vânător de spioni? Nu conta. Oricum nu avea să stea îndeajuns de mult pentru a afla răspunsul.

– Îţi rămăsesem datoare, spuse ea.

Privirea lui alunecă spre urmele dinţilor lui de pe gâtul ei, şi întinse braţele să o îmbrăţişeze.

– Nu, spuse ea şi îi dădu mâinile la o parte. E rândul meu.

El însă nu renunţa.

– Rândul meu, insistă ea, ferm.

Pleoapele lui se lăsară.

– O să mă faci să regret.

– Da, ăsta e planul meu.

Îi mângâia pieptul şi îi scruta chipul, savurând cu încântare acea magnifică alcătuire, albastrul pur al ochilor săi, buzele care îi dăduseră atâta plăcere. Îşi va aminti totul despre el, dar va cinsti amintirea feței lui aşa cum arăta acum, în aşteptare şi uşor îngrijorată. Picioarele lui se agitau sub aşternut.

– Regret încă de pe acum, dacă asta contează.

Ea zâmbi.

– Nici un strop.

Soarele răsărea deasupra munților, scăldându-l în lumina lui, dezvăluindu-i frumusețea pe de-a-ntregul. Nu-şi închipuise vreodată că putea exista un bărbat atât de magnific: cu muşchi sculptați, cu văi şi culmi bine conturate, ca rezultat al călăriei practicate intensiv şi al activității constante. Ar fi vrut să-l întrebe ce îl ținea în formă. Scrima? Boxul?

Dar nu mai conta. Dacă ar fi aflat, n-ar fi fost decât încă un lucru la care avea să se gândească de-atunci încolo. Dându-şi părul peste umăr, îl strânse în mănunchi şi îi mângâie gâtul cu el. Văzu cum mărul lui Adam i se mişcă în sus şi în jos în timp ce înghițea în sec.

Mâinile lui îi cuprinseră umerii şi începură să-i maseze cu mişcări circulare.

– Tu nu trebuie să faci nimic, murmură ea, cu buzele lipite de pielea lui.

– Dacă nu fac, va trebui să te posed chiar acum.

– Nu se poate asta.

Ea îşi strânse părul de pe fața lui, buclele şerpuindu-i printre degete ca nişte ființe vii. Era atât de frumos... nu, nu era cuvântul bun. Nu frumos, mai degrabă stâncos.

Oasele feței îi confereau un aspect intimidant de viguros. Nasul lui – ea chicoti – nasul lui putea fi numit mare, dar nimeni n-ar fi îndrăznit să spună asta, de teamă să nu-l supere. Sau poate ar fi râs, asta depinzând de dispoziția sa, pentru că nu era deloc vanitos şi nu-i păsa deloc de opiniile altora. Barba lui era ca o umbră întunecată pe obrazul lui, care îi zgâria buricele degetelor când o mângâia. Urechea pe care o admirase pentru felul cum îi stătea lipită de cap o incita să-i ronțăie lobul. Şi când făcu asta, mâinile lui, care îi strângeau umerii, fură străbătute de un spasm.

Încurajată, ea îi linse pavilionul urechii. El gemu. Sprijinindu-şi fruntea de a lui, îl privi în ochi.

– Am găsit ceva ce-ți place.

– Orice îmi faci tu îmi place.

Buzele lui se mişcau cu o asemenea precizie, că nu putea să-şi ia ochii de la ele. Buzele lui... pline, moi, făcute cu unicul scop de a-i aduce ei plăcere. Încet-încet, îşi coborî gura spre a lui şi îi prinse buza de jos între dinți. Ronțăi uşor. Limba lui îi dezmierda buza de sus. Şi se sărutau ca doi oameni înfometați de pasiune, de dorință... de iubire. Şi cum îl mai iubea! Se înfrupta din gura lui, mişcându-şi capul înainte şi înapoi, cufundându-se iarăşi şi iarăşi în dulcea fântână, gustându-i limba cu o lăcomie chinuitoare. El i se supusese, ca un bărbat înlănțuit cu voia lui.

Gâtul lui era puternic şi gros, umerii lui, atât de musculoşi, că abia i se vedeau claviculele. Dând la o parte părul de pe pieptul lui, îşi coborî buzele şi începu să-i alinte sfârcul.

– Dumnezeule! Se lăsă să cadă înapoi pe pernă. Samantha.

– Hm?

Îi plăcea asta. Să aibă la mila ei un bărbat puternic, invincibil. Să-şi plimbe unghiile de-a lungul coastelor lui şi să simtă cum stomacul lui se strânge când îşi ține răsuflarea. Să ştie că răsplata ei o aştepta sub cearşaf. Nimic nu putea întrerupe aceste ultime momente dintre ei... Şterse repede o lacrimă de pe pieptul lui. Vădind o sensibilitate la care ea nu s-ar fi aşteptat, el o întrebă:

– Samantha?

Încercă să-i ridice bărbia. Ea se lăsă să lunece în jos şi încercă să-i distragă atenția sărutându-l în locul unde coastele se uneau cu sternul.

– Samantha?

Glasul lui suna mai slab, dar tot mai încerca să o privească în față. Ea lăsă o mână să-i alunece peste şold şi pe coapsă în jos. Coapsa lui... încercă să-i cuprindă una cu mâna şi să strângă, dar era prea groasă. Prea tare.

– Aş putea scrie un poem epic despre coapsele tale.

– Asta ar amuza puțin lumea bună, şi nu mi-ar plăcea.

– Nici mie. Îşi lipi obrazul de pântecele lui. Nu-mi trece prin minte nici o sintagmă care să rimeze cu coloană de marmură.

El chicoti. Ea simţi sunetul cu urechea şi îl răsplăti cu un sărut pe buric, folosindu-şi limba şi desfătându-se astfel cu aroma pielii lui. Mâna lui alunecă pe sub ea şi îi cuprinse un sân. Luându-i mâna, ea o duse pe pieptul lui şi o mângâie.

– Ţi-am spus. Eu fac asta. „Memorez trupul tău. Înmagazinez plăcerea. Mă asigur că nu mă vei uita niciodată. Şi nici eu pe tine."

– Dacă te aştepţi ca eu să-mi ţin mâinile acasă, atunci va trebui să mă legi de pat.

Ea ridică din sprâncene.

– E o idee.

Chiar una foarte bună, pentru că ştia că va avea obiecţii atunci când ea va pleca... iar era prea slabă ca să-i facă faţă. Mult prea slabă. Luându-i mâinile, îi înfăşură degetele pe stâlpii patului.

– Închipuie-ţi că te-am legat. Asta ar trebui să ajute.

– Mă îndoiesc, mormăi el, dar apucă stâlpii patului.

Lăsă mâna să-i alunece sub aşternut şi îl ridică, aruncând o privire dedesubt ca şi cum orice ar fi găsit acolo ar fi fost o surpriză. Ridicându-se semeţ din tufa de păr pubian, era...

– Cum îi spui?

– Poftim?

Părea aproape şocat.

– Cum îşi numesc bărbaţii *partea* asta?

– Ce spun bărbaţii nu este pentru urechile unei lady.

Ea se amuză de tonul lui reţinut.

– Atunci *mie* poţi să-mi spui.

Desfăcându-şi degetele de pe stâlpul patului, dădu să-i atingă obrazul.

– Samantha...

Exasperată, îl apucă de încheietură şi îi duse mâna la loc, spre tăblia patului.

– Spune-mi cum îi zici.

– Eşti o lady dacă spun eu că eşti.

„Niciodată nu voi fi o lady. Nu aparţin lumii voastre." Trase adânc aer în piept. Era mai bine aşa. Îşi va da seama. Şi ea la fel. Într-o zi...

– Samantha, ascultă-mă...

– Ce e asta?

Cu un deget, îi mângâie toată lungimea.

– Când ne vom căsători, vei fi o lady.

Ea îl mângâia.

– Cum îi spui?

– Şi vei fi o lady fiindcă...

Îi atinse cu buzele vârful mădularului şi îi dădu ocol cu limba.

– Spune-mi cum îi spui sau voi înceta să-l mai sărut.

Muşchii braţelor şi ai picioarelor lui se încordară. Încheieturile i se albiră. În sfârşit, era distras. Slavă Domnului că era distras.

– Dumnezeule, Samantha!

Era răguşit din cauza şocului... şi a plăcerii.

Ea îşi retrase gura. El începu să turuie repede:

– Măciucă, mădular, cârnat.

Îl sărută iar, apoi se opri.

– Paloş, Părosu', Nodurosu'.

Ea îi gustă uşor vârful, doar o dată, nu mai mult.

– Membru viril, mătărângă...

Vocea i se frânse, şi ea ridică privirea.

– O, aş putea născoci ceva să faci, spuse ea tărăgănat. Dar avea de prins o diligenţă. De căutat o viaţă. Aşa că alunecă de-a lungul trupului său în sus, fără să se grăbească, sărutându-l şi frecându-se de el ca o pisică afectuoasă. Apoi ezită.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el pe un ton gutural.

– Nu ştiu prea bine cum să procedez.

– Ţi-aş arăta, dar n-am voie să-mi mişc mâinile.

Ea îl privi mijindu-şi ochii. Îndrăznea să o tachineze? Acum? Din poziţia lui?

– Lasă că mă descurc eu.

Stătuse lângă el, şi întinsă, şi în genunchi. Tot ce trebuia să facă era să-şi treacă un picior peste el şi să-l posede. El nu avea să ezite. Un zâmbet înflori pe buzele ei. Dar de ce ar face-o? Probabil pentru că el nu-şi deschidea sufletul în faţa ei. Nu era încă destul de vulnerabil, în timp ce ea era. Totuşi, noaptea trecută, când furia şi frustrarea îl transformaseră într-un animal, el n-o rănise în nici un fel. Nu ar fi făcut-o niciodată. Ea ştia asta la fel de sigur ca şi faptul că ea avea să-l iubească mereu.

Fără alte ezitări, se urcă pe el. Salteaua se lăsă sub genunchii ei. Cearşafurile albe erau boțite. William era ferm sub ea, cu oase masive şi muşchi oțeliți, atât de puternic încât poziția ei dominatoare o desfăta peste măsură. Mâinile lui încă mai strângeau stâlpii patului, iar abdomenul său fremăta la fiecare suflare. Era al ei, cu totul al ei... deocamdată.

Poziționându-se deasupra şoldurilor lui, se apăsă deasupra lui, întinzându-se pe toată lungimea lui, ațâțându-l cu apropierea ei tot mai mare, gata să se lase pătrunsă de el. Dar ea deținea acum puterea, aşa că murmură:

– Nu încă, nu încă.

Pentru că era atât de bine să se frece de el, să-l vadă cum se încordează şi cum se zbate. Îşi trecu unghiile prin părul de pe pieptul lui, dădu ocol sfârcurilor lui, îi mângâie abdomenul. Aplecându-se înainte, îi sărută buzele şi îi şopti:

– Eşti atât de minunat, aşa întins ca un cadou pe care l-am deschis, dar care abia urmează să-mi dăruiască plăcere.

Sub ea, el îşi arcui şoldurile.

– Ia-ți tu plăcerea.

Mişcarea o ridicase, făcându-le părțile intime să se atingă, provocându-i un val de dorință care o umezi şi mai tare.

Dacă mai făcea asta o dată, era pierdută. Disperată să mai pună încă o dată, pentru ultima oară, lucrurile la punct, spuse:

– Nu te mişca. Eu dețin controlul.

El râse cu glas răguşit, zeflemitor.

– Controlul? Tu nu deții controlul, eu nu dețin controlul. Suntem la voia pasiunilor noastre, luați amândoi de val şi agățându-ne nebuneşte unul de celălalt

Apoi râse din nou şi se uită în ochii ei, provocând-o în timp ce mâinile sale încetaseră să mai strângă stâlpii patului. Încet, întinse brațele spre ea, îi atinse coapsele, lăsându-şi palmele să-i alunece pe şolduri. Ea se încovoie, trupul ei devenind moale, luat de dulcele val al pasiunii. Avea dreptate. Pasiunea era ca un val care îi măturase pe amândoi, schimbându-i pentru totdeauna.

El o îndemnă să se ridice în genunchi, potrivindu-şi părțile intime, şi află centrul ei umed şi cald. Apoi se opriră, savurând anticipația. Aşteptarea era extaz pur.

Intrarea treptată a trupului său în al ei era cel mai important, cel mai măreț moment din viața ei de până atunci. Ea îl primea în ea avansând încet, cu ezitări atât de plăcute, încât îi dădeau lacrimile. Cu fiecare mişcare înainte, respirația lui zgomotoasă şi gemetele ei de dorință neajutorată se întrepătrundeau. Cu toate că o mai făcuseră de două ori, unirea lor era tot nouă, un miracol al plăcerii. El ajunse în cel mai adânc punct. O atingea atât de profund, atât de fierbinte, ca şi cum ar fi însemnat-o cu fierul roşu. Ea se îndepărtă repede, aproape smulgându-se, dar el o prinse de şolduri şi intră din nou.

Amândoi gemeau tare, prinşi împreună în capcana pasiunii mistuitoare. Ea se mişca tot mai repede, salteaua săltând în sus şi în jos sub genunchii ei. Adora asta. Miresmele, sunetele, căldura, apropierea. Mişcându-se într-un ritm viguros, se aplecă înainte spre fața lui.

– Sunt a ta.

– Da!

În ochii lui strălucea triumful.

Ea îl trase mai tare în ea.

– Iar tu eşti al meu.

– Nu.

– Ba da. „Te iubesc. Te iubesc."

– Să nu mă părăseşti niciodată.

„Chiar te iubesc."

Ea îşi zvârli capul înapoi, într-un moment de agonie a plăcerii. O trase spre el. Şoldurile lui zvâcniră şi o umplură cu căldură şi umezeală. Cu sământă. Cu ființa lui.

Capitolul 28

Pe când William dormea, Samantha se strecură din pat. Seara trecută, Clarinda îi pregătise hainele de călătorie, iar acum Samantha se duse pe vârfuri în camera mare. Cufărul ei era acolo, gata să fie încărcat într-o trăsură. Pregătite erau şi mănuşile,

pălăria şi paltonul. Îşi puse hainele, se uită prin cameră, căutând să vadă dacă nu a uitat ceva, dar nu era nimic. Nu lăsase nici o urmă în locul acesta unde descoperise raiul şi unde fusese aruncată în iad. Presupunea că era mai bine aşa... doar că scoase din săculeț un cuțitaş şi îngenunche lângă masa unde William îi arătase atâta dragoste. Dedesubt, pe suprafața neatinsă, ea zgârie inițialele ei şi pe ale lui William şi le înconjură cu o inimă.

O prostie, de fapt. Nimeni nu avea să le vadă. Dar ea ştia că erau acolo pentru totdeauna şi îşi dorea ca iubirea ei să aibă ceva pentru totdeauna. Sau, mai degrabă, pasiunea ei. William avea dreptate. Asta explica şi de ce un bărbat ca el voia să se căsătorească cu o femeie pe care o disprețuia. De ce o femeie ca ea ar seduce un bărbat neştiutor şi aspru. Privind pe fereastră, văzu un şir de siluete: şase fete, de la doisprezece la trei ani, îmbrăcate în rochii lungi bleumarin, cu părul împletit strâns la spate şi cu ghetele lucioase. Emmeline nu avea decât o mănuşă. Pălăria lui Vivian îi atârna pe spate. Toate păreau destul de somnoroase şi stăteau holbându-se la căsuță, aşteptând prevăzătoare... Ei bine, doar nu-şi închipuise că va putea pleca fără să discute cu ele, nu? Cu inima grea, ea ieşi în aerul rece de afară şi se îndreptă spre şirul solemn de fete.

– Fetelor.

Îşi desfăcu brațele. Copilele se uitară la ea cu ochi acuzatori.

– Menajera spune că plecați, zise Agnes. Nu plecați, nu?

Apoi Emmeline rupse rândurile şi alergă spre ea, iar celelalte o urmară, îmbrățişând-o, agățându-se de ea, plângând în fusta ei.

– Domnişoară Prendregast, domnişoară Prendregast, nu ne părăsiți, se rugă Henrietta.

– Da, domnissoară Prendregasst, o ssă fim cuminsi, zise Emmeline.

Cu o voce de om mare, atât de diferită de cea a copilului bosumflat de săptămâna trecută, Agnes vorbi:

– Domnişoară Prendregast, ați fost cea mai bună guvernantă a noastră. Şi cea mai bună prietenă a mea. Vă rog, vă rog, nu găsiți o posibilitate să rămâneți?

Samantha simți cum i se frânge inima. Toate îi frângeau inima, iar ea nu credea că ar mai fi putut să se frângă și mai tare. Le luă pe cele mici de mână.

– Haideți să facem o plimbare.

– Asta înseamnă nu, șopti Kyla.

Grupul trist o porni prin iarba umedă de rouă, lăsând în urmă un șir de urme. Samantha știa că trebuia să spună ceva. Ceva înțelept. Trebuia să spună lucrul potrivit. Și se temea că nu exista decât unul singur, și că nu avea decât o șansă să îl spună.

– Știți de ce plec? V-a spus doamna Shelbourn?

Fetele scuturară din cap la unison.

– Pentru că, atunci când eram foarte mică, am fost o hoață.

Fetele rămaseră cu gurile căscate.

– O, da. Eram cea mai rea specie de păcătos.. Le furam oamenilor banii și lucrurile. Le tăiam punguțele cu bani.

Ea se opri și se uită la fiecare dintre fetele speriate și cu ochii mari. Nu știau ce să spună. Nu știau ce să facă.

– Eram bună la ce făceam și eram renumită. Aveam chiar și o poreclă. Hoțul de la Teatru. Cei bogați obișnuiau să se laude că fuseseră tâlhăriți de mine. Chiar și cei de la care nu furasem se lăudau că o făcusem. Dar într-o zi am tăiat săculețul de mână greșit, iar proprietara a pus mâna pe mine. Lady Bucknell a reușit să-mi explice ce era greșit în ce făceam, iar eu m-am căit.

Samantha înghiți în sec. Asta era partea cea mai grea. Cea care durea.

– Dar odată ce ai o reputație, o ai pentru totdeauna. Când oamenii află că am fost o hoață se gândesc că sunt și astăzi tot o hoață. Iar când ceva dispare, iar eu sunt prin preajmă, vina cade pe mine.

– Ați luat portretul mamei? o acuză Vivian din priviri și din ochi.

Samantha se clătină, rănită din nou, chiar atunci când credea că nu putea fi mai rău.

– Nu, n-a luat-o! o pocni Mara pe Vivian.

Samantha se dădu în spate până când atinse marginea băncii și se așeză brusc.

–Vedeți? Deja Vivian e suspicioasă. Ea își privi mănușile, apoi se uită la fete. Nu, Vivian, nu am luat-o, însă tatăl tău așa crede.

–Credeam că l-ați ajutat aseară să o prindă pe doamna aia rea, zise Mara. Asta nu l-a făcut să vă placă mai mult?

–L-am ajutat, dar asta i-a stricat și mai mult părerea despre mine. M-am folosit de talentele mele de hoț de buzunare ca să-l ajut, iar el a dovedit clar că am fost o hoață. Eram deja condamnată, indiferent ce-aș fi făcut.

–Atunci cine a luat miniatura mamei? întrebă Agnes. Pentru că, dacă descoperim asta, puteți rămâne.

Samantha trebuia să fie atentă.

–Nu știu cine a luat miniatura mamei voastre, dar chiar dacă aș ști, tot nu aș spune. Vedeți voi, tatăl vostru are o părere proastă despre mine, iar eu nu pot să rămân aici și să fiu acuzată pentru orice.

–Domnișoară Prendregast, îmi pare rău. Vivian alergă la ea și o îmbrățișă. Nu ar fi trebuit să vă bănuiesc.

–E în ordine. Samantha o mângâie pe păr. Și alții au făcut aceeași greșeală.

–Noi voiam să fiți mama noastră, zise Agnes.

„O, Doamne!"

–Mi-ar plăcea să fiu mama voastră, dar știți și voi la fel de bine ca și mine că o fostă hoață, actualmente guvernantă, și o femeie care nu face parte dintr-o familie bună nu se poate căsători cu un bărbat așa de important precum tatăl vostru.

–Ba da, sssigur că poasse, izbucni Emmeline cu ochii sclipitori.

–De asemenea, nici pe voi, fetelor, nu v-ar ajuta la debutul în societate.

Agnes strânse mâinile în pumni.

–Tare-aș vrea să văd dacă îndrăznește cineva să spună ceva rău.

–Vei vedea.

–Tata vă iubește, zise Henrietta.

Samantha își pierdu graiul. Oare de-asta insistase ca ea să rămână? Pentru că își închipuia că e îndrăgostit de ea? Sau pentru că o dezvirginase și credea, într-un colțișor ascuns al minții sale, că trebuia să îndrepte lucrurile?

– Poate își închipuie că mă iubește. O să-i treacă repede. Adăugă cu inima îndurerată. Bărbații își revin întotdeauna repede.

– Nu e drept, se văicări Kyla.

Samantha descoperi că poate să zâmbească.

– Viața nu e niciodată dreaptă, draga mea. Dar e bine să-ți amintești asta când faci ceva greșit, să te oprești și să îndrepți lucrurile.

– Noi suntem doar copii, se revoltă Mara cu bărbia înălțată într-un gest de războinic. Cum știm că ceva e greșit?

– Dacă simți mereu că ți-e rău de la stomac tot așteptând ca o persoană să-și dea seama de ce ai făcut, atunci e greșit. Dacă constați că te ascunzi, speriat că lumina te va da de gol, atunci ce ai făcut e greșit. Dacă rănești pe cineva, atunci ce ai făcut este greșit.

Samantha se ridică și se duse spre Mara, apucând-o de bărbie.

– Mara, ascultă-ți inima și totul va fi bine.

Gata cu asta. Se apropiase destul de mult de o predică.

– Acum trebuie să plec. Să știți că nu vă voi uita niciodată. La naiba, asta chiar era adevărat. Atât de adevărat. Vă voi păstra în inima mea pentru totdeauna.

Le îmbrățișă pe rând pe toate fetele, încercând să spună ceva, dar fără succes. Poate că nu era potrivită pentru meseria asta de guvernantă. Poate că era mai bine că pleca. Le lăsă acolo în picioare, un mic grup de ființe triste care țineau în mânuțele lor inima ei fragilă.

La întoarcere, constată că bagajul ei nu mai era în camera principală. Un semn rău. Îl găsi pe William în picioare în dormitor, gata îmbrăcat și foarte arătos, holbându-se la ruptura din cearceafuri pe care o făcuse noaptea trecută cu cizmele.

– Asta o să dea naștere la niște bârfe printre servitori, zise ea.

El o privi atât de calm, încât ea înțelese că o auzise intrând. O studie cu o expresie plăcută pe chip, însă ochii lui aruncau flăcări.

– De ce porți pălăria și mănușile? Cu siguranță nu ți-ai propus să te duci într-o vizită așa de dimineață. Trebuie să facem planuri de nuntă.

El o făcea să plângă. O înfuria. Dar ea nu avea să permită decât prezența furiei.

– Așa cum mi-am propus, voi pleca. Mă întorc la Distinsa Academie a Guvernantelor, iar acolo îi voi spune lui Lady Blacknell că nu sunt potrivită pentru slujba de guvernantă. Poate aș fi mai bine o însoțitoare pentru o femeie mai în vârstă ori directoare de școală, o poziție care să nu mă facă să stau prea mult în preajma bărbaților.

El se apropie atât de iute, încât ea se dădu înapoi, se feri din instinct, dar nu reuși să ajungă în camera cealaltă, așa cum sperase, ci se lovi de tocul ușii.

– Mă tem că va trebui să-i scriu lui Lady Bucknell și să-i spun că nu ești de încredere într-o poziție care să-ți permită accesul la lucrurile sau la banii oamenilor.

Durerea provocată de acuzațiile lui o lăsă fără suflare. Ce proastă fusese să creadă că o noapte minunată îl va face s-o privească altfel, să-i vadă adevăratul caracter. Evident că asta nu se întâmplase, căci el tot o credea o hoață, și credea că ea va rămâne cu el.

– Da, și din cauza ta și a ultimului bărbat care a decis să mă urască, probabil că nu voi putea să mai obțin o slujbă în Anglia. Ridică din umeri cu falsă detașare. Va trebui să plec în străinătate.

– Nu poți face asta. El părea direct, calm și sigur ca un zeu făcând această afirmație. Care-ar fi rostul? Poți rămâne aici ca soția mea, cu mai multă avere decât ai putea aduna ca guvernantă ori ca hoață.

Cum își permitea să-i spună ce avea de făcut? Își pierduse dreptul acesta.

– Dar unde ar mai fi fiorul ascuns? Adrenalina care-ți gonește prin vene când jefuiești un buzunar. Plăcerea de a te strecura afară și de a avea o aventură. Toate vor dispărea.

El puse un picior pe scaunul de lemn și își sprijini cotul pe genunchi.

– Poți să furi ce dorești de la mine, dacă rămâi.

Ea se uită la el, îmbrăcat ca un corsar și îngâmfat ca un lord.

– Dacă mă căsătoresc cu tine, ce ai tu va fi și al meu. Nu pot să fur de la mine.

El o privea cu mare atenție. Cam cu prea multă atenție, cântărindu-i reacțiile, descoperind totul, mai puțin adevărul.

– Măcar dă-mi înapoi miniatura soție mele.

Ea închise ochii ca să nu o podidească plânsul. Nu. Fără lacrimi. Furia era mai bună.

– Lucrurile soției tale sunt o răsplată măruntă pentru ajutorul pe care ți l-am dat la prinderea lui Lady Featherstonebaugh.

El trase aer în piept de parcă l-ar fi biciuit. Apoi o apucă de încheietură cu o mişcare blândă.

– Tatăl tău te-a învățat să furi?

– Da. Dar nu lăsa asta să te impresioneze. A fost bine şi mi-a plăcut. Îmi plăcea distracția. Câteodată îmi lipseşte.

Ea îşi muşcă buzele. Nu avea de gând să-şi proclame inocența, de vreme ce el tot nu avea de gând s-o creadă.

– Dacă nu reuşeai în demersul tău, nu primeai hrană.

– Asta e adevărat pentru mii de hoți, William. Să nu înceapă să-ți fie milă acum. Asta nu face decât să te zăpăcească.

El stătea lângă ea, o lăsă să-i simtă căldura, se uită la ea cu ochii aceia minunați.

– Copiii au nevoie de tine.

– Copiii or să se descurce.

Măcar asta era adevărat.

– Eu am nevoie de tine. O mângâie pe față şi rosti cuvintele pentru care ieri ar fi ucis să le audă: Te iubesc.

El chiar credea asta? Da. Sigur că da. Nu ar fi avut alt motiv să îi propună căsătoria. El credea că o iubeşte... Dar, cu toate astea, nu avea încredere în ea. De data asta, ea nu mai reuşi să-şi rețină lacrimile.

– Oare asta e dragostea? Un lucru care se distruge la primul obstacol? Emoții fără încredere? O minte goală şi un mădular ocupat?

El încercă să vorbească, dar ea îi puse mâna pe gură.

– Nu răspunde. Asta *este* dragostea. Am văzut asta de nenumărate ori şi o resping. Nu îmi doresc genul ăsta de dragoste. Ea îi îndepărtă mâna ce se apropia de ea. Merit mai mult.

El se uită la degetele lui de parcă ea l-ar fi ars cu atingerea ei.

– Nu mai suport aşa ceva. E prea dureros.

– Bine. Emoțiile tale meschine și mărunte nici nu se compară cu ale mele.

El se uită la ea și zâmbi îndurerat.

– Câtă vreme suferi la fel ca și mine.

William stătea așezat la birou, cu umerii căzuți, cu capul în palme, întrebându-se cum se stricase totul atât de rapid. Se îndrăgostise pasional, nebunește. Renunțase la moralitate pentru a o avea pe Samantha, pe verandă, în timp ce muzica răsuna și lumânările sclipeau, când ar fi trebuit să fie la bal în calitate de gazdă. O femeie fără clasă, de origine necunoscută, iar el fusese furat de pasiune... în fine. Asta dovedea că etica lui era cea corectă. N-ar fi trebuit niciodată să cedeze. Ar fi trebuit să insiste să afle din ce familie provenea. Ar fi trebuit să-i cerceteze trecutul, și atunci toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Doar că... o voia din nou. Chiar acum. Aici, pe birou. Pe podea. Pe sofa. Fusese atât de înnebunit de pasiune, încât fusese dispus să renunțe la toate principiile sale și să își expună copiii la comportamentul ilicit al Samanthei pentru a o putea avea.

Iar ea îl respinsese. Gemu. Se foi, stânjenit peste măsură. Mincinoasa aia mică și hoață îl plesnise cu disprețul ei și ieșise din viața lui. Sigur că se va vindeca. O va uita, bineînțeles.

Dar acum, în clipa asta, simțea de parcă ar fi sângerat din abdomen. Din inimă. Și nu putea îndepărta acel singur lucru care nu-i dădea pace. Îndoiala. Dacă nu furase ea lucrurile acelea? Dacă spusese că le luase doar din mândrie, și în tot acest timp, în casă fusese alt hoț, unul care îi cunoștea trecutul și din cine știe ce motiv josnic voia să-i despartă? Dar nu avusese loc nici o schimbare în rândul personalului. Îndoiala asta era doar bâjbâiala disperată a unui om rănit. Samantha era hoața. *Ea* trebuia să fi fost.

Nu se osteni să-și ridice capul când se deschise ușa. Nu-i păsa cine era. Nu voia decât să fie lăsat în pace.

– Ce vrei? întrebă el.

– Am rapoartele de pe coastă, zise Duncan.

– A mers totul bine? Nu că i-ar fi păsat.

– Depinde ce înțelegi prin „bine". Duncan stătea în ușă, nedorind să se apropie mai mult. Nimeni nu voia să fie acum în preajma lui William. Nava aștepta în golf. Barca a sosit să ducă pasagerii. Pașenka a făcut ceea ce am anticipat. A furat săculețul lui Lady Featherstonebaugh, a alergat spre apă, s-a suit în barcă și le-a poruncit să pornească. Featherstonebaugh a zbierat ca un măgar și a fugit după el, în apă și aproape în barcă.

William își înălță capul.

– Cum adică aproape?

Duncan părea să nu știe dacă să fie oripilat sau amuzat.

– Lady Featherstonebaugh a ridicat pistolul și l-a împușcat.

– Doamne sfinte! E mort?

– Foarte. Femeia a țintit uluitor de bine cu pistolașul acela. Duncan clipi. Am intervenit și am tras spre barcă în timp ce Pașenka le ordona să vâslească. Am arestat-o pe Lady Featherstonebaugh, dar William... ea pare chiar nebună. Vorbea cu oameni care nu erau acolo.

– Poate judecătorul se îndură de ea și o vâră la azilul de nebuni.

– Asta ți se pare îndurare? Aș prefera să mă spânzure.

– Prin urmare s-a terminat, în sfârșit.

Ce ciudat i se părea acum că nu mai avea nimic de făcut, nici o misiune de îndeplinit. Răzbunase moartea lui Mary și ar fi trebuit să jubileze de fericire. În schimb, nu simțea decât durere.

Duncan îl privi pe William aproape cu... milă.

– Te simți bine?

– O să supraviețuiesc.

– Știu asta. Dar vei admite vreodată că ai făcut o greșeală? Duncan oftă. Nu răspunde la asta. Eu am plecat. O conduc pe Teresa spre casă, cu escală la vicar. Tot ne căsătorim, până la urmă.

William încercă să se bucure pentru prietenii lui. Era bucuros pentru prietenii lui. Dar și invidios. Se ridică și se îndreptă spre Duncan, cu mâna întinsă.

– Îți urez noroc.

Duncan îi strânse mâna. Cei doi bărbați se priviră, iar William își aminti de toate lunile de patrulare, de toate decepțiile și bucuriile lor. Râseră amândoi, William cu un glas răgușit, apoi se îmbrățișară.

– Felicitări, zise William. Teresa e o femeie minunată.

– Nu o merit. Dar nu-i spune asta.

Duncan îi făcu semn cu mâna şi ieşi pe uşă. William îl auzi vorbind.

– Bună dimineața, micuțo! Intri să vorbeşti cu tati?

– N...nu, se bâlbâi o voce firavă.

Mara.

William ştia că era egoist, dar se bucura că fetița nu intra să-l vadă. Nu voia să încerce să le explice fetelor cu priviri acuzatoare de ce plecase Samantha. Nu ştia ce răspuns să le dea, doar că eşuase în cea mai importantă misiune din viața lui.

Se întoarse la birou, se aşeză pe scaun şi îşi sprijini din nou capul în mâini. Dar nu avea să scape aşa de uşor.

– Tati?

El ridică iute privirea.

Mara, palidă şi speriată, stătea şi se uita la el. Încercă să adopte un ton blând şi părintesc.

– Mara, crezi că poate aştepta? Sunt foarte ocupat.

Ea se uită la uşă de parcă gândul de a scăpa ar fi atras-o. Apoi scutură din cap, îşi târî picioarele pe covor şi intră înăuntru. El reuşi să se abțină să nu latre un ordin şi să-i comande să umble cu capul sus şi umerii drepți. Dacă era să fie cinstit – iar dacă Samantha ar fi fost aici, ar fi insistat să fie cinstit –, nici el nu era un model de rigoare militară în momentul acela. Mara se apropie de marginea biroului şi îl privi cu ochi mari şi întrebători.

– Ce este, Mara?

– Tati, ai plâns? întrebă ea nedumerită şi cu o voce firavă.

– Nu. N-am plâns.

Nu cu ochii, ci cu inima.

Ea privi în jos, căută prin buzunare şi scoase o ramă mică, aurie. Mâna îi tremura când i-o întinse peste birou. El o prinse de încheietura subțirică. Era miniatura soției lui.

– Unde ai găsit asta?

– N-am găsit-o, zise ea tremurător. Eu am luat-o.

El îi dădu drumul la mână. Mintea i se goli. Nu ştia ce să creadă. Ce să spună. Se uită la portretul mic al lui Mary, ținut de o mână mică şi tremurătoare.

Propria fiică. Sânge din sângele lui. Când eşti hoţ, eşti hoţ o viaţă-ntreagă. Negrul e negru şi albul e alb, iar nuanţele de gri nu existau. Abia dacă putea să vorbească.

– Tu ai luat şi celelalte lucruri ale mamei?

Mara dădu din cap, atât de palidă încât bătea în verde. Buzele i se mişcau de parcă se străduia să nu urle. O văzu înghiţind în sec.

Ce făcuse? Se ridică în picioare. Mara se dădu iute înapoi, o fetiţă speriată care îşi adunase tot curajul ca să-i poată spune tatălui ei adevărul. El se mişcă încet ca să n-o sperie şi mai tare şi se aşeză la loc. Se bătu pe genunchi.

– Hai şi spune-i lui tati totul.

Capitolul 29

Trăsura se legăna coborând muntele şi, la fiecare curbă, Samantha se lovea de peretele trăsurii, iar toţi pasagerii care şedeau cu spatele se loveau de ea. Apoi, când trăsura se redresa, se îndreptau şi ei şi aşteptau încordaţi următoarea curbă, următoarea alunecare pe bancheta aglomerată. Opt oameni, patru aşezaţi cu faţa, patru aşezaţi cu spatele. Şase bărbaţi, două femei, toţi pasageri chinuiţi, înghesuiţi într-o trăsură sufocantă cu ferestrele închise pentru a nu permite prafului să intre, toţi nerăbdători să ajungă la York.

Samantha privi pe fereastră încercând să se bucure că lăsa în urmă munţii aspri. Ea ura să locuiască la ţară. Întotdeauna îi displăcuse la ţară, unde aerul era proaspăt, iarba se unduia în vânt, şi unde tot felul de animale sălbatice abia aşteptau să devoreze o fată neştiutoare de la oraş. Da, abia aştepta să se întoarcă la Londra, unde gălăgia era constantă, unde se simţea mirosul deşeurilor în descompunere, iar ceaţa murdară colora totul, de la clădiri la cea mai bună pereche de mănuşi a unei femei în negru. Adorna nu va fi foarte fericită s-o vadă.

– Prrrrr! îl auzi pe vizitiu strigând. Prrrr!

– De ce ne oprim?

Locuitorul din Edinburgh coborî fereastra şi întinse gâtul pe geam.

– A! E un copac pe drum!

Pasagerii gemură. Samantha încercă să nu tresară de fericire. Copacul era o întârziere inutilă, un deranj... care îi oferea câteva clipe în plus aici, în Țara Lacurilor. Câteva minute de stat pe drum, de privit munții, cascadele, zidurile din piatră... şi de plâns pentru că trebuia să plece. Pentru că, indiferent cum încerca să se convingă, adevărul era că îndrăgise regiunea. Sau, mai degrabă, îndrăgise oamenii pe care-i cunoscuse aici.

– Ieşiți cu mâinile ridicate! se auzi o poruncă de pe drum.

„Ieşiți cu mâinile ridicate?" Samantha se încruntă. Copacul de pe drum?... Doar o coincidență, cu siguranță. Aceasta nu era vocea profundă a lui William care se prefăcea a fi amenințătoare. El nu ar fi venit după ea. Nu după cuvintele aspre pe care le schimbaseră. Ea îi spusese foarte clar ce gândea.

Casnica din cealaltă parte a trăsurii se lăsă pe spate, cu mâinile încrucişate pe pieptul amplu.

– Tâlhari la drumul mare! Vocea îi deveni mai puternică. Tâlhari! Or să ne jefuiască şi-or să ne violeze.

– Pe tine mai întâi, bombăni Samantha.

Chiar trebuia să încerce să îşi revină.

– Sunt mulți! Scoțianul se încruntă nedumerit. Unii sunt cam scunzi.

„Scunzi? Cum adică scunzi?" Dar se temea că ştia.

– Ca nişte copii? întrebă ea.

Tâlharul de afară strigă:

– Căutăm o femeie înaltă, subțire, frumoasă.

Samantha îşi plecă fruntea şi se făcu mică. Era William, iar ea nu avea să-l ierte câte zile o avea. Şi, în acelaşi timp... îi venea să râdă. Toate privirile erau ațintite asupra ei.

– Nu e frumoasă, declară casnica, dar, în rest, se potriveşte descrierii.

Unul dintre bărbați deschise uşa.

Toată lumea din trăsură contribui să o salte pe Samantha de pe locul ei şi să o scoată afară. Ea se împiedică şi ateriză pe jos.

– Ia stați puțin! strigă vizitiul către cei șase tâlhari mici și către singurul tâlhar mare, toți cu baticurile legate pe față. Nu se poate să-mi răpiți pasagerii. O să capăt o reputație proastă, să știți!

Cel mai înalt dintre copii strigă:

– Ai deja banii de bilet. Ce-ți mai pasă dacă e răpită?

Agnes. Agnes participa la scena asta revoltătoare. De fapt – Samantha se clătină pe picioare – la marginea drumului se înșirau toți copiii, cu chipurile mascate. Ei bine, cei doi tâlhari mai mici erau călare pe ponei duși de frâu.

Întregul clan Gregory venise după ea. Deși, de ce se osteneau?... Ea îi aruncă o privire lui William. El arăta exact la fel ca în noaptea în care sosise ea. Prea înalt, prea lat în spate, prea masculin. Exagerat, dominator... Cât despre ochii aceia! Acei ochi strălucitor de albaștri care te studiau și te luau în râs, care te priveau cu înfocare. Ea roși, dar ridică sfidătoare bărbia.

– Nu vă pot permite s-o luați, protestă vizitiul. Domnișoara Prendregast este pasagera mea și eu trebuie să-mi fac datoria.

Samantha văzu cum Vivian îi face semn celui mai mic tâlhar. Iar Kyla ciripi:

– E mămica mea și mi-e dor de ea.

Vizitiul se întoarse să se încrunte la Samantha:

– La naiba, cucoană, îți părăsești copiii?

– Aceștia nu sunt copiii mei, zise Samantha rece.

Toți pasagerii scoaseră exclamații șocate.

– Mama, cum poți să spui asta? se văicări Agnes. Ne este dor de tine.

– Mami!

– Mami!

– Mami!

În funcție de vârstă și de talent actoricesc, fetele se văicăriră cum se pricepură mai bine. Cu brațele încrucișate pe piept, William privea scena înduioșătoare. Samantha îl ignoră și le aruncă fetelor o privire severă, de profesoară.

– M-aș fi așteptat la așa ceva de la tatăl vostru, dar de la voi mă aștept la un comportament mai bun.

Cu capetele atârnate pe fereastră, pasagerii priveau captivați. Cucoana cea planturoasă decretă:

– Ăsta nu e un jaf... Ăsta e... dar rămase fără cuvinte și o încolți pe Samantha cu privirea.

– Dar domnissoară Prendregasst. Emmeline își dădu jos eșarfa. Assi furat sseva.

Samantha abia mai putea să respire de cât de scandalizată era și îl șfichiui cu privirea pe William. El o privi impasibil.

– Mi-assi furat inima, zise Emmeline.

– Și mie, se auzi glăsciorul Kylei.

Samantha voia să geamă de frustrare la vederea acestei farse. În schimb, se trezi că îi venea să plângă de emoție și să râdă de exasperare.

– Ne-ați furat tuturor inima. Agnes descălecă, se îndreptă spre Samantha și o luă de mâini. Vă rog, domnișoară Prendregast, nu vreți să rămâneți cu noi?

Ea se uită la fată. Se uită la fete. Își ridică privirea spre William. El își scoase mănușile de călărie și-și duse palma la inimă. Spre jena ei, simți cum și inima ei tresare de pasiune. Acea pasiune eternă, disperată.

Vizitiul bombăni și dezlegă cufărul Samanthei, trântindu-l la marginea drumului. Copacul fu mutat. Trăsura porni la drum și dispăru din vedere. Restul copiilor se dădură jos din șa. Săriră în sus de bucurie. O îmbrățișară pe Samantha.

– Nu-i așa că am fost bune, domnișoară Prendregast?

– Așa-i că v-a venit să plângeți?

– Vă bucurați că rămâneți cu noi?

Ea le îmbrățișă pe toate cu drag și râse de întrebările lor.

– Gata, fetelor. William descălecă și bătu o dată tare din palme. Lăsați-ne singuri câteva clipe.

Copiii se priviră și începură să chicotească. Apoi Agnes le conduse spre caii lor. Fetele mai mari le ajutară pe cele mici să se suie în șa.

Samantha le privea. Încerca să-l ignore pe William. Dar el îi atrase privirea. Stătea prea aproape, iar ea inspira prea mult din aerul acela respingător de proaspăt. Trebuia să fie așa, căci se simțea destul de slăbită și nu putea respira.

– Vă iubim, domnișoara Prendregast, strigară copiii în timp ce se îndepărtau, ducând după ei calul tatălui lor.

Ea le făcu semn cu mâna. Soarele strălucea, mângâindu-i chipul cu căldura lui. Briza adia, fluturându-i eşarfa de la gât.

– Aşadar, iată-ne. Din nou pe drum. El îi luă mâna înmănuşată şi, cu mare băgare de seamă, îi scoase mănuşa. Se aplecă şi îşi lipi buzele de palma ei. În sfârşit, singuri!

Respiraţia lui fierbinte îi făcu pielea de găină. Iar sfârcurile trădătoare se înălţară imediat. Ea încercă să se dea mai în spate, dar el o urmă, iar ce câştigase ca spaţiu, pierduse în urma avantajului lui.

– Îţi mulţumesc că ai fost de acord să mă asculţi.

Din nou făcea presupuneri.

– Nu am fost de acord cu nimic.

– Nu ai fugit. Tot e ceva. E destul. El făcu semn spre un trunchi căzut de la umbra drumului. Îmi faci onoarea de a te aşeza alături de mine cât vorbim?

Trebuia să vorbească cu el, dar ea ezita. El ştia de ce.

– O să mă uit după şerpi, o asigură el şi nu păru să-i ia temerile în râs.

Aşa că ea păşi alături de el pe iarba de lângă drum şi pe humusul maroniu şi bogat creat de miile de frunze de toamnă şi îi îngădui să clatine buşteanul ca să alunge orice creatură s-ar fi ascuns dedesubt. El îşi dădu jos haina de călărie, o împături şi o puse pe buştean. Ea se aşeză, având grijă să şadă ca o doamnă, de parcă asta i-ar fi putut şterge din minte comportamentul lui pasional.

Apoi, spre oroarea ei, el îngenunche.

– Te rog, nu! Ea îl trase de braţ. Te rog, colonele Gregory, nu e necesar...

El nu se clinti.

– Colonele Gregory? Azi-dimineaţă îmi spuneai William.

Ea se îmbujoră.

– Da, dar înainte de asta, noi tocmai... Se purta ridicol. Ai dreptate, desigur. Cum s-a întâmplat deja, nu are nici un rost să pretindem că nu s-a petrecut nimic.

– Într-adevăr.

– Dar, te rog, nu îngenunchea.

– Sunt un mare admirator al protocolului. Sunt de părere că reginei trebuie să i se facă reverenţe. Sunt de părere că ofiţerii

trebuie salutați. Şi sunt de părere că un cuplu trebuie să se curteze înainte de căsătorie, că trebuie să ajungă în patul matrimonial doar după ceremonie şi că un bărbat trebuie să îngenuncheze la o cerere în căsătorie. El îi luă cealaltă mână şi îi dădu jos şi mănuşa aceea. Puse ambele mănuşi în buzunarele vestei lui şi îi luă mâinile într-ale lui. Am greşit mult față de tine.

Ea îşi aminti noaptea trecută. Şi dimineața. Şi roşi din nou.

– Nu chiar aşa de mult.

– Îți mulțumesc, măcar pentru asta. Pe buzele lui apăru un zâmbet enigmatic. El îl alungă, şi continuă pe un ton serios: Mai cred şi că un bărbat trebuie să îngenuncheze când îi cere iertare unei doamne față de care a greşit – aşa cum am greşit eu față de tine. Mara a luat lucrurile soției mele.

O parte din ea se relaxă. După discuția cu Samantha, Mara mărturisise. Samantha făcuse măcar un lucru bun.

– Ştiu.

– De unde ştii? ridică el mirat din sprâncene.

– Un hoț recunoaşte mereu un alt hoț. Samantha ridică uşor din umeri. Ea e copilul de la mijloc. Spre deosebire de Agnes şi Vivian, ea nu se transformă încă în femeie. Încă nu. Dar nici nu mai e o fetiță drăgălaşă ca Henrietta sau Emmeline şi Kyla, aşa că s-a rătăcit.

El părea uluit.

– Nici măcar nu m-am gândit la asta. Oare cum mă descurcam cu copiii înainte de venirea ta şi de sfaturile şi de înțelepciunea ta?

Samantha ar fi vrut să-l acuze că o măgulea... dar avea dreptate. Viața lui o apucase în direcția greşită, iar ea îl salvase de multe probleme.

– Mi-a spus că nu-şi mai amintea prea bine de mama ei. Când se simțea singură, noaptea, încerca să vadă chipul lui Mary, dar nu şi-l amintea. Mara a luat lucrurile lui Mary într-o încercare disperată de a-şi aduce mama înapoi. Ca să se consoleze.

Samantha aproape că izbucni în plâns.

– Biata fată!

–Am dat comandă să se facă o copie după miniatură, una pentru fiecare fată. El îi sărută Samanthei ambele mâini. Şi sper să le ofer o mamă nouă, care să le sărute de noapte bună.

Ea îşi feri privirea.

–Dacă o pot convinge să mă ierte pentru că i-am aruncat acuzații groaznice doar bazându-mă pe trecutul ei.

Toată supărarea, toată ranchiuna, toți anii de abuz şi de dispreț ieşiră la suprafață. Ea înghiți în sec. Voia s-o facă. Îl iubea atât de mult, încât i-ar fi iertat orice... dar nu putea. Descoperise că existau unele lucruri de neiertat. Scutură din cap.

–Nu pot.

El se foi, neliniştit, şi vorbi mai iute.

–Am fost de neclintit în regulile mele cu privire la etică. Toată lumea ştie diferența dintre bine şi rău, şi niciodată nu ar trebui să existe un motiv bun pentru a înşela, a minți, a fura. Dar fiica mea, sânge din sângele meu, are nevoie de înțelegerea mea, iar eu n-o s-o resping pentru greşelile ei. El făcu o față lungă. Deşi vom avea o discuție serioasă despre moralitate.

–Da. Foarte bine. Mara va încerca întotdeauna să testeze care sunt limitele.

–Am nevoie de tine să mă ajuți cu Mara.

Ea îşi feri privirea. William trase aer în piept.

–Încă înainte să aflu de Mara, am ştiut că trebuie să mă schimb. Trebuia să mă schimb, pentru că altfel nu te puteam păstra lângă mine, şi nu suportam să te pierd. A fost greu, aşa că am crezut că pot să mă schimb doar un pic şi să te fac pe tine să te schimbi mai mult.

Ea nu ştia dacă să se amuze sau să se supere pe el. Voia să râdă. Simțea că durerea o îneacă.

–Dar tu m-ai respins. Ți-am oferit averea mea. Nu ți-a păsat. Aşa că am recunoscut că te iubesc. Iar tu mi-ai respins iubirea.

Ea se frecă la ochi.

–N-am vrut să fac asta. Nici un bărbat nu mi-a spus vreodată că mă iubeşte.

–Aşa că acum sunt în genunchi. Mă milogesc. El se târî mai aproape, atât de aproape încât se lipise de ea. M-am înşelat

cu privire la tine. Am fost un idiot încăpățânat. Am fost egoist. Te rog, te rog să mă ierți.

– Bine. Ea nu ar fi trebuit să cedeze. Desigur. Dar nu avea ce face. Te iert.

Îl voia. Îl iubea.

– Atunci... nu vrei să mă priveşti?

El îi vorbi uşor în ureche, iar ea îi simți respirația pe gât. Se uită la el şi la mâinile lor împreunate.

– Samantha, nu pot să schimb trecutul, la fel cum nu o poți face nici tu. El îi masă palma cu degetul. Tot ce pot să fac e să promit că nu voi repeta greşeala.

Ea trebui să se controleze, ca să nu se răstească la el.

– Nici măcar un pic? Nici măcar în cele mai ascunse cotloane ale minții tale? Data viitoare când rătăceşti ceva sau când vreun servitor nemulțumit fură argintăria, nu o să te întrebi în secret dacă n-am fost eu?

El rămase tăcut atât de mult, încât ea voi să se mişte, să plece... să facă ceea ce îi ceruse şi să-l privească în ochi. Iar când o făcu, înțelegerea din privirea lui o nelinişti.

– Îți garantez, zise el pe un ton cumpănit, că nu te voi suspecta niciodată de nimic în afară de a fi o femeie frumoasă, bună, inteligentă, pentru că eu cred în tine. Dar nu te pot obliga să mă crezi. Cu o grimasă de durere se ridică de jos. Nu e de mirare că nu te pot convinge să mă iubeşti. Te îndoieşti de onestitatea şi de caracterul meu.

– Nu! Nu mă îndoiesc defel. Doar că toată lumea... mereu...

Nu-i venea să creadă că spunea asta. Ce scuză slabă pentru o teamă atât de mare. Pentru că dacă i se dăruia lui William pentru totdeauna, accepta şi că ar putea fi rănită. Era ca un joc de noroc, unul cu o miză atât de mare, încât era mai degrabă dispusă să trăiască săracă şi să muncească toată viața, decât să devină soția lui William.

Cu excepția unui singur lucru. Ea se ridică, îl apucă de mâini şi îl privi serioasă în ochi.

– Chiar te iubesc. Te-am iubit din prima clipă în care m-am uitat la tine venind călare şi am crezut că eşti un ticălos periculos şi chipeş.

Acum, el o testă.

– Mă iubeşti îndeajuns încât să-mi încredințezi inima ta?

– Promiți să ai mare grijă de ea?

– Promit.

– Tu nu m-ai minți niciodată. De data asta, ea nu mai ezită. Te iubesc şi vreau să mă mărit cu tine.

Fără să-şi ia ochii de la ea, el strigă:

– Fetelor! Totul e aranjat. Domnişoara Prendregast a acceptat să fie soția mea.

Zâmbiră amândoi, închipuindu-şi bucuria fetelor.

– Fetelor! strigă el un pic mai tare.

Ea privi în jur. Era puțin surprinsă că ele nu pândeau din tufişuri.

– Unde sunt fetele?

– Nu crezi... că au decis să se asigure de rezultatul pe care şi-l doreau? El dădu din cap gânditor. Minunată tactică. Trebuie să le felicit.

Chicoti, apoi, aruncând o privire spre chipul ei speriat, încercă să redevină serios.

– Nu suntem în sălbăticie, zise el pe un ton blând. S-au gândit doar că dacă vom fi obligați să petrecem noaptea împreună, va trebui să ne împăcăm. Sau măcar vom fi compromişi irevocabil şi obligați să ne căsătorim.

Ei nu-i venea să creadă că fetele fuseseră în stare de aşa ceva.

– Dar e un plan diabolic.

– Cam e.

El chicoti din nou.

– Se pare că eşti destul de mândru, replică ea, privindu-l încruntată.

– Nu mândru. Nu chiar. Doar... impresionat de gândirea lor logică. El îşi drese vocea şi schimbă subiectul. Dacă rămânem pe drum, cineva va trece în următoarele două zile.

– În următoarele două zile? strigă ea.

– Dacă urmăm drumul şi nu trece nimeni, ne va lua două zile – patru cel mult – ca să ajungem la Silvermere. O apucă de talie şi o trase spre el. Pe de altă parte, dacă ai încredere în mine, ştiu o scurtătură prin pădure.

Apropierea de el o ameţea.
– Cât timp...?
– Ajungem acasă mâine-dimineaţă.
Ea gemu, se uită la el, apoi la copacii care flancau drumul.
– Sunt lupi?
– Nu sunt lupi. Nu sunt urşi. E sigur.
– O să murim de foame.
– O să te hrănesc. Ai încredere în mine.
– Unde o să dormim?
Cu o grimasă, el se îndreptă spre un bagaj lăsat la marginea drumului.
– Cred că fetele ne-au lăsat asta. Deschise sacul. Da. Pături. Pânză de cort. Sunt un soldat. Am construit adăposturi cu lucruri mai puţine.
Se întoarse lângă ea şi o luă pe după umeri.
– Ia gândeşte-te! Împreună sub stele...
– Molii. Lilieci. Chestii mici şi târâtoare.
– Draga mea, când va fi întuneric şi îţi va fi frică, mă voi strădui să îţi distrag atenţia. O privi.
Ea ştia că avea de gând să o sărute. Ştia că va fi ceva special. Se lipi de el, îl apucă de revere şi îşi înălţă capul în întâmpinarea buzelor lui. Era exact aşa cum sperase că va fi. Un amestec dulce de respiraţii, un festin senzorial de buze şi limbi, o plăcere, o întărire a jurămintelor lor.
– Ţi-am distras atenţia? se interesă el.
Ea încuviinţă din cap, cu ochii închişi.
– Atunci pornim prin pădure? Ai încredere în mine?
Ea dădu din nou din cap.
– Asta e tot ce-ţi cer. Îşi puse sacul pe umeri şi o conduse printre copaci. În seara asta poţi să-mi explici de ce ai crezut că sunt un ticălos periculos şi chipeş.
Şi dacă aveau noroc, Samantha avea să fie compromisă complet, iar ei căsătoriţi, înainte ca ea să afle că satul se afla doar la trei kilometri distanţă, în josul drumului. Fetele lui nu erau singurii tacticieni ai familiei.